

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3, 4
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3, 4
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 5, 6, 7, 8
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 5, 6, 7, 8
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 9, 10, 11
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 9, 10, 11
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 12, 13, Christmas
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 12, 13, Christmas
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ຖ້ຳມກາງພວກເຮົາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 1:1-18

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຢຮັນ 1:1-18

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະທັມຊົງກາຍມາເປັນມະນຸດ, ເພື່ອສຳແດງພຣະເຈົ້າ, ແລະຜູ້ໃດທີ່ເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນພຣະອົງ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະໄດ້ກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ອົງພຣະເຢຊູຄືຜູ້ໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ພວກເຮົາແລະຊາວໂລກທັງຫລາຍຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຄືຜູ້ໃດ?

ຄຳນຳ

ພວກເຮົາມັກມີການຜິດພາດເລື້ອຍໆໃນການສົນທະນາກັນ. ທັນໄດ້ເມື່ອມີບັນຫາ, ມີການໂຕ້ຖຽງກັນ ມັກມາຈາກການບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນໃນການເວົ້າ. ໃນວັນນີ້ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນການຂຽນຂອງໂຢຮັນ ຊຶ່ງລາວມີຈຸດປະສົງຢາກໃຫ້ຄົນທຸກຊົນເຜົ່າເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນມາຂອງພຣະເຢຊູ, ແມ່ນແຕ່ຄົນຍິວເອງກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມສັບຊ້ອນນັ້ນ.

ໂຢຮັນໃຊ້ຄຳວ່າ "ພຣະທັມ" ຄຳນີ້ເປັນຮາກເຫງົ້າຄວາມຄິດຂອງພວກກຣີກ. ຄຳວ່າພຣະທັມ ອາດຈະເວົ້າໄດ້ວ່າຣະບຽບ, ຄຳສັ່ງ, ຕິດຕາມໄປ...ກໍອາດເປັນໄປໄດ້. ອີກຄຳນຶ່ງ ພວກເຮົາອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊາບຊົມເຂົ້າສູ່ຈິດໃຈຂອງມະນຸດ, ແລະນຳພາຊີວິດໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມເປົ້າໝາຍ.

ຕໍ່ຄົນເຮັບເຮີ, ກໍເປັນແນວຄິດທີ່ເລິກແລບ, ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ອຳນາດສູງສຸດ ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ເປັນຜູ້ຊົງສ້າງ. (ບົດເພັງສັຣເສີນ 33: 6-9) ພຣະທັມຍັງມີອຳນາດທີ່ຈະສາມາດທຳໄດ້ທຸກຢ່າງ (ເອຊາຍາ 55:11) ພຣະທັມຍັງສາມາດສຳແດງແລະສິດສອນຄວາມຮອບຮູ້ທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ (ເພັງສັຣເສີນບົດທີ 119)

ດັ່ງນັ້ນພຣະທັມຈຶ່ງເປັນແນວຄິດ ຊຶ່ງຄົນຍິວແລະຄົນກຣີກມີມາຄ້າຍຄືກັນ. ໂຢຮັນພະຍາຍາມທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນສອງກຸ່ມນີ້ ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະທັມໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້ໃນຮູບແບບຂອງມະນຸດຄືໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເພິ່ນໄດ້ເປີດເຜີຍເຣື່ອງຣາວ ໃນການເປີດຈິດໝາຍຂ່າວປະເສີດຂອງເພິ່ນ.

1. **ການເປັນຢູ່ກ່ອນແລ້ວຂອງພຣະທັມ:** (ໂຢຮັນ 1:1-5)

ໂຢຮັນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂ່າວປະເສີດຂອງເພິ່ນໂດຍການກ່າວວ່າ "ພຣະທັມຊົງເປັນຢູ່ແລ້ວ ພຣະທັມຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ" ນີ້ແມ່ນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຢູ່ດ້ວຍກັນ, ຢູ່ນຳກັນ, ເທົ່າທຽມກັນ. ພຣະເຈົ້າແລະພຣະທັມຊົງເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ. ໃນປະໂຫຍກນີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ພຣະທັມແລະພຣະເຈົ້າມີຄຸນນະລັກສະນະ, ມີຄຸນນະພາບອັນດຽວກັນ.

ໂຢຮັນໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພຣະທັມດ້ວຍແນວຄິດສອງຢ່າງຄື: ຊີວິດແລະຄວາມສວ່າງ. ເໝືອນດັ່ງໂປໂລໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍໄປຫາຊາວເມືອງໂກໂລຊາຍ (ໂກໂລຊາຍ 1:16), ໂຢຮັນກ່າວວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງການຊົງສ້າງທຸກຢ່າງ, ເພິ່ນຍັງສລຸບວ່າ "ພຣະອົງຊົງເປັນຄວາມສວ່າງຂອງໂລກ" (1:4) ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ເອົາຊະນະຄວາມມືດໄດ້ ຊຶ່ງເຫັນໄດ້ໃນປະຖົມມະການ 1:3 ຕອນທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງໂລກ. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ "ຈົ່ງເກີດມີແສງສວ່າງ" ແລ້ວແສງສວ່າງກໍເກີດມີຂຶ້ນ. ໂຢຮັນກ່າວອີກວ່າ ແສງສວ່າງໄດ້ສ່ອງເຂົ້າມາໃນຄວາມມືດ ແລະຄວາມມືດກໍຈິດຈາງ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍເຫືອດຫາຍໄປ.

2. ການປະກາດຂອງພຣະທັມ (ໂຢຮັນ 1: 6-9)

ຜູ້ຂຽນຂ່າວປະເສີດສະບັບທີສີ່ນີ້ ໄດ້ກ່າວວ່າ ມີຊາຍຄົນນຶ່ງ ຊື່ຂອງເພິ່ນວ່າໂຢຮັນ. ຜູ້ຂຽນກໍບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າແມ່ນໂຢຮັນຄົນໃດ. ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ ຫລືໂຢຮັນຜູ້ທີ່ມຸ້ມຜ້າປ່ານ ຫລືໂຢຮັນຜູ້ກິນນໍ້າເຜິ້ງ ແລະຕັກແຕນເປັນອາຫານ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດອັນໃດກ່ຽວກັບໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕເລີຍ. ແຕ່ຄຳອະທິບາຍເຫລົ່ານີ້ພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ໃນຂ່າວປະເສີດ ມັດທາຍ, ມາຣະໂກ ແລະລູກາ--ຂ່າວປະເສີດທັງສາມນີ້ແມ່ນ ປະຫວັດຂອງພຣະເຢຊູໂດຍສະເພາະ. ຢ່າງໃດກໍຕາມວັນນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຊື່ວ່າໂຢຮັນ, ທ່ານຄົນນີ້ໄດ້ມາເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຄວາມສວ່າງນັ້ນ (1:7)

ຄວາມສວ່າງອັນແທ້ຈິງໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ ແຕ່ຄົນທັງຫລາຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ ບໍ່ແມ່ນແສງສວ່າງນັ້ນ ຈຸດປະສົງຂອງທ່ານກໍຄືເພື່ອແນໃສ່ອົງພຣະເຢຊູວ່າ ທ່ານຜູ້ນັ້ນແມ່ນແສງສວ່າງຂອງໂລກ ແມ່ນມາເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງໂລກ.

3. ການຊົງສະຖິດຂອງພຣະທັມ (ໂຢຮັນ 1: 10-14)

ໂຢຮັນກ່າວວ່າ "ພຣະທັມນັ້ນແຫລະຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ" (1:1) ພຣະອົງຊົງສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກຂອງພຣະອົງ ແລະຊົງສະຖິດຢູ່ໃນໂລກຂອງພຣະອົງເອງ ແຕ່ໂລກຊື່າຜິດບໍ່ຮັບຮູ້ພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຊົງກາຍມາເປັນມະນຸດນີ້ ເປັນການເຂົ້າໃຈຍາກສຳຫລັບມະນຸດທຸກຄົນ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດພາດຂອງພວກເຮົາກໍຄື: ການເຫັນພຣະເຢຊູເປັນມະນຸດທັມມະດາ, ບໍ່ເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຜົນງານຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ເຂົ້າໃຈການອັດສະຈັນທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳ, ບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນຄຳສອນຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພວກເຮົາຫາກບໍ່ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ ພວກເຮົາຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະເຢຊູຈັກເທື່ອ.

ໂຢຮັນກ່າວວ່າ “ພຣະທັມຊົງສະຖິດຢູ່ຖ້າມກາງພວກເຮົາ” ເຖິງພວກເຮົາຈະເຊື່ອຫລືບໍ່ກໍຕາມ ພຣະອົງຊົງຢູ່ນຳພວກເຮົາ. ທຸກຄົນມີສິດທີ່ຈະເລືອກເອົາ ແລະຈະປະຕິເສດໄດ້. ບາງຄົນກໍຄິດວ່າພຣະເຈົ້າ ບໍ່ກົງກັບຄວາມຄິດທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນຈະເປັນ ກໍເລີຍປະຕິເສດພຣະອົງ. ຢ່າງໃດກໍແລ້ວແຕ່ ພຣະທັມກ່າວວ່າ ແຕ່ສ່ວນບັນດາຜູ້ທີ່ຕ້ອນຮັບ ຄືຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຈະປະທານສິດໃຫ້ກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. (1:12-13) ພວກເຮົາກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ.

4. ການຊົງເປັນໃຫຍ່ຂອງພຣະທັມ: (ໂຢຮັນ 1: 15-18)

ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວເຖິງໂຢຮັນອີກວ່າ ເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງປະກາດ ເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງຊຶ່ງໂຢຮັນເອງກໍບໍ່ສາມາດຈະທຽບເທົ່າທ່ານຄົນນີ້ໄດ້.(1:15)

ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມດີທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບພຣະບັນຍັດໃຫ້ແກ່ໂມເຊ ແຕ່ຄວາມຄົບຖ້ວນບໍ່ມີບຸນແມ່ນມາຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ. (1:16-17) ກົດບັນຍັດມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ຄົນອິສະຣາເອນປະຕິບັດຕາມ, ເປັນເສັ້ນທາງຂອງຊີວິດ ແຕ່ພຣະຄຸນນັ້ນແມ່ນມາຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ໂຢຮັນໄດ້ເປີດການບັນທຶກພຣະກິຕິຄຸນຂອງພຣະອົງດ້ວຍ: (1)ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະທັມ ແລະເປັນພຣະເຈົ້າ, (2)ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແລະເປັນມະນຸດ. (3) ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄກພວກເຮົາ ພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ຖ້າມກາງພວກເຮົາ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຫຍັງແດ່ຈາກບົດຮຽນນີ້? ພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ທີ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍຄວນເຊື່ອ. ຄົນຍິວພາກັນເຊື່ອຜູ້ທຳນາວາຍແລະເຊື່ອພຣະຄັມພິເດີມ (ໂທຣາ) ຄົນກຣີກເຊື່ອຄວາມຮອບຮູ້ແລະຄວາມສລາດທຸກວັນນີ້ ພວກເຮົາເຊື່ອພຣະເຢຊູເພາະພຣະອົງຊົງເປັນຮາກຖານຂອງທຸກສິ່ງ.

ພຣະເຢຊູສະຖິດຢູ່ນຳພວກເຮົາ ແລະຢູ່ໃກ້ໆພວກເຮົາທຸກຄົນ. ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າກັບພຣະອົງໄດ້, ແຕະຕ້ອງພຣະອົງໄດ້. ວັນນຶ່ງເມື່ອລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ, ພວກເຮົານັ່ງຣິດດ້ວຍກັນໄປໂບດພວກເຮົາຜ່ານໂບດນຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນຄຸ້ມຂອງພວກເຮົາ, ລູກສາວຫລ້າ ເຫັນໂບດກໍເລີຍຖາມວ່າ ອັນນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ຂ້າພະເຈົ້າກໍຕອບວ່າ ໂບດຫລືວ່າ ວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ນາງຖາມຕໍ່ໄປອີກວ່າ ພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ບໍ່? ແນ່ນອນ. ຖ້າຢ່າງນັ້ນພວກເຮົາກໍຢູ່ຄຸ້ມດຽວກັນກັບພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ຖ້າໂຢຮັນຫາກຂຽນຈົດໝາຍໄປຫາຄົນໃນທຸກວັນນີ້ ກ່ຽວກັບປະຫວັດຂອງພຣະເຢຊູ ລາວຈະໃຊ້ຄຳເວົ້າຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະຖືກຕ້ອງ?
2. “ຊີວິດ” ແລະ “ຄວາມສວ່າງ” ສອນຫຍັງແດ່ໃຫ້ກັບພວກເຮົາ?
3. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບບົດຮຽນຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບໂຢຮັນ?

4. ຈຸດໃດທີ່ທ່ານຢາກຈະເນັ້ນເຣື່ອງພຣະເຢຊູ -- ຄວາມເປັນມະນຸດ ຫລື ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ? ອັນໃດຄືຈຸດອ່ອນ ຖ້າເຮົາຫາກເນັ້ນແຕ່ຄວາມເປັນມະນຸດຢ່າງດຽວ? ແລະຖ້າເຮົາຫາກເນັ້ນແຕ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງດຽວ ພວກເຮົາຈະເຫັນຈຸດອ່ອນຢ່າງໃດ?
5. ທ່ານຄິດຢ່າງໃດເມື່ອໂຢຮັນເວົ້າວ່າ “ພຣະເຢຊູບໍ່ຮືບຮ້ອນໄປດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງ” ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ພຣະເຢຊູຊົງສໍາແດງສະງ່າຣາສີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 2:1-11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຢຮັນ 2:1-11

ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງປ່ຽນນໍ້າໃຫ້ເປັນນໍ້າອະຈຸນຊຶ່ງເປັນການທ້າທາຍຕໍ່ການປະຕິບັດຂອງຢິວ ເປັນການສໍາແດງເຖິງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງປ່ຽນນໍ້າໃຫ້ກາຍເປັນນໍ້າອະຈຸນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ອະທິບາຍເຖິງການປ່ຽນນໍ້າໃຫ້ເປັນນໍ້າອະຈຸນ ແລະຈະໄດ້ອະທິບາຍເຖິງການສໍາແດງສະງ່າຣາສີນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນ.

ຄໍານໍາ

ຂ້າພະເຈົ້າມີບາງຢ່າງທີ່ຈະເວົ້າສູ່ທ່ານຟັງ ເປັນເລື່ອງແປກໆແດ່ໃນວັນແຕ່ງງານ. ຄັ້ງທໍາອິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າປະກອບພິທີແຕ່ງງານ, ບັນດາແຂກທີ່ຖືກເຊີນກໍມາພ້ອມໜ້າພ້ອມຕາກັນທຸກຄົນ. ກ່ອນຈະເປີດພິທີສິບນາທີຂ້າພະເຈົ້າປະກາດວ່າທັງສອງຄົນນີ້ເປັນຜົວເມັຍກັນແລ້ວ. ແຂກທັງຫລາຍກໍແປກໃຈແລ້ວກໍຊວນກັນກັບບ້ານໝົດທຸກຄົນ.

ປີນຶ່ງອີກຕໍ່ມາ ກໍມີການແຕ່ງງານອີກເທື່ອນີ້ ເຈົ້າສາວເປັນລົມ, ແລະຜູ້ຊ່ວຍເຈົ້າສາວຮາກອອກຢູ່ເທິງເວທີເລີຍ ບາງເທື່ອກໍອາດຈະເປັນເພາະພິທີແຕ່ງງານແບບແປກໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ອີກຄັ້ງນຶ່ງ ເຈົ້າສາວບໍ່ຍອມໃຫ້ມີແຂກເລີຍມີແຕ່ເຈົ້າບ່າວແລະເຈົ້າສາວ ປານນັ້ນເຈົ້າສາວກໍຍັງເປັນລົມອີກ ຂ້າພະເຈົ້າແລະເຈົ້າບ່າວກໍພາກັນຫາມເຈົ້າສາວ ມາທາຍາ ເມື່ອເຈົ້າສາວພື້ນຂຶ້ນມາແລ້ວກໍເຫັນແຫວນຢູ່ໃນມືໂລດ.

ປະສົບການເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ຄືພິທີແຕ່ງງານທີ່ບ້ານການາ ແຂວງຄາລິເລ ທີ່ພຣະເຢຊູໄປຮ່ວມດ້ວຍ. ໃນພິທີນີ້ພຣະເຢຊູໄດ້ກູ້ກຽດຄອບຄົວຂອງເຈົ້າພາບໄວ້ໂດຍການປ່ຽນແປງນໍ້າອະຈຸນ. ເລື່ອງນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທັມດາ, ເປັນເລື່ອງການສໍາແດງສະງ່າຣາສີຂອງອົງພຣະເຢຊູ.

1. ເລີ່ມຕົ້ນບັນຫາ: (ໂຢຮັນ 2:1-3)

ຜູ້ຊຽນຂ່າວປະເສີດສະບັບທີ່ສື່ ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງພຣະເຢຊູໃນບົດທີ່ນຶ່ງວ່າພຣະອົງເປັນພຣະທັມ. ພຣະທັມນັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະຊົງບໍຣິບູນໄປດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງ. ເພິ່ນຍັງໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປອີກເພື່ອຈະໃຫ້ເຫັນພາບຂອງພຣະເຢຊູຈະແຈ້ງຂຶ້ນ ໂດຍຍົກການອັສຈັນທັງເຈັດເທື່ອອອກມາ ທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າ “ໝາຍສໍາຄັນ” (2:11) .

ໝາຍສໍາຄັນ ແມ່ນສິ່ງນຶ່ງຊຶ່ງຊັບອກໃນຕົວຂອງມັນເອງ. ການສໍາແດງອັດສະຈັນໃນຂ່າວປະເສີດໂຢຮັນ ທັງເຈັດເທື່ອນີ້ ບໍ່ແມ່ນການສະແດງວິທະຍາກິນ ແຕ່ເປັນໝາຍສໍາຄັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ສາວິກຂອງພຣະອົງມີ ຄວາມເຊື່ອໜັກແໜ້ນຂຶ້ນ.

ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າຜູ້ໃດແຕ່ງງານພຣະເຢຊູແລະສາວິກຈຶ່ງໄປເປັນແຂກຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ການແຕ່ງງານດໍາເນີນ ໄປດ້ວຍດີ ທຸກຄົນດີໃຈ, ມ່ວນຊື່ນ, ແຕ່ວ່າເຫຼົ່າທີ່ເຈົ້າພາບຈັດຕັ້ງມານັ້ນໄດ້ໝົດໄປ. ປະເພນີຂອງຊາວຍິວ ງານແຕ່ງງານ, ຖ້າຫາກຂາດເຂີນເຫຼົ່າ ຫລືວ່າເຫຼົ່າຫາກໝົດໄປໂດຍພິທີບໍ່ທັນຈົບ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າພາບອັບ ອາຍຂາຍໜ້າຫລາຍ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ເປັນພິນ້ອງໃກ້ຊິດ, ຫລືວ່າເປັນເພື່ອນບ້ານໃກ້ຊິດ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້, ແຕ່ ໃນທີ່ນີ້ພວກເຮົາຮູ້ແຕ່ພຽງວ່າ ມາຮືອາ ມານດາຂອງພຣະເຢຊູ ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫານີ້. ນາງ ຈຶ່ງມາຫາພຣະເຢຊູ ແລ້ວເວົ້າເຫດການສູ່ພັງ. ນາງມີຄວາມຫວັງວ່າພຣະເຢຊູຈະແກ້ໄຂບັນຫານີ້ໃຫ້ນາງໄດ້.

ເປັນຫຍັງນາງຈຶ່ງມາຫາພຣະເຢຊູ? ຄໍາຕອບງ່າຍໆ ກໍມີຢູ່ວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນລູກຂອງເພິ່ນ. ເປັນທັມ ດາຢູ່ແລ້ວ ລູກຈະຕ້ອງຊ່ວຍແມ່ຕາມຄວາມສາມາດຂອງລູກ. ຫລືວ່າ ນາງຍັງເຊື່ອໃນຄໍາທໍານວາຍ ກ່ຽວກັບ ລູກຂອງເພິ່ນຢູ່, ຄໍາທໍານວາຍຊຶ່ງກ່າວໄວ້ສາມສິບປີກ່ອນໃນສັມຍທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປະສູດແບບແປກໆ ທີ່ຄອກ ສັດ. ຫລືວ່າຄິດແບບງ່າຍໆ ຄືວ່າ ຊ່ອຍແມ່ແດ່ລູກເອີຍ. ຫລືວ່ານາງຫວັງຈະເຫັນການອັດສະຈັນຈາກພຣະເຢຊູ ຕໍ່ຄໍາຖາມນີ້ ຜູ້ຂຽນບໍ່ໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດອັນໃດເລີຍ.

2. ການຕອບສນອງ: (ໂຢຮັນ 2: 4-8)

ໂຢຮັນໄດ້ເນັ້ນໃສ່ຕອນທີ່ພຣະເຢຊູຕອບສນອງຕໍ່ຄໍາຕ້ອງການຂອງມານດາເພິ່ນ. ພວກເຮົາທັນມາ ຫາຄໍາເວົ້າທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວຕໍ່ນາງມາຮືອາວ່າ “ນາງເອີຍ” (2:4) ຄໍາເວົ້ານີ້ ຖ້າຈະເບິ່ງແລ້ວ ເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ບໍ່ ຍາກຄຸ້ນຫູປານໃດ ເພາະລູກຈະເວົ້າກັບແມ່ຢ່າງນີ້ແມ່ນບໍ່ຄັກປານໃດ. ແຕ່ວ່າໃນສັມຍນັ້ນ ຖືເປັນຄໍາທັມດາ. ພຣະເຢຊູເບິ່ງຄືວ່າພຣະອົງຈະປະຕິເສດ ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດ. ຫລັງຈາກນັ້ນມາຮືອາກໍສັ່ງພວກຄົນ ໃຊ້ວ່າ ຈົ່ງກະທໍາຕາມທີ່ເພິ່ນສັ່ງ.(2:5)

ມາຮືອາກໍບໍ່ໄດ້ຄິດອັນໃດກັບຄໍາເວົ້າ ເພິ່ນຄົງຈະຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍຢ່າງຂໍ້ພຽງຢ່າງດຽວຄືໃຫ້ໄດ້ເຫຼົ່າ ມາກໍພໍ. ສ່ວນພຣະເຢຊູແລ້ວທີ່ພຣະອົງກະທໍາໄປກໍເພື່ອຢາກໃຫ້ແມ່ໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງມາກໍເພື່ອວຽກງານ ທາງເບື້ອງເທິງສໍາຄັນກວ່າທຸກຢ່າງ. ແນ່ນອນມາຮືອາກໍເຂົ້າໃຈເໝືອນໃນເຣື່ອງນີ້.

ພຣະເຢຊູຊົງແກ້ໄຂບັນຫາໂດຍພຣະອົງຊົງຊີ້ມືໄປຫາໂອ່ງນໍ້າ ຫົກໂອ່ງ (ໂອ່ງນຶ່ງບັນຈຸນໍ້າໄດ້ 80 ຫາ 120 ລິດ, ຖ້າ 6 ໂອ່ງ ກໍເປັນ 480 ຫາ 720 ລິດ) ແລ້ວບອກວ່າ ຈົ່ງຕັກນໍ້າໃສ່ໂອ່ງໃຫ້ເຕັມປາກເລີຍ. ພວກ ຄົນໃຊ້ກໍພາກັນຕັກນໍ້າໃສ່ຈົນເຕັມປາກ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຊົງສັ່ງອີກວ່າ “ຈົ່ງຕັກແລ້ວສົ່ງໄປໃຫ້ທຸກຄົນ ກິນເດີ້” ເມື່ອຊົມແລ້ວ ກໍເຫັນວ່າ ເປັນເຫຼົ່າຊະນິດທີ່ດີ. ຫລາຍຄົນກໍຕົກຕະລົງວ່າເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກໃສ. ແຕ່ ພວກຄົນໃຊ້ທີ່ຕັກນໍ້າໃສ່ໂອ່ງນັ້ນຮູ້ດີ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູຊ່ວຍເຫລືອ ພຣະອົງກໍຈະຊ່ວຍດ້ວຍສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດ, ແລະເມື່ອມີຄົນຕ້ອງການພຣະອົງ ພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຂົາຜິດຫວັງ.

3. ຜົນອອກມາ: (ໂຢຮັນ 2: 9-11)

ໂຢຮັນໄດ້ສລຸບເຮືອງນີ້ລົງດ້ວຍການຮັບທານອາຫານແລະສິນທະນາກ່ຽວກັບເຫລົ້າ. ຕາມທັມດາ ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ເຈົ້າພາບຈະນຳເອົາເຫລົ້າດຶງ ອອກມາຕ້ອນຮັບແຂກກ່ອນ. ໃນງານນີ້ ເຈົ້າພາບກໍໄດ້ເອົາ ເຫລົ້າດຶງອອກມາຕັ້ງແຕ່ວັນທຳອິດແລ້ວ ແລະກໍກິນໝົດໄປແລ້ວ.

ເຈົ້າພາບອາດຈະມີເຫລົ້າດີແຕ່ກໍໝົດໄປ, ອາດຈະມີເຫລົ້າທີ່ມີຄຸນນະພາບ ແຕ່ກໍຈິດຈາງໄປ ແຕ່ສິ່ງ ທີ່ພຣະເຢຊູໃຫ້ນີ້ ບໍ່ມີໝົດ, ບໍ່ມີເສື່ອມຄຸນນະພາບ, ຈະໃໝ່ຢູ່ຕະຫລອດໄປ. ເມື່ອສາວົກເຫັນດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍ ຍິ່ງເພີ່ມຄວາມເຊື່ອຂຶ້ນ. (2:11)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຢຊູສຳແດງຄຸນນະພາບຊີວິດພຣະອົງສາມຢ່າງ ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາ.

- ການປາກົດຕົວທີ່ງານສົມຣົດ ບ້ານການາ: ພຣະອົງສຳແດງການມີສ່ວນຮ່ວມໃນຊີວິດປະຈຳ ວັນຂອງພວກເຮົາ. ພຣະເຢຊູບໍ່ເຄີຍປະຕິເສດຜູ້ໃດໃນການບ່າວປະກາດຂອງພຣະອົງ.
- ການຈັດຕຽມເຫລົ້າ: ພຣະອົງສາມາດຕອບສນອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາໄດ້. ແຕ່ ວ່າຄວາມຕ້ອງການຝ່າຍຈິດວິນຍານເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນກວ່າ.
- ມີເຫລົ້າຫລາຍເກີນກວ່າຄາດໝາຍ: ພຣະອົງມີທຸກຢ່າງມາກມາຍ ເພື່ອຄົນທັງປວງ, ພຣະ ອົງຊົງມີຄວາມຮັກຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ເພື່ອຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມຮັກ, ພຣະອົງມີຊີວິດເພື່ອ ຄົນທີ່ຕ້ອງການຊີວິດ. “ເຮົາມາເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຊີວິດ ແລະຈະມີຊີວິດອັນບໍລິບູນ” (ໂຢຮັນ 10:10)

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງໂຢຮັນຈຶ່ງເລືອກເອົາເຫດການນີ້(ການແຕ່ງງານທີ່ບ້ານການາ ເປັນສິ່ງຍິ່ງຢືນໃຫ້ຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍ ຮູ້ເຖິງສ່ວນສີຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ?
2. ທ່ານຄິດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບການຕອບສນອງຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ຄຳຂໍຂອງມານດາ?
3. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງປ່ຽນແປງເຫລົ້າຫລາຍແທ້?
4. ປະສົບການນີ້ ມີສິ່ງໃດທີ່ພວກເຮົາຈະນຳມາໝູນໃຊ້ໄດ້ໃນສະໄໝນີ້?
5. ພາກສ່ວນໃດທີ່ໝູນໃຈພວກສາວົກຫລາຍທີ່ສຸດ ໃຫ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ສິດແລະອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 2:13-22

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຢຮັນ 2:12-25

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງຊຳຮະພຣະວິຫານໂດຍໃຊ້ສິດໃນການເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຢູ່ໃນຖ້ຳມາກາງພວກຢິວ, ຊຶ່ງການຄົ້ນພຣະຊົນຈະເປັນສິ່ງພິສູດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະຕໍ່ຕ້ານຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ? ໃນເມື່ອເຮົາເຫັນ ສະພາບ, ເຮົາເຫັນທ່າທິການກະທຳແລ້ວ.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍເຖິງການຊຳຮະພຣະວິຫານ, ມີຄວາມໝາຍຫຍັງແດ່ ເພື່ອ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈພຣະອົງດີຂຶ້ນ.

ຄຳນຳ

ໂບດແຫ່ງນຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ຜ່ານມາ ເປັນໂບດນ້ອຍ ຊຶ່ງມີສະມາຊິກປະມານ 40 ຫາ 50 ຄົນ. ໃນ ໂບດນີ້ມີຄົນຢູ່ສາມພວກຄອຍໂຈມຕີຫາເຮືອງກັນ ແຕ່ລະວັນ ແຕ່ລະອາທິດຕ້ອງຄອຍຈັບຈຸດອ່ອນຂອງອາ ຈານແລ້ວກໍມາຮວມກັນວິພາກວິຈານ.

ໂບດແຫ່ງນີ້ ມີການຄ້າຂາຍເກີດຂຶ້ນ ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນມີເວລາມາໂບດກໍຕ້ອງນຳຂອງຂາຍມາພ້ອມ, ມີ ການແລກເງິນ, ມີການໂຄສະນາ, ມີການອ້າງພັກອ້າງພວກ, ພື້ນືອງເຮົາໃຫຍ່, ເຮົາເປັນສະມາຊິກໂບດນີ້ດົນ ນານແລ້ວ...

ຖ້າເວົ້າເຮືອງການສ້າງແປງ ຫລາຍຄົນບອກວ່າບໍ່ມີເວລາ, ຫລືບາງຄົນກໍບອກວ່າເຮັດນຳບໍ່ໄດ້. ຖ້າເວົ້າເຮືອງ ພຣະຄຳພີ ຍິ່ງໄປກັນໃຫຍ່ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຍາກເປັນຜູ້ຮຽນ ມີແຕ່ຜູ້ຍາກເປັນຄຣູຫລືອາຈານ.

1. ພຣະເຢຊູໄດ້ເຫັນຫຍັງ: (ໂຢຮັນ 2:13-14)

ພຣະເຢຊູພ້ອມກັບສາວິກຂອງພຣະອົງ ໄດ້ພາກັນເດີນທາງໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອສລອງເທສການ ປັສຄາ. ເວລາພຣະອົງສະເດັດມາເຖິງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ພຣະອົງກໍໄດ້ໄປພຣະວິຫານ. ພຣະອົງໄດ້ເຫັນ ຫຍັງແດ່ໃນທີ່ນັ້ນ ບ່ອນທີ່ພວກຕ່າງຊາດຊຸມນຸມກັນອະທິຖານ. ພຣະອົງໄດ້ເຫັນ: ຄົນຂາຍງົວ, ຄົນຂາຍແກະ, ແລະຂາຍນົກເຂົາ. (2:14) ເປັນຫຍັງພໍ່ຄ້າຊາວຂາຍຈຶ່ງມາຂາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ? ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກແກ່ຜູ້ ທີ່ມານະມັສການ. ບັນດາທັມມາຈານກໍເລີຍອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຢ່າງນັ້ນ. ຕາມທັມມາແລ້ວຜູ້ນະ

ມັສການຈະເອົາສັດມາຈາກໃສກໍໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງຜ່ານພວກທັມມາຈານກວດກາກ່ອນວ່າເປັນສັດທີ່ບໍ່ນິສຸດບໍ່. ສ່ວນຫລາຍສັດທີ່ຊື້ມາຈາກທີ່ອື່ນມັກຈະບໍ່ຜ່ານ. ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ທີ່ຢາກຖວາຍສັດ ຈຶ່ງມາຊື້ສັດຢູ່ທີ່ນັ້ນໂລດ.

ຜົນທີ່ໄດ້ກໍແມ່ນພວກພໍ່ຄ້າແລະພວກທັມມາຈານທີ່ຮ່ວມຫົວກັນ. ຜົນທີ່ເສັຍຫາຍກໍຄື: ເຮັດໃຫ້ວິທານຂອງພຣະເຈົ້າເປີະເປື້ອນ, ມີກິ່ນເໝັນ, ບໍ່ເປັນຣະບຽບ, ຈໍາກັດສະຖານທີ່ນະມັສການພຣະເຈົ້າ. ການນະມັສການກໍບໍ່ມີຄວາມສົງຄາມ, ເລື່ອນລອຍ, ສົງສັຍ.

ພຣະເຢຊູຍັງໄດ້ເຫັນ “ໂຕະແລກເງິນ” (2:14) ພວກໃດທີ່ມາແລກປ່ຽນເງິນຢູ່ທີ່ນີ້? ຜູ້ນະມັສການກໍມີມາຈາກຫລາຍປະເທດ ຄືເດີນທາງມາຄ້າຂາຍ, ເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວແລ້ວກໍມານະມັສການ ເຊັ່ນ: ກຣີກ, ໂຣມັນ, ອີຍິບ. ເພື່ອຈະຖວາຍໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ນະມັສການຈະໃຊ້ເງິນຫລຽນຂອງຍົວເພື່ອຖວາຍ. ດັ່ງນັ້ນເພື່ອຄວາມສະດວກຂອງຜູ້ທີ່ມານະມັສການ ພວກທັມມາຈານຈຶ່ງຈັດແຈງສະຖານທີ່ເພື່ອແລກປ່ຽນເງິນ. ໃນການແລກປ່ຽນເງິນນັ້ນກໍມີການເສັຍຄ່າທັມນຽມ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ສະຖານທີ່ແລກເງິນບໍ່ຄວນຈະມີຢູ່ທີ່ວິທານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ທັງໝົດທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຫັນໃນວັນນັ້ນກໍຄື: ວິທານຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຢຽບຢໍາ, ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເສື່ອມໂຊມລົງ, ພໍ່ຄ້າແມ່ຄ້າ ແລະທັມມາຈານພາກັນຮັ່ງມີ, ລ້ຳລວຍ.

2. ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດຫຍັງ: (ໂຢຮັນ 2:15-17)

ໂຢຮັນໄດ້ບັນທຶກແຕກຕ່າງກັບພຣະກິຕິຄຸນສາມເຫລັ້ມ (ມັດທາຍ 21:12-13; ທາຣະໂກ 11:15-17; ລູກາ 19:45-46) ຊຶ່ງເມື່ອພຣະເຢຊູເຫັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວພຣະອົງກໍເອົາເຊືອກເຮັດແສ້ເພື່ອໄລ່ຄົນພວກນີ້ອອກໄປ. (2:15)

ມີແຕ່ໂຢຮັນຄົນດຽວທີ່ກ່າວວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງຂັບໄລ່ພວກພໍ່ຄ້າແມ່ຄ້າໃຫ້ອອກຈາກພຣະວິທານ ກັບທັງຝູງງົວແລະຝູງແກະ ແລະຊົງຂວ້າມໂຕະແລກເງິນຂອງພວກເຂົາ. ຂ່າວປະເສີດບາງເຫຼິ້ມຍັງກ່າວວ່າມີນົກກາງແກແລະນົກເຂົາອີກດ້ວຍ. ພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວອີກວ່າ “ຈຶ່ງນໍາສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ອອກໄປເສັຍຢ່າເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ສະຖິດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາເປັນບ່ອນຄ້າຂາຍ.” (2:16)

ບໍ່ເປັນການງ່າຍປານໃດທີ່ຈະຂັບໄລ່ຝູງສັດ ເຊັ່ນ: ງົວ ແລະແກະ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ມີຮາຄາແພງ ແລະກໍຍັງມີຜູ້ທີ່ມີອໍານາດຫຼຸນຫລັງຢູ່. ບັນດາທັມມາຈານ, ເຖົ້າແກ່ໃນຄຣິສຕະຈັກກໍໄດ້ກິນນໍາດ້ວຍ. ບາງທີກໍເປັນລູກຫລານຂອງຜູ້ນໍາທັງຫລາຍເຫລົ່ານີ້ເປັນຜູ້ເຮັດ. ບາງທີກໍແມ່ນຜູ້ອາວຸໂສໃນຄຣິສຕະຈັກ--ຂ້ອຍມາໂບດນີ້ດົນແລ້ວ, ຂ້ອຍຮູ້ຈັກໂບດນີ້ດີ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຮັດຫຍັງໃຫ້ຂ້ອຍໄດ້ດອກ, ຂ້ອຍຄ້າຂາຍໄດ້ກໍຖວາຍໃຫ້ໂບດຄືເກົ່ານັ້ນລະ.

ພຣະເຢຊູຍັງໄດ້ຂວ້າມໂຕະແລກເງິນຂອງພວກເຂົາ ແລະຖອກເງິນພວກເຂົາອອກຊະຊາຍໄປໝົດ ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງກ່າວວ່າ “ຢ່າເຮັດໃຫ້ທີ່ສະຖິດພຣະບິດາເປັນບ່ອນຄ້າຂາຍ” (2:16)

ເມື່ອມາເຖິງຕອນນີ້ໂຢຮັນໄດ້ສອດແນວຄິດໃສ່ ແລະຄິດເຖິງພຣະທັມເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 69. ບາງ ທີພວກເຂົາອາດຈະເຄີຍໄດ້ອ່ານຫລືວ່າເຄີຍໄດ້ທ່ອງຂຶ້ນໃຈໃນສມັຍເປັນເດັກນ້ອຍ. ຄຣິສຕຽນໃນຄາວສມັຍ ທຳອິດເຂົ້າໃຈເພງສັຣເສີນບົດນີ້ໄດ້ດີ ຊຶ່ງອະທິບາຍເຖິງຄວາມທົນທຸກທໍຣະມານຂອງພຣະເມຊີອາ, ແລະຖ້າ ພວກເຂົາເຈົ້າຫາກຄິດເຖິງວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະເມຊີອາ, ເຂົາເຈົ້າຈະຄິດເຖິງພຣະທັມຕອນນີ້.

ເພງສັຣເສີນ 69:9 “ຈຶ່ງນອບນ້ອມຖ່ອມຕົວລົງຕໍ່ພຣະພັກຜູ້ຊົງບໍຣິສຸດ ເມື່ອພຣະອົງຊົງມາປາກົດທົ່ວ ທັງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ຈຶ່ງສະທ້ານຢ້ານກົວຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ”

3. ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າຫຍັງ: (ໂຢຮັນ 2: 18-22)

ພວກນັກທັມທັງຫລາຍບໍ່ຍອມໃຫ້ການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູຜ່ານພັນໄປດ້ວຍດີ, ການກະທຳເຊັ່ນ ນັ້ນຍິ່ງເປັນການຍຸຍົງໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມກຽດຊັງພຣະເຢຊູຂຶ້ນຕື່ມ. ແທນທີ່ພວກເຂົາຈະແລ້ວໄປເລີຍ ພວກເຂົາຊ້ຳພັດມາປະເຊີນໜ້າ ແລະກໍມີປາກສຽງກັບພຣະເຢຊູອີກ. ພວກເຂົາຢາກຮູ້ວ່າດ້ວຍວິດດ້ວຍອຳ ນາດອັນໃດ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງມີພິດຕິການເຊັ່ນນີ້ ຢູ່ທີ່ໂບດທີ່ວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມພຣະອົງວ່າ “ເຈົ້າຈະສະແດງການສຳຄັນອັນໃດ ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເຫັນວ່າເຈົ້າມີສິດເຮັດການຢ່າງນີ້” (2:18) ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບພວກເຂົາໂດຍໃຊ້ຄຳປຽບທຽບ ແລະພຣະອົງຊົງເລັ່ງໃສ່ການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງວ່າ “ຖ້າມ້າງ ວິຫານນີ້ລົງເສັຍ ເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃນສາມວັນ” (2:18) ຕອນນີ້ພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງພຣະກາຍຂອງພຣະ ອົງ ຊຶ່ງປຽບເໝືອນວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຳວ່າ ມ້າງວິຫານນີ້ລົງ, ຖ້າຮ່າງກາຍນີ້ຖືກຂ້າເວລາໃດ ອີກສາມ ວັນພຣະອົງຈະພື້ນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍຢ່າງຜູ້ມີຊັຍຊະນະແລະຄືນມາຢ່າງພຣະເຈົ້າ. ພວກຜູ້ນຳສາສນາ ຈຶ່ງຈື່ຈຳຄຳຂອງພຣະເຢຊູໄວ້, ພວກເຂົາຄິດວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງພຣະວິຫານໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ພວກ ເຂົາຕອບຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ກົງກັບເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວອອກມາ.

ພວກຍິວຖາມພຣະອົງວ່າ “ພຣະວິຫານນີ້ ເຂົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເຖິງສີ່ສິບຫົກປີຈຶ່ງສຳເຣັດ ຝ່າຍເຈົ້າຈະ ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃນສາມວັນບໍ່?” ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນແຕ່ລະຄົນແຕກຕ່າງກັນຫລາຍ ແລະເຂົ້າໃຈຄວາມສາ ມາດຂອງພຣະເຢຊູກໍຕ່າງກັນ. ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູສາມາດກະທຳພຽງເວລາສັ້ນໆເທົ່ານັ້ນບໍ່.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຄຣິສຕະຈັກແມ່ນຫຍັງ? ບາງຄົນກໍອາດຈະເວົ້າວ່າເປັນບ່ອນຊຸມນຸມກັນຂອງພວກຖືສາສນາ, ບາງ ຄົນກໍວ່າເປັນບ່ອນພວກທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຖືຢ່າງດຽວກັນໄປປະຊຸມ ໂດຍມີກົດຣະບຽບພິເສດ ຫລືກໍມີພິທີປະຕິ ບັດຢ່າງດຽວກັນ. ບາງຄົນກໍກ່າວວ່າເປັນບ່ອນທີ່ຄົນຫົວເກົ້ານຳເອົາຂອງເກົ້າໆມາປະຕິບັດກັນ. ບາງຄົນກໍວ່າ ເປັນບ່ອນຮ້ອງເພງຊຶ່ງມີສິດຍາພິບານເປັນຜູ້ນຳ.

ຄຣິສຕະຈັກແມ່ນຫຍັງ? ຖ້າອີງໃສ່ບົດຮຽນຂອງພວກເຮົາໃນວັນນີ້, ຄຣິສຕະຈັກເປັນບ່ອນຊຸມນຸມ ກັນຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງດຽວກັນ ແລ້ວມານະມັສການພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັນ ແລ້ວກໍເຊື່ອເຊີນຄົນທັງ ຫລາຍມານະມັສການພຣະເຈົ້າດ້ວຍ. ຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາປະຕິບັດຕາມຢ່າງນີ້ບໍ່?

ພຣະເຢຊູປະກອບສ່ວນໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາບໍ່? ທ່ານເຫັນພຣະເຢຊູຢ່າງໃດ? ພຣະເຢຊູ ເຫັນພວກເຮົານະມັສການພຣະອີ່ຢ່າງໃດ?

ຄໍາຖາມ:

1. ສິ່ງໃດທີ່ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຍັງເປັນເສັ້ນຂະໜານກັນຢູ່ຮະຫວ່າງ ການປະຕິບັດໃນໂບດຂອງບົດຮຽນວັນນີ້ ແລະການປະຕິບັດຂອງທຸກວັນນີ້?
2. ການກະທໍາໃນໂບດທຸກວັນນີ້ (ການຕ້ອນຮັບ, ການທັກທາຍປາສັຍ) ແລະການນະມັສການສອດຄ່ອງກັບ ຄໍາເວົ້າແລະຄໍາສອນຂອງພວກເຮົາບໍ່?
3. ທ່ານຕ້ອນຮັບແຂກດ້ວຍວິທີໃດ? ແຂກມີຄວາມສະບາຍໃຈບໍ່ເວລາມາຢັ້ງມຢາມ? ແຂກມີຄວາມຮູ້ສຶກ ເປັນກັນເອງບໍ່?
4. ອາທິດໜ້າ ພຣະເຢຊູຈະມາຮ່ວມນະມັສການຮ່ວມກັບທ່ານ, ທ່ານຈະມີການປ່ຽນແປງຫຍັງແດ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ນັກທັມຜູ້ສລາດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 3:1-16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢຮັນ 3:1-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການສົນທະນາຂອງພຣະເຢຊູແລະນິໂກເດມ ຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນມາຈາກ ເບື້ອງເທິງ ໂດຍຜ່ານພຣະເຢຊູ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມເປັນມາຂອງຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມໝາຍຂອງການສົນທະນາຮະຫວ່າງພຣະເຢຊູແລະນິໂກເດມ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ພິຈາລະນາໃຫ້ຖ້ວນຖີ່ ແລ້ວພວກເຮົາຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຊີວິດຢ່າງໃດ?

ຄຳນຳ

ມະນຸດຂອງພວກເຮົາມີຫລາຍຢ່າງແຕກຕ່າງກັນ, ແຕ່ກໍຍັງມີຫລາຍອັນທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ຄົນທີ່ທຸກຍາກແລະມັກມີບັນຫາຕ້ອງການພຣະເຢຊູ. ຄົນທີ່ມີຖານະດີ, ມີການສຶກສາດີ ສ່ວນຫລາຍຈະເປັນຄົນທີ່ຫລົງຫາຍ. ຄົນທີ່ສລາດແລະມີທຸກຢ່າງ ກໍມັກຫລົງຫາຍເໝືອນກັນ. ສ່ວນຄົນທີ່ຫົວແຂງແລະບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງແມ່ນຕ້ອງການພຣະເຢຊູຫລາຍທີ່ສຸດ.

ນິໂກເດມເປັນຄົນຢູ່ໃນຖານະດີ, ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ, ເປັນອາຈານສອນສາສນາກໍຖືໄດ້ວ່າເປັນຜູ້ຢູ່ໃນລະດັບສູງຂອງສັງຄົມ. ວັນນີ້ພວກເຮົາຈະມາສຶກສາດ້ວຍກັນວ່າ ຄົນໆນີ້ ເຂົາຍັງຂາດເຂີນສິ່ງໃດແດ່?

1. ເດີນທາງຜິດ: (ໂຢຮັນ 3:1-2)

ຖ້າຈະເບິ່ງນິໂກເດມແລ້ວ ເຂົາມີທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນຊີວິດຂອງເຂົາແລ້ວ. ເຂົາເປັນຜູ້ທີ່ ພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກສະພາແຊນແຮດຣິນໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈ ແລະຍັງເປັນຜູ້ທີ່ມີອຳນາດຫລາຍໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ເຂົາເປັນຄຣູສອນສາສນາທີ່ໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈໄດ້. ເພິ່ນປາກົດຢູ່ໃນຂ່າວປະເສີດໂຢຮັນນີ້ສາມຄັ້ງ: (1)ໂຢຮັນ 3:1-16; (2)ໂຢຮັນ 7: 45-52; (3)ໂຢຮັນ 19:38-42. ນິໂກເດມອາດຈະກາຍມາເປັນລູກສິດແບບລັບໆຂອງພຣະເຢຊູກໍອາດເປັນໄດ້. ປະຫວັດຂອງເພິ່ນເປັນທີ່ໜ້າສົນໃຈຫລາຍ ແລະກໍເປັນພາກສ່ວນທີ່ສຳຄັນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ແບ່ງປັນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.

“ເພິ່ນໄດ້ມາຫາພຣະເຢຊູໃນເວລາກາງຄືນ” (3:2) ບໍ່ຮູ້ວ່າຕອນໃດ. ອາດຈະເປັນຕອນເດິກໆ ການສົນທະນາກັນຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ເວລາດົນນານໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນ. ທີ່ເຂົາເຂົ້າມາຫາພຣະອົງກໍຄົງຈະແມ່ນບັນຫາສ່ວນຕົວ, ແຕ່ບາງເທື່ອກໍອາດຈະເປັນບັນຫາຂອງກຸ່ມທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ເພິ່ນເປັນຜູ້ຕາງໜ້າມາ.

ນິໂກເດມເປັນຜູ້ເປີດຫົວເຮືອງ: “ພຣະອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຊາບຢູ່ວ່າທ່ານເປັນຄູທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດເຮັດໝາຍສໍາຄັນທີ່ທ່ານເຮັດຢູ່ນັ້ນ ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນໍາ” (3:2) ຕໍ່ມາພຣະເຢຊູກໍບອກກັບເຂົາວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍຈໍາເປັນຕ້ອງບັງເກີດໃໝ່” (3:7) ຄໍາວ່າ “ທ່ານ” ໃນທີ່ນີ້ອາດຈະເປັນຄໍາທີ່ໃຊ້ແທນຄົນນຶ່ງຫລືຫຼາຍຄົນກໍໄດ້. ນິໂກເດມອາດຈະເປັນຄົນທໍາອິດທີ່ຫັນໜ້າມາຫາພຣະເຢຊູ ຫລັງຈາກການສໍາແດງການອັສຈັນ ແລະໝາຍສໍາຄັນແລ້ວ. ການເຂົ້າຫາພຣະເຢຊູຄັ້ງນີ້ບົ່ງບອກເຖິງສ່ວນຕົວຂອງນິໂກເດມ ແລະຕາງໜ້າຜູ້ນໍາສາສນາທັງຫລາຍ.

ນິໂກເດມພະຍາຍາມທີ່ຈະໄປເຖິງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາຊ້າພັດເຊື່ອໃນກົດບັນຍັດ, ເຊື່ອໃນພິທີກັມ ພວກເຮົາຈຶ່ງເອີ້ນນິໂກເດມວ່າ ຜູ້ທີ່ເດີນທາງຜິດ.

2. ພຣະເຢຊູຊົງນໍາພານິໂກເດມ: (ໂຢຮັນ 3: 2-15)

ການສົນທະນາອະທິວິໄນພຣະເຢຊູແລະນິໂກເດມ ພວກເຮົາສາມາດເກັບກໍາໄດ້ຢູ່ສາມຢ່າງ: ໃນ 3:2 ນິໂກເດມໃຊ້ຄໍາສຸພາບກັບພຣະເຢຊູ, ແຕ່ພຣະເຢຊູພັດໂຕ້ຕອບດ້ວຍຄໍາທີ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ເລິກແລບ “ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ບັງເກີດມາໃໝ່ ຜູ້ນັ້ນຈະເຫັນຮາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້.” ຖ້ອຍຄໍານີ້ເຮັດໃຫ້ນິໂກເດມຕົກຕະລົງຢ່າງໃຫຍ່.

ພຣະເຢຊູກ່າວແກ່ນິໂກເດມວ່າ “ທ່ານຕ້ອງບັງເກີດໃໝ່” ຄົນຍິວຈະໃຊ້ຄໍາວ່າເກີດໃໝ່ ກໍຕໍ່ເມື່ອມີການປ່ຽນແປງ, ຄົນຕ່າງຊາດເຂົ້າມາເປັນຄົນຍິວ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງເຮືອງນີ້. ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກແກ່ຜູ້ນໍາພວກຍິວ (ນິໂກເດມ)ວ່າພວກທ່ານຕ້ອງບັງເກີດໃໝ່. ເພື່ອຈະເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫລາຍຍິ່ງກວ່າການເປັນຄົນຍິວຜູ້ຊາຍແລ້ວ, ນິໂກເດມ ຈໍາເປັນຕ້ອງເລີ້ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່. ພາສາກຣີກຈະເອີ້ນກັນວ່າ ການບັງເກີດໃໝ່, ຄືການເກີດໃໝ່ຈາກເບື້ອງເທິງ.

ເມື່ອເກີດໃໝ່ແລ້ວ ຄົນໆ ນັ້ນຈໍາເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ໃນການເປັນໄພ່ພົນຂອງຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະໃນພຣະທັມໂຢຮັນ 3:3 ກ່າວວ່າ ຜູ້ນັ້ນຈະ “ເຫັນ” ຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້. ຄໍາວ່າ “ເຫັນ” ອາດຈະຢູ່ຫ່າງໆ ແລ້ວຫລຽວເຫັນ, ແຕ່ວ່າເມື່ອໄດ້ເຂົ້າໄປແລ້ວຈະໄດ້ເຫັນທຸກຢ່າງ. (3:5) ບາງຄົນກໍກ່າວວ່າ ເປັນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນຣະບຽບໃໝ່ ເປັນການຮຽນກົດຂອງຮາຊອານາຈັກໃໝ່. ພວກເຮົາຈະເຫັນແລະເຂົ້າໄປໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອບັງເກີດໃໝ່ເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສ້າງສາ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງພາກັນອະທິຖານ ເພື່ອເສີມຂຍາຍຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. (ມັດທາຍ 6:10)

ການສົນທະນາພາກທີສອງ ຢູ່ໃນ ຂໍ້ 4-8 ເມື່ອພຣະເຢຊູສເນີເຖິງການເກີດໃໝ່, ນິໂກເດມກໍມີຄໍາຖາມວ່າ “ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ” ທັນທີ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ ມາຣີອາ ຖາມທູດສວັນເມື່ອທູດສວັນກ່າວວ່າ “ເຈົ້າຈະມີທ້ອງແລະຈະປະສູດບຸດຊາຍ” (ລູກາ 1:32) “ເຫດການນີ້ຈະເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດ” (1:34). ນິໂກເດມອະທິບາຍຄໍາຖາມຕໍ່ໄປ ຄົນເຖົ້າແລ້ວຈະເຂົ້າໄປໃນທ້ອງແມ່ເທື່ອທີສອງ ແລ້ວເກີດມາອີກຢ່າງນັ້ນບໍ່?

ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ແມ່ນນັກທັມ ແລະກໍບໍ່ແມ່ນນັກສອນສາສນາ ແຕ່ຄໍາຖາມນີ້ ແມ່ນຄໍາຖາມຍ້ອນຄືນ. ພຣະເຢຊູຈຶ່ງໄດ້ອະທິບາຍ ໂດຍອ້າງ ນໍ້າ, ວິນຍານ, ເນື້ອກາຍ, ລິມ, ສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຝ່າຍໂລກ, ສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຝ່າຍສວັນ.

ເກີດຝ່າຍຮ່າງກາຍແລະເກີດຝ່າຍວິນຍານ: ເກີດຈາກນໍ້າ ອາດຈະເວົ້າໄດ້ວ່າເກີດຝ່າຍຮ່າງກາຍ. ສ່ວນເກີດຈາກຝ່າຍວິນຍານກໍເປັນວິນຍານ. ການເກີດຈາກຝ່າຍວິນຍານນີ້ ພວກເຮົາເວົ້າໄດ້ວ່າ ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າແລະຮັບສິນບັບຕິສະມາ. (3:6-7)

ລິມເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະເຫັນໄດ້ ຖ້າຫາກບໍ່ມີການເຄື່ອນໄຫວ. ວິນຍານກໍເປັນເຊັ່ນດຽວກັນ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້, ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນກໍຕໍ່ເມື່ອມີການກະທໍາເທົ່ານັ້ນ. ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດຈະທໍາງານຜ່ານຄົນໆນັ້ນ ໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ເຫັນວ່າພວກເຮົາມີພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດ. ໂປໂລກ່າວໃນພຣະທັມເອເຟໂຊ 2:8 ວ່າ “ດ້ວຍວ່າຊຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍ ໄດ້ຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ພື້ນນັ້ນ ກໍຍ້ອນພຣະຄຸນດ້ວຍທາງຄວາມເຊື່ອ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ແມ່ນພວກທ່ານເຮັດເອົາເອງ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້.” ພວກເຮົາທັງຫລາຍພື້ນ ກໍຍ້ອນພຣະຄຸນແລະຄວາມເຊື່ອ.

ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງ ນິໂກເດມກໍຄວນຈະຮູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດີ. ເພາະເປັນພຣະຄັມພິເດີມທີ່ເອເຊກຽນໄດ້ບັນທຶກໄວ້ ເຣື່ອງຮ່ອມພູກະດູກຫລັອນ. ຈຶ່ງອ່ານ ເອເຊກຽນ 37:1-14. ອິສຣາເອນທັງຫຼາຍກໍປຽບເໝືອນກັບຮ່ອມພູກະດູກຫລັອນນີ້ລະ, ລິມກໍປຽບເໝືອນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປົ່າເຂົ້າສູ່ຕົວຄົນແລ້ວພວກເຂົາກໍມີຊີວິດຄືນມາ. ພຣະເຢຊູຊົງສອນວ່າພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດຍັງທໍາງານຢູ່ສເມີ, ພຣະອົງຍັງຄົງນໍາຊີວິດທີ່ຕາຍແລ້ວໃຫ້ກັບຄືນມາໃໝ່ຢູ່ທຸກວັນ.

ຈຸດຕໍ່ມານິໂກເດມຖາມພຣະເຢຊູວ່າ “ຈະເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດ?” ນິໂກເດມຢາກໃຫ້ພຣະເຢຊູອະທິບາຍໃຫ້ຢ່າງລະອຽດ. (3:9-15) ທີ່ຈົງແລ້ວພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິບາຍໄປແລ້ວແຕ່ນິໂກເດມບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ ທ່ານເປັນອາຈານຂອງພວກອິສຣາເອນແລະຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່? (3:10) ພຣະເຢຊູກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ພວກເຮົາເວົ້າສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ ແລະເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຫັນທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແຕ່ຖ້າເຮົາຫາກເວົ້າເຖິງຝ່າຍສວັນ ພວກທ່ານຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງໃດ. ເມື່ອມາເຖິງຈຸດນີ້ ພວກເຮົາກໍຮູ້ໄດ້ວ່າ ນິໂກເດມ ໄປບໍ່ໄດ້ໂກກັບພຣະເຢຊູ ແຕ່ວ່າໃນວັນທີ່ພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນເພິ່ນກໍໄປປາກົດຢູ່ທີ່ນັ້ນ. (19:38-42)

ໃນທີ່ສຸດພຣະເຢຊູກໍໄດ້ບອກຄວາມຈິງໃຫ້ແກ່ນິໂກເດມໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ລົງມາຈາກສວັນ. (3:13) ພຣະເຢຊູມີສ່ວນຮ່ວມກັບໂມເຊໃນການຊ່ວຍເຫລືອຄົນອິສຣາເອນໃຫ້ພື້ນຈາກການເສັຍຊີວິດໃນສມັຍນັ້ນ. “ໂມເຊໄດ້ຍົກກູຂຶ້ນໃນປ່າສັນໃດ ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນສັນນັ້ນ.” ພຣະທັມຈິດເຊັ່ນບັນຊີ 21:4-9. ໂມເຊໄດ້ຍົກຮູບທອງຂຶ້ນເທິງເສົາ ເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ທີ່ຖືກທອດເຊັ່ນ

ດຽວກັນ ພຣະເຢຊູກໍຊົງຖືກຍົກຂຶ້ນເທິງກາງແຂນ ຖ້າຜູ້ໃດຫາກເຊື່ອຢ່າງເຕັມສ່ວນ ປັກຕາປັກໃຈໃສ່ພຣະອົງ ເຂົາກໍຈະບໍ່ຕາຍ ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ.

3. ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກ: (ໂຍຮັນ 3:16)

ທັມຊາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືຄວາມຮັກ. ຈິດໝາຍຂອງໂຍຮັນຈະແຈ້ງໃນການກ່າວເຖິງຄວາມຮັກ. ຄວາມຮັກໃນໂຍຮັນ 3:16 ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັກອາກາເປ. ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ. ເບິ່ງຄືວ່ານິໂກເດມຈະເຂົ້າໃຈຍາກຫລາຍ ກ່ຽວກັບເລື່ອງການເກີດໃໝ່ແລະຮັບເອົາພຣະເຢຊູ. ຫລາຍຄົນອາດຈະເປັນເໝືອນນິໂກເດມ ເຫັນວ່າເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູເປັນເລື່ອງເຂົ້າໃຈຍາກແລະກໍບໍ່ຢາກເຊື່ອ. ຕາມທີ່ຈົງຖ້າເຮົາຫາກເປີດໃຈແທ້ໆແລ້ວ ພຣະວິນຍານກໍຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໄດ້.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານແລະກໍໄດ້ຮຽນບົດຮຽນນີ້ດ້ວຍກັນ, ແລະພວກເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວວ່າແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ນຳພາໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈ. ບາງຄົນກໍຍັງຢາກໄປຄົ້ນຄວ້າດ້ວຍຕົວເອງ, ບາງຄົນກໍຍັງມີຄຳຖາມເໝືອນນິໂກເດມ ພຣະເຢຊູໃຫ້ໂອກາດແກ່ທຸກຄົນ.

ເວລາຜູ້ນຳຜູ້ໃດເຂົ້າມາເປັນຄຣິສຕຽນແລ້ວ, ກໍຈົງຖືວ່ານັ້ນເປັນການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແຕ່ຖ້າທ່ານຫາກຍັງບໍ່ໄດ້ບັງເກີດໃໝ່ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະອະທິຖານເພື່ອພວກທ່ານ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຢຊູ ໃຫ້ເປັນພຣະຜູ້ໂຖ່ໃຫ້ພົ້ນ. ແຕ່ຖ້າທ່ານຫາກໄດ້ຮັບການບັງເກີດໃໝ່ແລ້ວ, ກໍຈົງຢ່າຮັກສາໄວ້ພຽງຄົນດຽວ, ໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຊີວິດຂອງທ່ານດ້ວຍ.

ນິໂກເດມເປັນຄົນທີ່ມີໂອກາດ ແຕ່ບໍ່ຍອມໃຊ້ໂອກາດທີ່ດີຂອງເຂົາ. ເຂົາຈະພາດຫວັງໄປຕລອດຊີວິດຂອງເຂົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ຖ້າທ່ານຫາກມີໂອກາດໄດ້ເວົ້າກັບອາຈານຂອງທ່ານຈະເວົ້າເລື່ອງໃດກັບເພິ່ນ?
2. ທ່ານຈະເວົ້າຫຍັງແດ່ ຫາກມີຄົນຖາມວ່າ ເຈົ້າມາເປັນຄຣິສຕຽນໄດ້ຢ່າງໃດ?
3. ຜູ້ທີ່ທ່ານຮູ້ຈັກເຂົາດີ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນ ທ່ານຈະເວົ້າກັບພວກເຂົາຢ່າງໃດ?
4. ຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານມີໂຄງການຢ່າງໃດແດ່ບໍ່ໃນການປ່າວປະກາດ?
5. ທ່ານຈະແບ່ງປັນເລື່ອງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຢຊູໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 5

ກິດເຫຼົ້າຂອງຄວາມສໍາເລັດ

<u>ຂໍ້ພຣະຄໍາສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ໂຍຮັນ 4:4-30, 39-42
<u>ພູມຫຼັງຂອງພຣະຄໍາສໍາລັບ:</u>	ໂຍຮັນ 4:1-42
<u>ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ຄໍາສິນທະນາຣະຫວ່າງຍິງສາວຊາວມາເຣັງບອກເຖິງ “ນ້ຳແຫ່ງຊີວິດ” ແມ່ນເພື່ອທຸກໆຄົນ ແຕ່ມາຈາກອົງພຣະເຢຊູອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ທ່ານຊອກຫາຄວາມສໍາເລັດຢູ່ໄດ້ໃສ? ແລະທ່ານຈະຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ໄດ້ພົບກັບຄວາມສໍາເລັດໄດ້ຢ່າງໃດ?
<u>ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ທ່ານຊອກຫາຄວາມສໍາເລັດຢູ່ໄດ້ໃສ? ແລະທ່ານຈະຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ໄດ້ພົບກັບຄວາມສໍາເລັດໄດ້ຢ່າງໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອອະທິບາຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍຄໍາສິນທະນາຂອງອົງພຣະເຢຊູກັບຍິງສາວຊາວມາເຣັງ ແລະເພື່ອຈະເອົາມາພິຈາລະນາເຂົ້າປະກອບໃຊ້ໃນຕົວເອງ ແລະສ້າງຄວາມສັມພັນທະໄມຕຣີກັບຄົນອື່ນ.

ໜ້າທີ່ສໍາຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍິນຍັນວ່າພຣະຄໍາສໍາລັບເປັນພະລັງອໍານາດທີ່ຈະຊີ້ນໍາພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນໍາ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ສັງຄົມໃນສັມຍຂອງພຣະອົງໂດຍສິນທະນາກັບຍິງສາວໄທຊາວມາເຣັງຢູ່ທີ່ນ້ຳສ້າງບ່ອນພຣະອົງຊົງນັ່ງລົງພັກເຊົາເມື່ອຍ. ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຍິງນັ້ນໄດ້ມີສາຍຕາເຫັນໄດ້ໄປໂກກວ່າເກົ່າ ແລະໃນທີ່ສຸດນາງກໍສັ່ງເກດຮູ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

ເວລາຂ້າພະເຈົ້າຍັງເປັນເດັກ ຄອບຄົວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມັກພາກັນໄປຢ້ຽມພໍ່ເຖົ້າເປັນປະຈໍາໃນທີ່ນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າມັກໄປຫລິ້ນທີ່ນ້ຳສ້າງ ທຸກໆຄັ້ງເວລາໄປກໍພາກັນເອົາຄູ່ຢ່ອນລົງເອົາໄປຕັກນ້ຳເຢັນມາກິນ. ບົດຮຽນວັນນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງຍິງຄົນນຶ່ງໄດ້ພົບກັບອົງພຣະເຢຊູທີ່ນ້ຳສ້າງ. ໃນສັມຍນັ້ນຜູ້ຊ້າຍແປກໜ້າບໍ່ເຄີຍໂອ້ລົມກັບຜູ້ຍິງ ໂດຍສະເພາະແລ້ວສິນທະນາກັນເປັນເວລາຍາວນານ. ແຕ່ເຫັນວ່າການສິນທະນາກັນນັ້ນເຮັດໃຫ້ຍິງຄົນນັ້ນເຂົ້າໃຈເຖິງອົງພຣະເຢຊູວ່າເປັນໃຜ ແລະໃນທີ່ສຸດນາງກໍໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດ.

1. ໂອກາດສອນໄດ້ໃນເມືອງຊາວມາເຣັງ (ໂຍຮັນ 4:4-9)

ກ່ອນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປສະໄໝ ພຣະອົງໄດ້ອອກຄຳສັ່ງຕໍ່ພວກສາວິກທັງຫລາຍວ່າ ໃຫ້ພວກເຮົາເປັນພະຍານເຖິງພຣະອົງເລີ້ມຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ຢູດາ, ແລະເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ (ກິຈການ 1:6-8). ບົດກ່ອນຈາກປຶ້ມໂຢຮັນ ໄດ້ເວົ້າເຖິງອົງພຣະເຢຊູໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ (ໂຢຮັນ 2:13-31) ແລະ ຢູດາ (3:22-26). ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງອົງພຣະເຢຊູຢູ່ເມືອງຊາມາເຣັງ.

ການເດີນຜ່ານເມືອງຊາມາເຣັງຈາກຢູດາໄປ ຄາລີເລເປັນທາງລະຍະສັ້ນ, ແຕ່ເຫັນວ່າພວກຍົວມັກຫລີກຈາກເມືອງຊາມາເຣັງເພາະຍົວກຽດຊັງຄົນໃນເມືອງນີ້. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຊອກໂອກາດໄປ ຈຶ່ງໄດ້ພົບກັບຜູ້ຍິງຊາວຊາມາເຣັງເພາະເປັນໂອກາດດີເພື່ອຈະສອນໄທເມືອງນີ້ ພ້ອມດ້ວຍພວກສາວິກອີກ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຢຸດຢູ່ເມືອງ ຊັກຄາ, ບ່ອນນ້ຳສ້າງຂອງຢາໂຄບໃນຕອນທ່ຽງ. ອົງພຣະເຢຊູເມື່ອຍ ແລະ ພວກສາວິກກຳພາກັນຫົວ. ໃນຂະນະທີ່ພວກສາວິກພາກັນໄປຊື້ອາຫານໃນໝູ່ບ້ານ ກໍມີຍິງຊາວຊາມາເຣັງອອກມາຕັກນ້ຳ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວພວກຜູ້ຍິງໄດ້ພາກັນອອກໄປຕັກນ້ຳໃນຍາມເຊົ້າ ຫລືຍາມຕອນແລງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເຫັນວ່າຍິງຊາວຊາມາເຣັງອອກໄປໃນຍາມທ່ຽງ. ໃນເມື່ອອົງພຣະເຢຊູເຫັນນາງເພິ່ນກໍຂໍກິນນ້ຳ. ຕາມທຳນຽມແລ້ວການຂໍຂອງອົງພຣະເຢຊູເປັນການຜິດທັມມະດາຢ່າງນ້ອຍໃນສອງກໍຣະນີ: ຣະຫວ່າງຜູ້ຍິງ ແລະຜູ້ຊາຍບໍ່ສົນທະນາກັນໃນບ່ອນເປີດເຜີຍ, ແລະຣະຫວ່າງຄົນຍົວກັບຄົນຊາລາມາເຣັງເພາະບໍ່ຖືກກັນ. ແຕ່ເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມອງຂ້າມກຳແພງແຫ່ງຜິວພັນ, ສາສນາ, ແລະເພດວັຍ. ແຕ່ເປັນໜ້າເສົ້າໃຈທີ່ຄົນເຮົາທຸກມື້ນີ້ຍັງກໍກຳແພງຕົນຕົນເອງແລະຄົນອື່ນໄວ້ຢູ່.

2. ສັນຍາເຖິງນ້ຳແຫ່ງຊີວິດ (ໂຢຮັນ 4:10-18)

ຜູ້ຍິງຊາວຊາມາເຣັງໄດ້ຖືກຍົກເອົາມາເວົ້າໃນປຶ້ມໂຢຮັນຫລັງຈາກປະສົບການຂອງນີໂກເດມ. ທັງສອງຄົນນີ້ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາເວົ້າເພາະເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະເຢຊູມີຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະຕໍ່ທຸກຄົນ. ຜູ້ນຶ່ງເປັນຍິງບໍ່ມີຊື່ສຽງຈາກເມືອງຊາມາເຣັງ ແລະອີກຄົນນຶ່ງເປັນເຈົ້ານາຍຜູ້ສຳຄັນຂອງຄົນຍົວຊຶ່ງທຸກຄົນນັບໜ້າຖືຕາເພາະເພິ່ນເປັນຄຣູສອນໃຫຍ່ປະຈຳເມືອງ. ໃນທີ່ສຸດໃນສອງຄົນນີ້ຜູ້ຍິງໄດ້ສລຸບວ່າອົງພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ ແລະອີກຄົນນຶ່ງກໍຍັງພິຈາຣະນາເຖິງອົງພຣະເຢຊູວ່າເປັນໃຜແທ້. ຄວາມແຕກຕ່າງຣະຫວ່າງສອງຄົນນີ້ກໍເຫັນໄດ້ຢ່າງດີ ແຕ່ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າຄົນເຮົາທຸກຄົນຈະເປັນຄົນມາຈາກໃສ ແລະເພດພັນຢ່າງໃດ ພວກເຮົາຕ້ອງການມີຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

ຄຳສົນທະນາກັບຍິງຊາວຊາມາເຣັງກໍຄ້າຍຄຽງຄືກັນກັບການສົນທະນາຂອງນີໂກເດມ ເພາະທັງສອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສົນທະນາເຖິງເລື່ອງຈິດວິນຍານ ແຕ່ທັງສອງໄດ້ເຂົ້າໃຈຜິດວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເລື່ອງຝ່າຍຮ່າງກາຍເນື້ອໜັງ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງເມືອງຟ້າສວັນ ສ່ວນສອງຄົນກໍຍັງຄິດວ່າພຣະເຢຊູເວົ້າເຖິງເລື່ອງໂລກນີ້. ການສົນທະນາຂອງອົງພຣະເຢຊູກັບຍິງຊາວຊາມາເຣັງເລີ້ມດ້ວຍ, “ທ່ານຈະເອົານ້ຳໃຫ້ເຮົາກິນໄດ້ບໍ່?” ຕໍ່ມາພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງນ້ຳແຫ່ງຊີວິດຕໍ່ນາງ ຖ້ານາງໄດ້ກິນແລ້ວຈະບໍ່ຫົວອີກ ແລະນ້ຳນັ້ນກໍມາຈາກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປຸງນຳຂໍຮ້ອງກິນນ້ຳ ໂດຍກ່າວວ່າຖ້າຍິງຊາວໄທຊາມາເຣັງຮູ້ວ່າພຣະອົງແມ່ນໃຜ ນາງຄົງຂໍກິນນ້ຳຈາກພຣະອົງ ແລະພຣະອົງກໍຈະປະທານນ້ຳແຫ່ງຊີວິດແກ່ນາງ (4:10). ນາງບໍ່ເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ຄິດວ່າພຣະອົງບໍ່ມີອັນໃດຈະຕັກນ້ຳ ນາງຄິດວ່າພຣະອົງຈະເອົານ້ຳນັ້ນມາໃຫ້ນາງໄດ້ຢ່າງໃດ. ແນວໃດກໍ

ຕາມນາງ ໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູເວົ້າເຖິງສິ່ງເລິກເຊິ່ງໃນຊີວິດ. ພຣະອົງກ່າວວ່າຜູ້ກິນນໍ້າຈາກນໍ້າ ສ້າງນີ້ກໍຢາກອີກ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ກິນນໍ້າແຫ່ງຊີວິດຈາກພຣະອົງແລ້ວຈະບໍ່ຫົວອີກຈັກເທື່ອ ແລະຄົນນັ້ນຈະມີ ຊີວິດອັນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ.

ເໝືອນກັບການສົນທະນາກັບນິໂກເດມ, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າກັບຍິງຊາວໄທຊາມາເຮັງເຖິງເລື່ອງຊີວິດ ອັນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ຍິງຄົນນັ້ນບໍ່ເຂົ້າໃຈອະທິບາຍຊີວິດອັນຕະຫຼອດໄປແລະນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ. ນາງໄດ້ຖາມ ອົງພຣະເຢຊູວ່າຈະໄປຫານໍ້າແຫ່ງຊີວິດຢູ່ໃສເພື່ອນາງຈະບໍ່ກັບມາຕັກຈາກນໍ້າສ້າງອີກຕໍ່ໄປ. ໃນຕອນນີ້ອົງ ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກນາງໄປເອົາສາມີ ແລ້ວກັບມາຫາພຣະອົງ.

ຍິງສາວໄທຊາມາເຮັງຕອບອົງພຣະເຢຊູວ່ານາງບໍ່ມີສາມີ, ແລະອົງພຣະເຢຊູກ່າວວ່ານາງເວົ້າຄວາມຈິງ ເພາະນາງເຄີຍແຕ່ງງານມາແລ້ວທ້າເທື່ອ ແລະຄົນຜູ້ທີ່ນາງຢູ່ນໍານັ້ນກໍຍັງບໍ່ແມ່ນສາມີຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ນາງມີ ຄວາມຫົວກະທາຍຫາສິ່ງທີ່ດີກວ່າ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມສັມພັນຂອງນາງ ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະອົງບໍ່ ໄດ້ປະນາມແຕ່ຢ່າງໃດ. ໃນທີ່ສຸດຍິງສາວຊາມາເຮັງກໍຄິດວ່າພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມເພາະພຣະອົງ ໄດ້ຮູ້ເຖິງຊີວິດຂອງນາງເປັນຢ່າງດີ ແລະເວົ້າເຖິງວັນໃໝ່ສິ່ງໃໝ່ຈະເຂົ້າມາ.

3. ການນະມັສການທີ່ແທ້ຈິງ (ໂຢຮັນ 4:19-27)

ຍິງຊາວຊາມາເຮັງພະຍາຍາມຈະປ່ຽນເລື່ອງສົນທະນາ ນາງຄິດວ່າການນະມັສການອັນເໝາະສົມນັ້ນ ຕ້ອງຢູ່ເທິງພູນີ້, ເຖິງແມ່ນວິຫານເທິງພູນັ້ນໄດ້ຖືກທໍາລາຍໃນສັດຕະວັດກ່ອນມາແລ້ວ. ສໍາລັບຊາວຍິວຄິດ ວ່າການນະມັສການອັນແທ້ຈິງນັ້ນຕ້ອງຢູ່ໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ. ທັງສອງພວກພາກັນຖືຕາມທໍານຽມຂອງຕົນ ເອງເຖິງການນະມັສການອັນແທ້ຈິງ. ຍິງນັ້ນມີຄວາມຮູ້ເຖິງປະຫວັດສາດ, ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ພານາງເຂົ້າໃຈ ເກີນທໍານຽມທີ່ຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່ໄດ້ສິດສອນມາເປັນເວລາຍາວນານວ່າຕ້ອງນະມັສການເທິງພູນີ້. ອົງພຣະເຢຊູ ກ່າວວ່າ ສິ່ງໃໝ່, ວັນໃໝ່, ມີໃໝ່ກໍາລັງຈະມາເຖິງ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າການນະມັສການທີ່ແທ້ຈິງຕ້ອງເຮັດດ້ວຍຈິດວິນຍານແລະຄວາມຈິງ (4:24). ການນະມັສການອັນຖືກຕ້ອງນັ້ນແມ່ນນະມັສການພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້, ບໍ່ແມ່ນສະຖານທີ່ບ່ອນນຶ່ງບ່ອນໃດ ຕາມທີ່ພວກຍິວຫລືພວກຊາມາເຮັງພາກັນເຊື່ອຖື. ແມ່ນແທ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ພວກອິສຣາເອນເປັນຜູ້ນໍາເອົາ ຂ່າວເລື່ອງພຣະເຈົ້າໄປບ່ອກແກ່ຄົນທັງປວງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຂອບເຂດຈໍາກັດພຣະອົງຈະໃຊ້ໃຜກໍໄດ້.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປີດໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້ຈັກພຣະບິດາອົງທ່ຽງແທ້ (1:18), ແລະຜູ້ນະມັສການພຣະອົງຕ້ອງນະ ມັສການດ້ວຍຈິດວິນຍານເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນວິນຍານ, ບໍ່ແມ່ນຂຶ້ນກັບຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ. ການນະມັສການອັນທ່ຽງແທ້ແມ່ນໝົດທຸກຄົນຜູ້ທີ່ຮ້ອງອອກພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູ ເພາະພຣະອົງເປັນ ທາງນັ້ນເປັນຄວາມຈິງແລະເປັນຊີວິດ. (14:6)

ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຍິງຊາວຊາມາເຮັງນັ້ນເລີ້ມເຂົ້າມາໃນທາງຖືກ. ທໍາອິດນາງເຂົ້າໃຈຜິດນາງຄິດວ່າເອົາ ນໍ້າຕ້ອງມີຄູ ແລະນໍ້າມີອະພິນິຫານພິເສດ. ຫລັງຈາກສົນທະນາເຂົ້າໄປເລິກ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກນາງໃຫ້ ເປັນເອົາສາມີມາຫາ ນາງປະຕິເສດກ່າວວ່ານາງບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານ ແຕ່ພຣະອົງຮູ້ເຖິງເລື່ອງນັ້ນດີ. ນາງພະຍາ ຍາມຈະປ່ຽນເລື່ອງສ່ວນຕົວຂອງນາງ ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງເລື່ອງທີ່ເລິກແລະສໍາຄັນເພື່ອນາງຈະເຂົ້າ ໃຈເຖິງການນະມັສການອັນທ່ຽງແທ້ແລະມີຄວາມເຊື່ອຖືກຕ້ອງ. ໃນທີ່ສຸດນາງໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະເມຊີອານວ່າ

ເວລານັ້ນພຣະເມຊີອານຈະອະທິບາຍໃຫ້ຮູ້ແທ້ເຫັນຈິງໃນທຸກສິ່ງ, ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຜູ້ເວົ້າກັບທ່ານແມ່ນຜູ້ນັ້ນແທລະ.”

ໃນເວລານັ້ນພວກສາວິກພາກັນກັບມາຈາກໃນເມືອງຫລັງຈາກຊື້ອາຫານ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນອົງພຣະເຢຊູສົນທະນາກັບຍິງຊາວຊາມາເຮັງຢູ່ ພວກເຂົາພາກັນແປກໃຈໃນເຫດການນັ້ນ ແຕ່ພວກສາວິກບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງ. ໃນຕອນນັ້ນເປັນໂອກາດທີ່ຈະສອນ, ພຣະອົງເລີຍກ່າວວ່າອາຫານຂອງເຮົາແມ່ນເຮັດຕາມນໍ້າພຣະທັຍພຣະບິດາ ແລະເຮັດໃຫ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງສໍາເຣັດ. ສ່ວນພວກສາວິກບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍນັ້ນ (4:31-38).

3. ການນະມັສການທີ່ແທ້ຈິງ (ໂຢຮັນ 4:19-27)

ນິໂກເດມເວົ້າວ່າອົງພຣະເຢຊູແມ່ນຄຣູມາຈາກພຣະເຈົ້າ (3:2). ຄຣູສອນດີມີຄວາມປິຕິຍິນດີໃນເມື່ອລູກສິດມີຄວາມເຂົ້າໃຈ. ເວລານີ້ຍິງຊາວຊາມາເຮັງກໍາລັງຊາບຊຶ້ງໃຈຕໍ່ຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ນາງໄດ້ພົບກັບນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ ໂດຍປະໂຫຕັກນໍ້າໄວ້ທີ່ນໍ້າສ້າງພ້າວແລ່ນກັບໄປບ້ານບອກຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ມາຫາອົງພຣະເຢຊູ. ນາງຖາມຕົນເອງວ່ານີ້ອາດແມ່ນອົງພຣະຄຣິດເຈົ້າບໍ່? ຄວາມຫວັງເຖິງອົງພຣະຄຣິດນັ້ນໄດ້ໃໝ້ຢູ່ໃນຫົວໃຈຢ່າງຮ້ອນກ້າ ແລະຂອງພວຍົວເໝືອນກັນ. ຫລັງຈາກໄດ້ເຊີນໃຫ້ໝູ່ເພື່ອນມິດສະຫາຍມາພົບອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ ນາງກໍພ້າວແລ່ນກັບມາຫາອົງພຣະເຢຊູ.

ຫລັກການຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ອອກໄປບອກຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອນັ້ນຍັງສືບຕໍ່ມາເຖິງທຸກວັນນີ້. ໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ພົບສິ່ງດີຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຮົາອິດກັນບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເກັບໄວ້ຄົນດຽວ. ພວກເຮົາໄດ້ພົບເຫັນມາກ່ອນແລ້ວໃນປີ້ມໂຢຮັນໃນເມື່ອໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ, ອັນເດອາ, ເປໂຕ, ແລະຟິລິບໄດ້ບອກເຮື່ອງອົງພຣະເຢຊູຕໍ່ຄົນອື່ນໆ (1:35-50). ພຣະຄັມພີໄດ້ກ່າວວ່າມີຫລາຍຄົນຈາກເມືອງຊາມາເຮັງໄດ້ເຊື່ອເພາະຄໍາເຊີນຂອງຍິງຜູ້ອອກໄປຕັກນໍ້າ. (4:40). ພວກເຂົາຜູ້ໄດ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູນັ້ນໄດ້ເຊີນພຣະອົງໃຫ້ໄປໃນບ້ານຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຢຊູເອງພ້ອມພວກສາວິກໄດ້ພັກຢູ່ກັບໄທບ້ານນັ້ນເພີ່ມເປັນເວລາຫລາຍວັນ.

ທີແຮກຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຊື່ອເພາະຄໍາເຊີນຂອງຍິງຊາວໄທຊາມາເຮັງ ແລະຕໍ່ມາມີຫລາຍໆຄົນເຊື່ອເພີ່ມຂຶ້ນເພາະພວກເຂົາໄດ້ຍິນຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູເອງ. ພວກຄົນທັງຫລາຍຮູ້ສຶກເປັນໜີ້ຕໍ່ຍິງຜູ້ອອກໄປຕັກນໍ້າທີ່ລາວເປັນພະຍານ, ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອກໍເພາະພວກເຂົາເອງໄດ້ຍິນຄໍາສອນຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະເຢຊູດ້ວຍຫູຂອງພວກເຂົາວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ ແລະສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງໃດ. ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພື້ນຂອງໂລກຈັກກະວານ. ໂຢຮັນ ໄດ້ສອນວ່າທຸກໆຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ ພຣະອົງກໍປະທານໃຫ້ຄົນນັ້ນກາຍເປັນບຸດຍິງບຸດຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ (1:12-13).

ຕາມທໍານຽມຂອງພວກຍົວແລະພວກຊາມາເຮັງແລ້ວພວກເຂົາບໍ່ພົບປະສ້າງສັນກັນ ແລະໄດ້ຖືກແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າເພາະສາສນາ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດພວກຊາມາເຮັງໄດ້ພົບຊີວິດໃໝ່ໃນອົງພຣະເຢຊູ. ບໍ່ແມ່ນກູງເຢຣູຊາເລັມ ຫລືພູເຂົານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເດີນຜ່ານເມືອງຊາມາເຮັງ. (4:4).

ສິ່ງເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ

ພວກເຮົາຈະເອົາບົດຮຽນນີ້ມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນໄດ້ຢ່າງໃດ? ຊາວຄຣິສະຕຽນໄດ້ຮັບເອົາຄໍາສອນຈາກພຣະບັດຍັດ ແລະພຣະມະຫາບັນຊາຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະພວກເຮົາຍັງຮັບເອົາຄໍາສອນຂອງພຣະຄຣິດໃຫ້ອອກໄປບອກຄົນທຸກໆຊາດທຸກພາສາໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ ແລະເຂົ້າມາໃນການຮັບໃຊ້. ແມ່ນໃຜເປັນໂທຊາມາເຣັງໃນກຸ່ມໝູ່ບ້ານຂອງທ່ານ? ທ່ານຍອມທີ່ຈະອອກໄປບອກ ແລະໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່? ທ່ານໄດ້ມີຈິດໃຈຮັກຫລັງຊັງບຸງຕໍ່ຄົນຊາດອື່ນບໍ່?

ອົງພຣະເຢຊູມີພຣະປະສົງເດີນຜ່ານເມືອງຊາມາເຣັງໄປ ພຣະອົງຊົງເຮັດຢ່າງນີ້ເພື່ອເປັນຕົວຢ່າງເພາະຊາວຢິວຈະບໍ່ສົນທະນາກັບຜູ້ຍິງຊາວຊາມາເຣັງເລີຍ ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ທໍາລາຍກໍາແພງຂວາງກັນ ແລະບໍ່ຖືວ່າຍິງຄົນນັ້ນເປັນຄົນຢ່າງໃດມາກ່ອນ. ຕົວຢ່າງແລະຄໍາສອນໃນພຣະຄໍາພິໄໝໄດ້ທໍາທາຍພວກເຮົາໃຫ້ມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນທຸກໆຊາດເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າຕັ້ງພຣະທັຍເອົາໄວ້, ໃຫ້ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດຕໍ່ຄົນທຸກຊາດວ່າ “ພຣະເຢຊູເປັນອົງພຣະຜູ້ໂຜດຂອງໂລກ.”

ຄໍາຖາມ

1. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງໃນຊີວິດຂອງທ່ານຢ່າງໃດ?
2. ເຮັດວິທີໃດໃນຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານຈະເພີ່ມຄວາມເປັນຫວ່ງເປັນໃຍໃນໂລກເພື່ອນໍາເອົາຄົນອື່ນ ຊາວຊາມາເຣັງ, ຜູ້ທີ່ຄົນອື່ນລັງກຽດມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ?
3. ຍິງຊາວຊາມາເຣັງໄດ້ປະໂຫນ້າໄວ້ເພື່ອແລ່ນໄປບອກຄົນອື່ນເຖິງອົງພຣະເຢຊູ. ທ່ານເດພິໃຈບໍ່ທີ່ຈະປະບາງຢ່າງໄວ້ເພື່ອຈະອອກໄປບອກຄົນອື່ນໃຫ້ຮູ້ຈັກອົງພຣະເຢຊູ?
4. ຄູ່ໃຊ້ຕັກນໍ້າ. ຖ້າຊີວິດຂອງທ່ານເປັນເໝືອນຄູ່ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ, ທ່ານຄິດວ່າແມ່ນໃຜຕ້ອງການຮັບເອົານໍ້າແຫ່ງຊີວິດທີ່ເພື່ອດອອກຈາກຄູ່ຂອງທ່ານ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ໝາຍສໍາຄັນ-ເຊື່ອ ຫລື ເປັນຄວາມເຊື່ອແທ້ບໍ່ “ຈົນເຖິງໄດ້ເຫັນໝາຍສໍາຄັນແລະອັດສະຈັນ”

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ໂຍຮັນ 4:46-54
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ໂຍຮັນ 4:43-54
<u>ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວລູກຊາຍຂອງເສນາບໍດີໃນວັງເພື່ອສະແດງເຖິງອໍານາດ ແລະເຮັດໃຫ້ເສນາບໍດີຄົນນັ້ນມີຄວາມເຊື່ອແທ້.
<u>ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານນັ້ນຂຶ້ນກັບການກະທໍາອັດສະຈັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູເຮັດ ຫລືຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຂຶ້ນກັບວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງການທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວລູກຊາຍຂອງເສນາບໍດີໃນວັງ ແລະເພື່ອວິຈັຍວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນການຖວາຍຈິດໃຈຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູຢ່າງແທ້ຈິງ.

ໜ້າທີ່ສໍາຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອໍານາດທີ່ຈະຊີ້ນໍາພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນໍາ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມເຖິງຈິດໃຈສ່ວນເລິກຂອງຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໄປນັ້ນວ່າ ການທີ່ເຂົາຕິດຕາມໄປນັ້ນເປັນເພາະອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກະທໍາການອັດສະຈັນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ເຫັນຄວາມເຊື່ອຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງເດັກຊາຍຜູ້ກໍາລັງປ່ວຍໜັກ ລາວຮ້ອງຂໍໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູປົວລູກຊາຍ ແລະໃນທີ່ສຸດອົງພຣະເຢຊູກໍໄດ້ປົວເດັກຄົນນັ້ນໃຫ້ຫາຍດີ.

ຫລາຍປີມາແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂັບຮົດຜ່ານໄປຫລາຍຮັດ, ເວລານັ້ນຍັງບໍ່ທັນມີ GPS ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງແຜນທີ່ບອກນໍາທາງ. ອີກບໍ່ນານຂ້າພະເຈົ້າຕັນສິນໃຈໄປທາງລັດ ເວລາຫົວທີ່ເຫັນວ່າທິນທາງກໍພໍໃຊ້ໄດ້ ແຕ່ໃນເມື່ອຂັບໄປປະມານ 10 ກິໂລແມັດກໍເຫັນປ້າຍບອກວ່າ “ທາງນີ້ສຸດອີກປະມານສອງກິໂລແມັດ” ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ເຊື່ອຈິ່ງຂັບໄປອີກນ້ອຍນຶ່ງກໍເຫັນປ້າຍບອກອີກວ່າ “ທາງນີ້ຜ່ານໄປບໍ່ໄດ້.” ໃນເມື່ອເຫັນປ້າຍ ແລະສະພາບຂອງຖົນນີນຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກວ່າປ້າຍນັ້ນບອກຄວາມຈິງ ໃນທີ່ສຸດຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຕັດສິນໃຈຕ່າວຣິດຄືນ.

ພວກເຮົາພາກັນມັກຫລົງທາງເປັນປະຈໍາໃນເມື່ອເດີນທາງໄປບ່ອນບໍ່ເຄີຍໄປ. ພວກເຮົາມັກຕ່າວ

ວິດຜິດທາງ ແຕ່ພວກເຮົາຍັງວ່າປອດພັຍຢູ່. ບາງຄັ້ງທຶນທາງນັ້ນຄົດລ້ຽວ ບໍ່ກຽງ ແລະບາງຄັ້ງພົບທາງສຸດ. ໃນຊີວິດແທ້ນັ້ນພວກເຮົາມັກຕ່າວວິດເຂົ້າທາງຜິດແລະກໍໄດ້ຖືກຕໍາຣວດປັບພັຍ. ພວກເຮົາມັກຕ່າວວິດເຂົ້າທາງສຸດ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນພວກເຮົາກໍຍັງກ່າວວ່າຕົນເອງຮູ້ຈັກທາງໄປຢູ່. ທີ່ສຸດປາຍຂອງທາງນັ້ນກໍບໍ່ເປັນເໝືອນເຮົາໄດ້ຄິດເອົາໄວ້.

ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກດີວ່າໂລກເຮົານີ້ກໍາລັງເດີນທາງຜິດ ແລະພຣະອົງເຮັດທຸກວິທີທາງເພື່ອນໍາພວກເຮົາຈະຕ່າວຄືນ ໃນທີ່ສຸດພຣະອົງໄດ້ສົ່ງອົງພຣະເຢຊູພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງມາ: “ພຣະທັມບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງແລະອາສັຍໃນຖ້ຳມກາງພວກເຮົາ.” (ໂຍຮັນ 1:14). ເຫັນວ່າໂຍຮັນໄດ້ໃຊ້ເຫດການບາງຢ່າງໃນຊີວິດຂອງອົງພຣະເຢຊູເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈເຖິງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາງຄັ້ງພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ “ໝາຍສໍາຄັນ” ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດເຮົາເຊື່ອໃນພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງກໍໄດ້ກາຍເປັນຄົນໃໝ່. ໃນວັນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນເຖິງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວລູກຊາຍຂອງເຈົ້ານາຍໃນວັງ. ການປົວຄັ້ງນີ້ແມ່ນໝາຍສໍາຄັນຄັ້ງທີສອງອີງຕາມປຶ້ມໂຍຮັນ.

1. ພຣະເຢຊູສະເດັດກັບຄືນບ້ານການາໃນເມືອງຄາລີເລ (ໂຍຮັນ 4:43-47)

ເມືອງຄາລີເລເປັນບ່ອນພຣະເຢຊູແລະພວກສາວິກອາສັຍຢູ່. ປຶ້ມຂ່າວປະເສີດ ມັດທາຍ, ມາຣະໂກ, ແລະລູກາ ໄດ້ບັນທຶກເຫດການຫລາຍຢ່າງທີ່ອົງພຣະເຢຊູກະທໍາໃນເມືອງຄາລີເລ ແລະປຶ້ມໂຍຮັນບໍ່ໄດ້ບັນທຶກຂ້າກັບປຶ້ມຂ່າວປະເສີດອື່ນ. ໂຍຮັນໄດ້ເວົ້າເຖິງເຫດການທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະຢູດາ, ແຕ່ເວົ້າເຖິງບາງເຫດການໃນເມືອງຄາລີເລເພາະແມ່ນໝາຍສໍາຄັນທໍາອິດທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດ (2:11). ໂຍຮັນໄດ້ຂຽນຫລັງຈາກເຫດການນັ້ນວ່າເພື່ອ “ເປີດເຜີຍອໍານາດ ແລະເພື່ອພວກສາວິກໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ (2:11). ພຣະເຢຊູກັບໄປຢາມບ້ານການາຊຶ່ງຢູ່ດ້ານຕາເວັນຕົກຂອງທະເລຄາລີເລປະມານສິບໄມ ແລະຕັ້ງຢູ່ທາງເໜືອເມືອງນາຊາເຣັດປະມານສີ່ໄມ, ຫລັງຈາກນີ້ພຣະເຢຊູໄດ້ພົບກັບຍິງຊາວໄທຊາມາເຣັງ (4:1-12)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ພົບກັບຄືນທີ່ບໍ່ມັກພຣະອົງໃນເມືອງຄາລີເລ ເພາະພຣະອົງໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາວ່າພຣະເຈົ້າອາດຊອບພຣະທັຍກັບຄືນຊາດອື່ນຫລາຍກວ່າພວກຍິວ (ລູກາ 4:16-30). ຄົນທັງຫລາຍທີ່ມານະມັສການໃນນັ້ນຈຶ່ງຢາກຂ້າພຣະອົງເສັງ. ໂຍຮັນຈຶ່ງຍົກເອົາຄໍາເວົ້າຂອງພຣະເຢຊູວ່າ “ຜູ້ປະກາດພຣະທັມບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດໃນບ້ານເມືອງຂອງຕົນ” (ໂຍຮັນ 4:44). ຢ່າງໃດກໍຕາມເຫັນວ່າການໄປຢາມເມືອງຄາລີເລຂອງອົງພຣະເຢຊູສະດວກຕາມສົມຄວນ. ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຕ້ອນຮັບເອົາພຣະອົງ. ມີຫລາຍຄົນໄດ້ໄປຮ່ວມງານປັສຄາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະພວກເຂົາໄດ້ຈື່ຈໍາຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູໄວ້ເປັນຢ່າງດີ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກຮັບຕ້ອນໂດຍຂ້າຣາຊການຄົນນຶ່ງເວລາພຣະອົງຢຸດຢູ່ບ້ານການາ. ເຈົ້ານາຍຄົນນີ້ມີໜ້າທີ່ຮັບໃຊ້ໃນຣາຊການຂອງກະສັດເຮໂຣດ, ລາວໄດ້ຍິນເລື່ອງຂອງອົງພຣະເຢຊູແລະຍອມຢ່າງເປັນລະຍະໂກສົມຄວນໄປບ້ານການາຈາກເມືອງກາເປນາອູມ ເພື່ອຮ້ອງຂໍໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູປົວລູກຊາຍຜູ້ກໍາລັງຈະເຈັບໜັກຈວນຈະຕາຍ. ຜູ້ເປັນພໍ່ຫວັງວ່າມີແຕ່ອົງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນສາມາດຊ່ວຍລູກຊາຍຂອງຕົນໄດ້. ເວລາເຫັນພຣະເຢຊູ ລາວກໍຮ້ອງຂໍໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູສະເດັດໄປບ້ານກາເປນາອູມຊ່ວຍປົວລູກຊາຍຂອງຕົນ.

ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍເຫັນຄົນສະແຫວງຫາສາສນາໃນຍາມຂັດສົນ. ແຕ່ຫລາຍໆເທື່ອຄໍາສັນຍາວ່າຈະ ຊ່ອຍນັ້ນກໍບໍ່ສົມຫວັງ ໃນເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນຄົນສ່ວນຫລາຍກໍກັບຄືນທາງເກົ່າ-ມີຊີວິດຢູ່ປາສະຈາກພຣະເຈົ້າ ຫລືຄຣິສຕະຈັກ. ແຕ່ເຫັນວ່າຂ້າຮາຊການຜູ້ເຮັດວຽກໃນວັງຂອງກະສັດເຮໂຣດບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ.

2. ພຣະເຢຊູໄດ້ປົວລູກຊາຍຂອງເສນາບໍດີໃນວັງຂອງເຮໂຣດ (ໂຢຮັນ 4:48-50)

ຄົນໃນເມືອງຄາລີເລ ເໝືອນກັບຄົນຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມພວກເຂົາມາຫາພຣະເຢຊູເພາະຢາກເຫັນໝາຍ ສໍາຄັນ. ໂຢຮັນຈຶ່ງຂຽນໄວ້ວ່າ “ພຣະເຢຊູບໍ່ໄວ້ພຣະທັຍໃນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ” (2:24). ໃນເມືອງຄາລີເລ ພຣະ ເຢຊູກ່າວວ່າ, “ຕໍ່າທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເຫັນໝາຍສໍາຄັນແລະການອັສຈັນທ່ານຈະບໍ່ເຊື່ອ.” (4:48). “ທ່ານ” ແມ່ນຫລາຍຄົນ ແປວ່າອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຜູ້ຊາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແຕ່ໝາຍເຖິງຜູ້ຊາຍອື່ນໆອີກດ້ວຍ.

ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດ “ໝາຍສໍາຄັນແລະອັສຈັນ” ເພື່ອຈະນໍາໃຫ້ຄົນສົນໃຈ. ໃນພຣະຄໍາພີເດີມພຣະ ເຈົ້າເຮັດໝາຍສໍາຄັນຫລາຍໆ ຢ່າງເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ກະສັດຟາໂຣຍອມປ່ອຍພວກອິສຣາເອນອອກຈາກອີຢິບ ໄປ (ອີບພະຍົບ 7:3-4). ຊາວເມືອງຄາລີເລຢາກເຫັນອົງພຣະເຢຊູປົວຄົນເຈັບໃຫ້ດີຫລືເຮັດອັສຈັນແຕ່ເຫັນ ວ່າອົງພຣະເຢຊູບໍ່ມີພຣະປະສົງຢ່າງນັ້ນ.

ການລົ້ນເລີງມ່ວນຊື່ນນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດບາບແຕ່ປະການໃດ ແລະມັນກໍເປັນສິ່ງສໍາຄັນໃນຊີວິດຂອງ ຄົນເຮົາອີກ. ການນະມັສການບໍ່ຄວນເປັນເວລາຄົນເບື້ອຈົນນອນຫລັບ. ອີກຢ່າງນຶ່ງອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ຄົນມາວິຫານໄດ້ຮັບຄວາມບັນເທີງນັ້ນ. ໃນເມື່ອຄົນເຫັນອົງພຣະເຢຊູທໍາການອັສຈັນແລະຢາກຕາມໄປ ເພື່ອຢາກເຫັນອີກ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນພຣະເຢຊູໄດ້ແຍກພຣະອົງອອກຈາກຜູງຊົນ.

ເສນາບໍດີບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນໝາຍສໍາຄັນແລະອັສຈັນຕ່າງໆ. ລາວໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູ ໃຫ້ໄປເບິ່ງລູກຊາຍຂອງລາວໂດຍກ່າວ “ນາຍເອີຍ, ຂໍເຊີນທ່ານລົງໄປກ່ອນທີ່ລູກຂ້ານ້ອຍຈະຕາຍ” (4:49). ເສນາບໍດີຄົນນັ້ນເຄີຍຮ້ອງຂໍໃຫ້ກະສັດຊ່ອຍ ເວລານີ້ລາວໄດ້ມາຮ້ອງຂໍພຣະອາຈານຈາກນາຊາເຮັດໃຫ້ໄປ ປົວລູກຊາຍ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສົນທະນາກັບຫລາຍໆຄົນມາກ່ອນຄື ຊາຍສລາດຄົນນຶ່ງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ຍິງສາວໄທຊາມາເຣັງ ແລະບັດນີ້ກັບເສນາບໍດີ. ໃຫ້ຄິດເບິ່ງວ່າເຫດການເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ມີຄວາມໝາຍຫລາຍ ຕໍ່ພວກສາວິກ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ຄັກວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນໃຜກັນແທ້.

ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເດີນທາງໄປເມືອງກາເປນາອູມຕາມຄວາມຮ້ອງຂໍຂອງເສນາບໍດີ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມທາງຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງເຮັດນັ້ນເປັນສິ່ງດີສໍາລັບພວກເຮົາ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ ປົວເດັກຊາຍຄົນນັ້ນຈາກທາງໄກ. ພຣະອົງຊົງເວົ້າຢ່າງງ່າຍໆວ່າ, “ຈົ່ງກັບເມືອສາ ລູກຂອງທ່ານຈະບໍ່ຕາຍ” (4:50). ໂຢຮັນໄດ້ໃຊ້ວິທີຂຽນເຖິງເຮືອງນີ້ຢ່າງລະອຽດດີ: “ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າອົງພຣະເຢຊູຊົງເປັນ ພຣະຄຣິດ” (20:30-31). ຕອນນັ້ນເປັນເວລາທີ່ແສນຍົນດີຫລາຍ ເສນາບໍດີຄົນນັ້ນໄດ້ກັບເມືອບ້ານຕາມ ຄໍາສັ່ງຂອງອົງພຣະເຢຊູ ເພາະລາວຄິດວ່ານັ້ນເປັນການດີພໍສໍາລັບລາວ.

3. ຄວາມໝາຍຂອງໝາຍສໍາຄັນ (ໂຢຮັນ 4:19-27)

ເສນາບໍດີຄົນນັ້ນໄດ້ເຊື່ອ. ລາວຊອກຫາການອັດສະຈັນແລະລາວໄດ້ຮັບແທ້ ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ເຫັນບາດດຽວຈົນເຖິງມື້ຕໍ່ມາ. ຖ້າເຮືອງແນວນັ້ນເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາວັນນີ້ ພວກເຮົາອາດຕ້ອງໂທຣະສັບມືຖືຕິດຕໍ່ຢ່າງດ່ວນ. ຖາມວ່າ ລູກຊາຍຂອງເຮົາເປັນແນວໃດແລ້ວ? ແຕ່ເສນາບໍດີໄດ້ກັບບ້ານໂລດຕາມຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະເຢຊູ (4:50).

ຮັບເອົາດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ຕາມຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ເສນາບໍດີໄດ້ແນ່ໃຈໃນອົງພຣະເຢຊູ ເວລາພຣະອົງບອກອັນໃດຕໍ່ລາວ ລາວກໍປະຕິບັດທັນທີ. ໃຫ້ທວນກັບຄືນໄປເບິ່ງໝາຍສຳຄັນທຳອິດທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃນບ້ານການາອານ. ໃນງານວິວາ ເຈົ້າຂອງບ້ານໝົດເຫລົ້າອະງຸ່ນ ແລະມາຮືອາຜູ້ເປັນມານດາຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຂົ້າມາໃນພາບ. ຫລັງຈາກນາງໄດ້ລົມກັບອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ ນາງໄດ້ບອກກັບຄືນຮັບໃຊ້ໃນງານແຕ່ງງານນັ້ນວ່າ “ເມື່ອເພິ່ນບອກພວກເຈົ້າອັນໃດ ໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດຕາມເນີ” (2:5). ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດຕາມແທ້. ຄວາມເຊື່ອນັ້ນມັນບໍ່ເປັນການພຽງພໍໃນເມື່ອໄດ້ຍິນ ແລະມີຄວາມຮູ້ເທົ່ານັ້ນ; ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນໃຫ້ລົງມືກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນແລະຮູ້ຈັກ.

ເວລາເສນາບໍດີກຳລັງເດີນກັບບ້ານ ມີຄົນໃຊ້ແລ່ນມາບອກຂ່າວດີວ່າ: ລູກຊາຍຂອງທ່ານຍັງມີຊີວິດຢູ່ແລະກຳລັງພື້ນດີຂຶ້ນ. ລາວໄດ້ຖາມເຖິງເວລາເດັກນັ້ນພື້ນດີ ແລະລາວກໍຄິດໄດ້ວ່າເປັນເວລາທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກລາວກັບບ້ານ “ລູກຂອງທ່ານຈະບໍ່ຕາຍ” ເສນາບໍດີຄົນນັ້ນໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ທຸກຄົນຟັງ ທຸກຄົນໄດ້ຍິນກຳພາກັນດີໃຈຫລາຍເພາະພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ, “ທ່ານເອງກໍເຊື່ອພ້ອມດ້ວຍທັງຄົວເຮືອນ.” (4:53).

ຄຳອ້ອນວອນຂອງເສນາບໍດີຄົນນັ້ນໄດ້ຮັບຄຳຕອບ ລາວກໍບອກໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຍິນ ແລະມີຫລາຍຄົນຜູ້ເຮັດວຽກນຳກັນກໍໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດ. ນັ້ນແມ່ນຄວາມເຊື່ອແທ້ຈິງ-ປົວພະຍາດໄດ້, ເຖິງແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຕື່ມານ ຫລືເຫັນດີຈາກຜູ້ຊົງຊົນ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວພະຍາດໃຫ້ດີບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຄວາມບັນເທີງເທົ່ານັ້ນ ຫລືເພື່ອຊອກຫາເງິນ, ແຕ່ພຣະເຢຊູປົວຄົນເພາະເປັນພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ.

ໂຢຮັນໄດ້ຍັງຢືນວ່າການອັດສະຈັນຄັ້ງນີ້ແມ່ນຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູໃນບ້ານການາອານ. ອັດສະຈັນເທື່ອນີ້ກໍເໝືອນຄັ້ງກ່ອນ; ຄົນມີຄວາມເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ຜົນດີກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນທັງສອງຄັ້ງ ຄືຄັ້ງທີໜຶ່ງພຣະເຢຊູໄດ້ປ່ຽນນ້ຳໃຫ້ເປັນເຫລົ້າແວງເພື່ອໃຫ້ງານແຕ່ງງານເປັນການສລອງຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຫດການນີ້ໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີຊີວິດດີຂຶ້ນແລະມ່ວນຊື່ນ. ການອັດສະຈັນທີສອງເຕືອນພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າມີອຳນາດເໜືອຄວາມຜິດບາບ, ຄວາມເຈັບປວດ, ແລະການຕາຍ. ອົງພຣະເຢຊູມີອຳນາດປົວພະຍາດ ແລະກະທຳການອັດສະຈັນໄດ້ເຖິງຢູ່ທາງໄກສຸດຂອບຟ້າ. ໝາຍສຳຄັນນີ້ໄດ້ໝູນໃຈພວກເຮົາໃຫ້ເຊື່ອໜັ້ນໃນການຕາຍ, ການຄືນຈາກຕາຍ, ແລະປ່ຽນແປງທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ນຳມາຫາພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

ນຳມາໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ

ອົງພຣະເຢຊູຮູ້ວ່າການອັດສະຈັນທີ່ພຣະອົງກະທຳນັ້ນອາດເຮັດໃຫ້ຄົນມາຫາພຣະອົງໃນທາງຜິດ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າການຊົງສ້າງໂລກຂອງພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນການອັດສະຈັນຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ໃນພຣະຄຳພີ. ໃນຊີວິດຂອງອົງພຣະເຢຊູກໍເຕັມໄປດ້ວຍໝາຍສຳຄັນແລະການອັດສະຈັນ-ການກຳເນີດຈາກນາງມາຮືອາ ການຄືນພຣະຊົນຈາກຊຸມ

ຝັງສົບ. ຫຼັງຈາກນັ້ນມາພວກເຮົາຍັງເຫັນການອັດສະຈັນຂອງຄົນໄດ້ບັງເກີດໃໝ່ ແລະມີຄວາມສໍາພັນໃໝ່ກັບ ອົງພຣະຄຣິດ.

ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາພາກັນອ້ອນວອນຢາກເຫັນອັດສະຈັນ, ໃຫ້ພຣະອົງປົວພະຍາດ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ ຮັບຄໍາຕອບຕາມຄວາມຄິດ, ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ເບິ່ງຂ້າມການອັດສະຈັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນມາແລ້ວໃນຊີວິດ. ພວກເຮົາ ອາດເປັນເໝືອນລູກຊາຍຂອງເສນາບໍດີ ແລະຄົນໃຊ້-ພວກເຮົາໄດ້ພົບກັບການອັດສະຈັນແຕ່ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ.

ມັນເປັນການສົມຄວນທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການໆອັດສະຈັນ ແລະຈຶ່ງຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຕອບພວກເຮົາຕາລອດ ໄປ. ພຣະອົງອາດຕອບ: ໄດ້, ບໍ່ໄດ້, ຍັງບໍ່ເຖິງຍາມ, ຫລືໃຫ້ລໍໄປອີກກ່ອນ. ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າທຸກສິ່ງທີ່ ພຣະເຈົ້າເຮັດເປັນສ່ວນດີສໍາລັບພວກເຮົາສະເມີ. (ໂຣມ 8:28). ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາແມ່ນໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ຕາມ ຄວາມເຊື່ອ. ໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອໃນພຣະທັມຂອງພຣະອົງແລະເຮັດຕາມພຣະອົງຊົງບອກນັ້ນ.

ຄໍາຖາມ

5. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການກັບໝາຍສໍາຄັນອັນນຶ່ງອັນໃດບໍ່ ອາດເປັນສິ່ງເຕືອນບອກໃຫ້ທ່ານໄວ້ວາງໃຈ ໃນອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ?
6. ໃນພາກສ່ວນໃດໃນຊີວິດທ່ານໄດ້ຮັບເອົາພຣະທັມຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າມາໃຊ້ໄດ້ດີທີ່ສຸດ?
7. ໃນພາກສ່ວນໃດໃນຊີວິດທ່ານບໍ່ເອົາຫົວຊາຕໍ່ພຣະທັມຂອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ?
8. ທ່ານໄດ້ເປັນຫ່ວງຕໍ່ຄົນໃດຄົນນຶ່ງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະທ່ານພະຍາຍາມທຸກວິທີທາງເພື່ອໃຫ້ຄົນນັ້ນຮັບເອົາ ອົງພຣະເຢຊູບໍ່?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ຢູ່ນີ້ໃຜເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບ?

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ໂຢຮັນ 5:1-24, 31-40
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ໂຢຮັນ 5
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວຄົນໃນວັນສະບາໂຕເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມສັມພັນພິເສດໃນຖານະເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະບິດາເຈົ້າ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ໃນທາງໃດທ່ານໄດ້ຍອມຮັບພະລັງຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງບັນຫາທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວຄົນໃນວັນສະບາໂຕ ແລະຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູມີອຳນາດໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນນີ້.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຢືນຢັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂະຫຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວຄົນໆອຍໃນວັນສະບາໂຕ ແລະພຣະອົງປ້ອງກັນຕົນເອງເວລາພວກຫົວໜ້າສາສນາຕໍ່ສູ້ ແລະຕໍ່ຕ້ານ ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າພຣະບິດາໄດ້ສົ່ງພຣະອົງມາ.

ຕາມປົກກະຕິແລ້ວການທີ່ມີກົດນັ້ນເປັນສິ່ງດີ ຖ້າປາສຈາກກົດເກນ ແລະຖ້າບໍ່ມີກົດລະບຽບແລ້ວກໍຈະມີແຕ່ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສົບສິນຂຶ້ນ. ບາງຄົນຄິດວ່າກົດລະບຽບນັ້ນເປັນສິ່ງຂັດຂວາງ. ຕົວຢ່າງກົດລະບຽບເຮັດສິ່ງກົງກັນຂ້າມເຊັ່ນອອກກົດໝາຍໃຫ້ສູບຊາເປັນຢ່າງຢາກຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

ໃນສັມຍຂອງພຣະເຢຊູກໍມີສິ່ງຢ່າງນີ້ເກີດຂຶ້ນ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ສູງງມະຫາຊົນເຖິງຄວາມໝາຍໃນການເປັນຄົນນັບຖືສາສນາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້ພຣະອົງຍັງກ່າວອ້າງວ່າພຣະອົງມີສິດທີ່ເປັນພິເສດເພາະພຣະອົງເປັນພຣະບຸດແລະມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ.

1. ພຣະເຢຊູຢູ່ທີ່ນ້ຳສ້າງເບດຊະທາ (ໂຢຮັນ 5:1-8)

ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກດີວ່າແມ່ນງານສລອງຫຍັງກັນແທ້ ຂໍ້ 1 ບ່ອນວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຂຶ້ນໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມໄປໃນ “ງານຂອງພວກຢິວ.” ຕາມປົກກະຕິແລ້ວພວກຢິວພາກັນສລອງງານເທສການຕ່າງໆທາງສາສນາ

ຫລາຍຄັ້ງຕໍ່ປີ. ໃນບົດ 5-10 ໄດ້ກ່າວວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນງານນີ້ສຳຄັ້ງ. ປຶ້ມໂຢຮັນໄດ້ຂຽນບອກເຖິງງານເທສການຊຶ່ງປຶ້ມອື່ນບໍ່ເວົ້າເຖິງເໝືອນບົດທີ 5, ງານສລອງເທສການປັສຄາໃນບົດ 6 (ເບິ່ງ 6:4), ເທສການຕັ້ງທັບອາສັຍຂອງພວກຍິວ (ເບິ່ງ 7:2) ແລະງານເທສການສລອງພຣະວິຫານໃນບົດທີ 10 (ເບິ່ງ 10:22). ສາມງານເທສການທຳອິດນັ້ນໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນປຶ້ມລະບຽບພວກເລວີ 23. **ໝາຍເຫດ:** ໝາຍສຳຄັນອັນທີສາມເຖິງຫົກມີຢູ່ໃນໂຢຮັນບົດ 5-10. ໝາຍສຳຄັນທີເຈັດນັ້ນມີຢູ່ໃນບົດ 11. ຢ່າງໃດກໍຕາມຄຳເວົ້າ “ໝາຍສຳຄັນ” ບໍ່ໄດ້ເອົາມາໃຊ້, ແຕ່ໃຊ້ການອັດສະຈັນແທນ.

ຂໍ້ 2-3 ໄດ້ວາດພາບໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈເຖິງນ້ຳສ້າງເບດຂະຫາທີ່ຢູ່ໃກ້ “ປະຕູແກະ.” ມີສາລາອ້ອມຢູ່ 5 ຫລັງ. ບ່ອນນີ້ເປັນບ່ອນງົດງາມຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພວກຄົນເຈັບພາກັນໄປອາສັຍຢູ່ເປັນປະຈຳ. ພວກຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຄົນໝົດຄວາມຫວັງ. ມີຊາຍຄົນນຶ່ງປ່ວຍເປັນເວລາ 38 ປີມາແລ້ວ ລາວອາດໄປລໍຖ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາຫລາຍປີເພາະເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາກວນນ້ຳເປັນຍາມ ຖ້າຜູ້ໃດລົງໄປກ່ອນຜູ້ນັ້ນກໍເຫັນວ່າດີພະຍາດຮ້າຍໂຣຄາ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າລະຍະຊີວິດຂອງຄົນໃນສມັຍນັ້ນຢູ່ບໍ່ເກີນ 83 ປີ.

ເປັນໜ້າສົນໃຈທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມຄົນນັ້ນໃນຂໍ້ 6 ວ່າ, “ເຈົ້າຢາກດີຫລື?” ລາວກໍເລີຍຕອບແບບງ່າຍໆວ່າລາວຄວນເປັນຄົນດີພະຍາດແລ້ວເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ອຍລາວໄປໃນສະນ້ຳເວລານ້ຳເພືອນ. ເມື່ອເຖິງເວລາເທວະດາມາກວນນ້ຳເພືອນຄົນອື່ນກໍລົງໄປກ່ອນ. ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຕອບອັນໃດແກ່ຄົນປ່ວຍນັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າຢ່າງໄປ.” ຊາຍຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ດີພະຍາດດ້ວຍນ້ຳເພືອນໃສ່ ແຕ່ລາວດີພະຍາດດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ຖືກຖຽງກັນເຖິງຄົນດີພະຍາດ (ໂຢຮັນ 5:9-15)

ໃນປຶ້ມໂຢຮັນນີ້ໄດ້ຂຽນເລື່ອງການປົວຄົນປ່ວຍນີ້ໃນວັນສະບາໂຕ. ແຕ່ຫົວຫົວພວກຍິວບໍ່ໄດ້ຄຽດທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວຄົນນັ້ນໃນວັນສະບາໂຕ. ແຕ່ພວກເຂົາໂກດຮ້າຍເວລາອົງພຣະເຢຊູສັ່ງໃຫ້ຄົນປ່ວຍລຸກຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນແລ້ວຢ່າງໄປ. ພວກເຂົາພາກັນໄດ້ຍົກເອົາພຣະບັນຍັດຂຶ້ນມາໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນວັນສະບາໂຕ ພວກເຂົາພາກັນເຂົ້າໃຈຜິດເຖິງຈຸດປະສົງທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງພຣະທັຍເອົາໄວ້ເຖິງຄວາມໝາຍອັນແທ້ຈິງ. ໃນພຣະຄັມພິເດີມບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າຜິດໃນເມື່ອຄົນໄດ້ຍົກເອົາສາດປູນອນໄປໃນວັນຊາບາໂຕ. ແຕ່ວ່າຊາຍດີພະຍາດຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ທຳນຽມພວກຍິວຫລາຍກວ່າການຜິດຕໍ່ບັນຍັດຂອງໂມເຊ.

ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າອົງພຣະເຢຊູແລະຄົນດີພະຍາດນັ້ນທັງສອງເປັນຊາດຍິວ, ຂໍ້ 10 ແລະຂໍ້ 15 ໄດ້ບອກວ່າຜູ້ຕໍ່ສູ້ອົງພຣະເຢຊູນັ້ນກໍເປັນຄົນຍິວ. ໃນພຣະຄັມພິເດີມໃນເມື່ອເວົ້າເຖິງຍິວແລ້ວແມ່ນເວົ້າເຖິງພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງສາສນາ ພວກທີ່ຍິດຖືຮິດຄອງຢ່າງເຄັ່ງຄັດ-ບໍ່ແມ່ນຄົນທັງຊາດ. ອົງພຣະເຢຊູກັບພວກສາວິກກໍເປັນຄົນຍິວຊຶ່ງເປັນຜູ້ນຳເອົາການເຊື່ອຖືແນວໃໝ່ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍກາຍມາເປັນກຸ່ມຄຣິສຕຽນ.

ຂໍ້ 14 ໄດ້ກ່າວເຖິງການພົບກັນຄັ້ງທີສອງຂອງອົງພຣະເຢຊູກັບຄົນປ່ວຍນັ້ນ. ຄຳກ່າວຂອງອົງພຣະເຢຊູເປັນສິ່ງກະຕຸ້ນໃຈໃນພຣະຄັມພິເດີມ “ນີ້ແຫລະເຈົ້າດີພະຍາດແລ້ວ ຢ່າເຮັດຜິດບາບຕໍ່ໄປຢ້ານວ່າເຫດຮ້າຍກວ່າເກົ່າຈະເກີດກັບເຈົ້າອີກ” (ໂຢຮັນ 6:14). ບາງຄົນແປຂໍ້ນີ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມບາບເປັນເຫດໃຫ້ເກີດຄວາມເຈັບໄຂ້. ແຕ່ວ່າຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນພຣະທັມໂຢຮັນ 9:3 ແລະລູກາ 13:25 ເຫັນວ່າເວົ້າກົງກັນຂ້າມ. ຄົນອື່ນໆອີກໄດ້ຄິດວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມເຈັບດ້ານຮ່າງກາຍ (ເບິ່ງ

ມາຣະໂກ 2:1-12). ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມໃນໂຢຮັນ 5:14 ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມບາບເຮັດໃຫ້ຄົນ ເຈັບປ່ວຍ. ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າວ່າຄວາມບາບເຮັດໃຫ້ຄົນຕາຍທາງດ້ານຈິດວິນຍານ.

3. ພວກຍິວຂົ່ມເຫັງອົງພຣະເຢຊູ (ໂຢຮັນ 5:16-24)

ຫລັງຈາກຄົນປ່ວຍດີພະຍາດນັ້ນໄດ້ພົບອົງພຣະເຢຊູເປັນຄັ້ງທີສອງ ລາວຈຶ່ງຈື່ໄດ້ວ່າແມ່ນອົງພຣະເຢຊູ ເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ລາວຫາຍດີຈາກພະຍາດ. ຂໍ້ 16 ໄດ້ເວົ້າເຖິງພວກຍິວຂົ່ມເຫັງອົງພຣະເຢຊູ “ເພາະພຣະອົງໄດ້ ເຮັດສິ່ງນີ້ໃນວັນສະບາໂຕ.” ຖ້າວ່າພວກຍິວໄດ້ໂກດຮ້າຍອົງພຣະເຢຊູມາກ່ອນ ເວລານີ້ພວກເຂົາແຮງໂກດ ຮ້າຍເພາະອົງພຣະເຢຊູທີ່ໄດ້ເວົ້າໃຫ້ພວກເຂົາໜັກຂຶ້ນ. ໃນຂໍ້ 17 ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງສາມສິ່ງຕໍ່ສູ້ພວກ ຍິວ: ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳກິຈການຕລອດໄປ (ໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດພາຣະກິດຂອງພຣະອົງໃນ ວັນສະບາໂຕ); ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບກໍແມ່ນພຣະບິດາຂອງອົງພຣະເຢຊູ; ໃນ ເມື່ອພຣະບິດາເຮັດງານຂອງພຣະອົງ, ອົງພຣະເຢຊູກໍຕ້ອງເຮັດເໝືອນກັນ.

ໃນຂໍ້ 19-24 ພຣະເຢຊູໄດ້ແກ້ໄຂຄວາມບໍ່ເຂົ້າໃຈ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືວ່າຕົວເອງສູງກວ່າພຣະບິດາ ແຕ່ພຣະ ເຢຊູໄດ້ເພິ່ງພຣະບິດາ. ຕົວຢ່າງ: ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າພຣະອົງເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ (5:19). ກິຈ ການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງເຮັດໄດ້ແມ່ນການທີ່ອົງພຣະບິດາເປັນຜູ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ (5:19-20), ແລະແມ່ນອົງ ພຣະບິດາໄດ້ສົ່ງອົງພຣະເຢຊູລົງມາໃນໂລກ (5:23). ຕໍ່ມາໃນຂໍ້ 30 ອົງພຣະເຢຊູຍັງເວົ້າຊ້ຳອີກວ່າ: “ຂ້າ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ.” ພຣະເຢຊູເພິ່ງພຣະບິດາຕລອດໄປ. ແນວໃດກໍຕາມອົງພຣະ ເຢຊູໃນຖານະເປັນພຣະບຸດພຣະອົງມີສິດຈະເວົ້າແລະເຮັດໄດ້ (ປົວຄົນໃນວັນສະບາໂຕ, ອະພັຍຄວາມຜິດ ບາບຂອງຄົນ ແລະອື່ນໆ) ເພາະພຣະເຢຊູມີຄວາມສັມພັນພິເສດ ແລະໃກ້ຊິດກັບພຣະບິດາເຈົ້າ. (ເບິ່ງ 1:1- 14, 18).

4. ເປັນພະຍານເຖິງອົງພຣະເຢຊູ (ໂຢຮັນ 5:31-40)

ອົງພຣະເຢຊູເປັນມະນຸດ ແລະພຣະອົງໄດ້ສອນໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າໃນເວລາດຽວກັນພຣະອົງຊົງເປັນພຣະ ເຈົ້າອີກ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເວລາພຣະອົງເວົ້າກັບພວກຍິວບໍ່ໃຫ້ເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງ ແຕ່ໃຫ້ຟັງຄົນອື່ນຜູ້ເປັນ ພະຍານເຖິງພຣະອົງ. ໃນໂຢຮັນ 5:31-40 ພຣະເຢຊູໄດ້ຍົກເອົາຄຳພະຍານຈາກສີ່ຄົນທີ່ກ່າວວ່າອົງພຣະ ເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຳພະຍານກໍແມ່ນໂຢຮັນ ບັບຕິສະໂຕ (5:33-35); ກິຈການຂອງອົງພຣະ ເຢຊູເອງ (5:36); ພຣະບິດາເຈົ້າ (5:39); ແລະພຣະຄັມພີ 5:45).

ຄຳພະຍານຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕເວົ້າເຖິງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນປຶ້ມໂຢຮັນ 1:19-34. ໂຢຮັນໄດ້ບອກພວກປະໂຣທິດ, ພວກເລວີ, ພວກຟາຣີຊາຍ ພວກເຫລົ່ານີ້ມາຖາມລາວວ່າ ຈະມີຜູ້ນຶ່ງມາ ນຳຫລັງຜູ້ນັ້ນແມ່ນ “ພຣະເມສາໂອຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ເອົາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸສໂລກໄປເສັງ!” (ໂຢ ຮັນ 1:29). ໂຢຮັນໄດ້ບອກວ່າອົງພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເມຊີອາ ແລະພວກຍິວບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄຳພະຍານ ຂອງໂຢຮັນ. ແຕ່ກໍມີຫລາຍຄົນນັບຖືໂຢຮັນ ແລະຕໍ່ມາໂຢຮັນກໍຖືກຂ້າດ້ວຍການຕັດຄໍ.

ມີຫລາຍໆຄັ້ງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳການອັສຈັນເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະ ເຈົ້າ. ອັສຈັນແລະໝາຍສຳຄັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດນັ້ນຍັງຍືນເຖິງຄຳສອນຂອງພຣະອົງນັ້ນວ່າມີຄຸນຄ່າ

ແລະມີອຳນາດ. ໂຢຮັນ (10:25-38; 14:11). ພວກເຮົາໄດ້ພົບເຫັນມາແລ້ວວ່າຄຳພະຍານຢ່າງນີ້ພຣະເຈົ້າກໍໃຫ້ຄົນອື່ນເໝືອນກັນ. ຕົວຢ່າງ: ໃນສມັຍຂອງໂມເຊ ພວກເຮັບເຮີທັງຫລາຍບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງໂມເຊ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໂມເຊເຮັດການອັສຈັນສາມຢ່າງເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອ (ອີບພະຍົບ 4:1-9)

ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດໃນເມື່ອອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າອົງພຣະບິດາໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະອົງ (ໂຢຮັນ 5:37)? ປະວັດເລື່ອງນີ້ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ຈົດໄວ້ ແຕ່ມີຢູ່ໃນບ່ອນອື່ນ, ຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈວ່າອົງພຣະເຢຊູອາດກ່າວເຖິງພຣະເຈົ້າອວຍພຣະພອນໃນເມື່ອອົງພຣະເຢຊູຮັບສິນບັບຕິສະມາ (ມາຣະໂກ 1:11). (ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຢ່າງນີ້ອີກໃນເວລາອົງພຣະເຢຊູຊົງປ່ຽນລັກສະນະພຣະກາຍ. ເບິ່ງມັດທາຍ 17:1-8; ມາຣະໂກ 9:2-8; ລູກາ 9:28-36). ອີກຄົນອື່ນໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະບິດາເປັນພະຍານເຖິງພຣະເຢຊູກໍແມ່ນພຣະຄັມພິນັນເອງ ເພາະພຣະຄັມພິມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຄົນຍິວເອົາໃຈໃສ່ສຶກສາພຣະຄັມພິຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ ມີຫລາຍໆຄົນສັກໃຈທ່ອງພຣະຄັມພິໄດ້ກັບປາກໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນປັ້ມໂທຣາ ປັ້ມ 5 ເຫຼັ້ມຂອງໂມເຊໃນພຣະຄັມພິເດີມ. ແນວໃດກໍຕາມພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະຄັມພິທີ່ພວກເຮົາຮັກແລະນັບຖືນັ້ນໄດ້ບອກເຖິງສິ່ງສຳຄັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ເປັນໜ້າເສົ້າໃຈໃນເມື່ອຜູ້ຮັກພຣະຄັມພິຫລາຍປານນັ້ນ ແຕ່ເຫັນວ່າຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມໝາຍອັນແທ້ຈິງ. (ພຣະທັມກາຍເປັນມະນຸດ ກໍແມ່ນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.)

ຄຳຖາມ

9. ກົດບັນຍັດຍັງມີຢູ່ໃນສາສນາໃນທຸກວັນນີ້. ທ່ານຄິດວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດຄົນເຮົາຈຶ່ງມັກເອົາກົດບັນຍັດອັນເຄັ່ງຄັດມາໃຊ້ໃຫ້ຄົນເຮັດທັງໆທີ່ມັນບໍ່ມີຄວາມໝາຍອັນໃດ?
10. ການທີ່ມີຫລາຍຄົນໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງອົງພຣະເຢຊູວ່າເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ແມ່ນໃຜທ່ານຄິດວ່າເປັນໜ້າເຊື່ອຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນໆເຊັ່ນ: ໂຢຮັນ ບັບຕິສະໂຕ, ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດການໝາຍສຳຄັນແລະອັສຈັນ, ຄຳພະຍານຂອງພຣະບິດາ, ຫລືພຣະທັມ. ແລະເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າຢ່າງນັ້ນ?
11. ໃນພາກສ່ວນໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານເຫັນວ່າເປັນການຍາກທີ່ຈະຍອມມອບຖວາຍຕໍ່ອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 8 ທ່ານຫົວຫຍັງ?

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຢຮັນ 6:1-20, 25-35, 48-51, 66-69
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຢຮັນ 6
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ອົງພຣະເຢຊູຊົງລ້ຽງຄົນ 5,000 ຄົນ ແລະຊົງຍ່າງເທິງໜ້ານ້ຳນັ້ນ ໄດ້ສະແດງເຖິງການທີ່ພຣະອົງເປັນ “ເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດ” ແລະຊົງເປັນຜູ້ພິເສດຊຶ່ງມີອຳນາດປະທານຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດໄດ້.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ນອກຈາກອົງພຣະເຢຊູແລ້ວພວກເຮົາຈະໄປຫາໃຜຜູ້ປະທານຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດໃຫ້ໄດ້?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງວິທີທີ່ອົງພຣະເຢຊູຊົງລ້ຽງຄົນ 5,000 ຄົນ ແລະພຣະອົງຍ່າງເທິງໜ້ານ້ຳຊຶ່ງມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັບການເປັນເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມອບກາຍຖວາຍຕົວຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຢືນຢັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ລ້ຽງຄົນ 5000 ຄົນ ແລະຍ່າງເທິງໜ້ານ້ຳແລະສອນຜູ້ຊົນວ່າພຣະອົງແມ່ນເຂົ້າຈີ່ລົງມາຈາກສວັນ ແລະເປັນຜູ້ປະທານຊີວິດອັນຕລອດໄປໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອໄດ້.

ບໍ່ມີອັນໃດຄົງຢູ່ຕລອດໄປໄດ້. ເຊັ່ນຣົດຖີບເຮົາມັກທີ່ສຸດເວລາເປັນເດັກນ້ອຍ ໃນທີ່ສຸດກໍໄປກອງເປັນເຫລັກເສດ. ເຄື່ອງນຸ່ງກໍຕົກສີດ່າງ ແລະນ້ອຍເກີນໄປ. ຣົດຍົນຊື່ໃໝ່ໆຂັບໄປຢ່າງບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ ເລກໜ້າປັດບອກວ່າໄດ້ 100,000 ໄມແລ້ວ. ບໍ່ໃຊ້ເວລາານເລີຍພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າ ບໍ່ມີອັນໃດຄົງຢູ່ຕລອດໄປ.

ເປັນເໝືອນກັບຊີວິດຂອງພວກເຮົາຢູ່ໃນໂລກນີ້ພາກັນຊອກສແວງຫາຄວາມສຸກ. ຫລາຍໆເທື່ອພວກເຮົາກໍພົບເຫັນວ່າທຸກຢ່າງກໍເປັນສິ່ງອານິຈັງ, ຫວ້າງເບົ້າ, ແລະບໍ່ຄົງຢູ່ຕລອດໄປໄດ້. ພວກເຮົາເຫັນວ່າຊີວິດເປັນເໝືອນນ້ຳໝອກ ອີກບໍ່ນານກໍຫາຍໄປ.

1. ແຈກຍາຍອາຫານໝົດແລ້ວກໍຍ່າງເທິງໜ້ານ້ຳໄປ (ໂຢຮັນ 6:1-20)

ມາເຖິງຈຸດນີ້ໃນປຶ້ມໂຢຮັນໄດ້ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງກະທຳໝາຍສຳຄັນ. ໃນບົດ 6 ສິ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູເຮັດໝາຍສຳຄັນນັ້ນໄດ້ຖືກຈິດໄວ້ໃນປຶ້ມຂ່າວປະເສີດທັງສີ່ເຫຼັ້ມໄວ້ເປັນຢ່າງດີ ກ່ຽວກັບເລື່ອງອົງພຣະເຢຊູລ້ຽງຄົນ 5000 ຄົນ.

ໃນປຶ້ມໂຢຮັນ 6 ໄດ້ບອກວ່າເທສການປັສຄາໄກ້ເຂົ້າມາແລ້ວໃນເມື່ອນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳການອັສຈັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ເທສການປັສຄານັ້ນແມ່ນງານສລອງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາພວກອິສເອນອອກຈາກການເປັນທາດຂອງພວກອິຢິບ. ສິ່ງສຳຄັນໃນເທສການນີ້ຄືພວກຍິວພາກັນກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແບ້ງນຶ່ງອາທິດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມເລື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ກໍມີຄວາມສຳຄັນນ້ອຍໄປກວ່າເລື່ອງທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ລ້ຽງຄົນ 5000 ຄົນ ເພາະອົງພຣະເຢຊູເປັນອາຫານແຫ່ງຊີວິດຊຶ່ງຢູ່ເໜືອຄຳສອນໃດໆໃນສາສນາຂອງພວກຍິວ. ໃນບົດທີ 5 ອົງພຣະເຢຊູຍັງກ່າວວ່າພຣະອົງສຳຄັນກວ່າວັນສະບາໂຕ. ໃນບົດທີ 4 ອົງພຣະເຢຊູຍັງກ່າວວ່າພຣະອົງສຳຄັນໄປກວ່າບ່ອນສັກສິດ. ໃນບົດທີ 3 ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າພຣະອົງຢູ່ເໜືອຄຣູສອນທຸກຄົນ. ໃນບົດທີ 2 ພຣະເຢຊູສອນວ່າພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນບໍ່ອິສຸດໄດ້ເໜືອພິທີຄຳສອນອັນເກົ່າແກ່ໃນສາສນາພວກຍິວ.

ຫລັງຈາກຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນເລື່ອງອາຫານແລະປາແລ້ວ, ພວກເຂົາພາກັນລິນທະນາກັນວ່າອົງພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜກັນແທ້. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ຈົງແທ້ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມນັ້ນທີ່ຊົງກຳນົດໄວ້ວ່າຈະມາໃນໂລກ.” (ໂຢຮັນ 6:14). ຄຳທຳນວາຍນັ້ນແມ່ນອ້າງເຖິງໃນປຶ້ມພຣະບັນຍັດ 18:15-18. ຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງພວກຍິວແລ້ວພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຈັດໃຫ້ມີຜູ້ເກີດມາແລະກາຍເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມເໝືອນໂມເຊ. ເປັນຄວາມຈິງ ໃນໂຢຮັນ 1:17-18 ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນໃຫຍ່ກວ່າໂມເຊ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ນີ້ຈະເປັນຜູ້ຢູ່ເໜືອກະສັດຂອງຊົນຊາດອິສຣາເອນເພື່ອປົດປ່ອຍອອກຈາກພວກສັດຕູທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງ. ອົງພຣະເຢຊູມີພຣະທັຍບໍ່ພຽງແຕ່ຊ່ວຍເຫລືອທາງດ້ານຮ່າງກາຍເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງເປັນຄຳຕອບຂອງຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານວິນຍານຈິດອີກດ້ວຍ.

ຖ້າພວກສາວິກພາກັນສົງສັຍວ່າພຣະເຢຊູເປັນໃຜກັນແທ້ ການເຂົ້າໃຈຜິດຂອງພວກເຂົາກໍຈະຖືກແກ້ໄຂອີກໃນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນຊຶ່ງເປັນຄັ້ງທຳອິດຕາມພຣະທັມໂຢຮັນ. ເວລາພວກເຂົາໄດ້ພາຍເຮືອຂ້າມທະເລໄປ ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາໄດ້ເຫັນອົງພຣະເຢຊູຊົງຍ່າງເທິງນ້ຳມາຫາພວກເຂົາ!

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮ້ອງໃສ່ພວກສາວິກທີ່ກຳລັງຍ້ານເມື່ອເຫັນພຣະເຢຊູຊົງສະເດັດມາຫາພວກເຂົາໂດຍການຍ່າງເທິງໜ້ານ້ຳໄປຫາພວກເຂົາ. ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາອົງຕາມພາສາກຣີກວ່າ “ແມ່ນເຮົາເອງ” ເໝືອນພຣະເຈົ້າຊົງເວົ້າກັບໂມເຊວ່າ “ເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ເຮົາເປັນ” ອົບພະຍົບ 3:13-14. ໃນຕອນນີ້ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງໃຫ້ພວກສາວິກຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ, ແລະອີກຢ່າງນຶ່ງພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງແມ່ນຜູ້ສະຖິດຢູ່ກັບພຣະບິດາເຈົ້າ.

2. ອົງພຣະເຢຊູເປັນເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດ (ໂຢຮັນ 6:25-35, 48-51)

ເຖິງແມ່ນອົງພຣະເຢຊູກັບພວກສາວິກໄດ້ “ຂ້າມເຮືອໄປເມືອງກາເປນາອູມ” (6:16), ອີກບ່ອນຜູງຊົນກໍຕາມພຣະອົງໄປອີກ. (6:25). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຊີ້ໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ວ່າການທີ່ພວກເຂົາຕິດຕາມຫາພຣະອົງເພາະພວກເຂົາມີຄວາມຕ້ອງການດ້ານຮ່າງກາຍເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາຊອກຫາຕິດຕາມເພາະຢາກກິນອີ່ມ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍອັນສຳຄັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳໝາຍສຳຄັນໃນຖ້າມກາງພວກເຂົາ.

ໃນຕອນນີ້ພຣະອົງໄດ້ສອນພວກເຂົາວ່າພຣະອົງເອງເປັນເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດ. ໃນຂໍ້ 27 ພຣະເຢຊູບອກຜູງຊົນທັງຫລາຍວ່າ “ຢ່າພະຍາຍາມຫາອາຫານທີ່ສູນສິ້ນໄປ ແຕ່ຈົ່ງຫາອາຫານທີ່ຕັ້ງໜັ້ນຄົງຢູ່ຄືອາຫານສໍາລັບຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ ຊຶ່ງບຸດມະນຸດຈະໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.” ພຣະເຢຊູຍັງສືບຕໍ່ບອກຄົນເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ໄປວ່າ ກິຈການຂອງພຣະເຈົ້າຄືຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອໃນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາ (6:29). ຕໍ່ມາອົງພຣະເຢຊູບອກຜູງຊົນວ່າ ພຣະອົງເອງເປັນອາຫານທີ່ປະທານຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ. ພຣະເຢຊູຍັງບອກວ່າພຣະອົງເອງເປັນອາຫານອັນໜັ້ນຄົງຊຶ່ງສາມາດປະທານຊີວິດອັນຕລອດໄປໃຫ້ແກ່ມະນຸດໄດ້. ພຣະອົງຍັງບອກໃຫ້ຜູງຊົນເຊື່ອຟັງພຣະອົງເພາະພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາ.

ຜູງຊົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຕອບສນອງຕໍ່ພຣະອົງ ແຕ່ມີຄົນສ່ວນຫລາຍຕ້ອງການໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູສະແດງໝາຍສໍາຄັນຫລາຍໆປະການເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູມີອໍານາດແລະສາມາດເຮັດໝາຍສໍາຄັນໄດ້ກ່ອນເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າແທ້. ເປັນໜ້າແປກເພາະຜູງຊົນເຫລົ່ານີ້ກໍແມ່ນພວກດຽວກັນທີ່ຢູ່ໃນຈໍານວນ 5000 ຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງລ້ຽງ. ບາງຄົນຄິດວ່າຜູງຊົນເຫລົ່ານີ້ຢາກເຫັນໝາຍສໍາຄັນເພີ່ມ. ມີນັກປາດຫລາຍຄົນບອກວ່າພວກຍິວເຊື່ອວ່າອົງພຣະເມຊີອາດຈະປະທານມານາຈາກສວັນເໝືອນກັບໂມເຊໄດ້ເຮັດໃນປ່າກັນດານ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນອ້າງເຖິງຂໍ້ 31. ໃນທີ່ສຸດອົງພຣະເຢຊູໄດ້ແກ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງຄົນທີ່ຕິດຕາມໄປນັ້ນເຖິງມານາໃນປ່າກັນດານ. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າບໍ່ແມ່ນໂມເຊເປັນຜູ້ປະທານມານາ ແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຕ່າງຫາກທີ່ຊົງປະທານ “ເຂົ້າຈີ່ອັນແທ້ຈິງຈາກສວັນ” (6:32). ເຂົ້າຈີ່ລ້ຽງຊີວິດຂອງມະນຸດໃນໂລກເໝືອນກັບຍິງຊາວຊະມາເຮັງທີ່ນໍ້າສ້າງໃນໂຍຮັນ 4:15, ແຕ່ຜູງຊົນຍັງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູເວົ້າເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງຮ່າງກາຍເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາຍັງຄິດວ່າພຣະເຢຊູເວົ້າເຖິງເຂົ້າຈີ່ກິນໃຫ້ອົ່ມທ້ອງລ້າໆ.

“ເຮົາເປັນເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດ” ນັ້ນແມ່ນຄໍາເວົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູຕໍ່ຜູງຊົນ ພຣະອົງໃຊ້ຄໍາອຸປະມາເພື່ອສອນ (6:35). ອີກຄັ້ງນຶ່ງພຣະເຢຊູກ່າວວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າພຣະບິດາເປັນຜູ້ສ້າງໃຫ້ເຮັດພາຣະກິດນີ້ ບໍ່ແມ່ນພຣະອົງໄດ້ເຮັດຕາມໃຈເພື່ອຄົນໃນໂລກຈະເຊື່ອຟັງອົງພຣະບຸດ ແລະເພື່ອເຂົາຈະມີຊີວິດອັນຕລອດໄປນິດ.

ແນ່ນອນ ພວກຍິວບໍ່ໄດ້ເຫັນດີກັບຄໍາເວົ້າທີ່ວ່າອົງພຣະເຢຊູມາຈາກພຣະເຈົ້າແລະເຮັດຕາມນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະບິດາເຈົ້າ (6:41). ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນລູກຊາຍທໍາມະດາຂອງໂຍເຊັບເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາຍັງເຫັນວ່າພຣະເຢຊູເປັນຄົນທຸກຍາກ ໃຫຍ່ຂຶ້ນມາເປັນຄົນບ້າແລະຮ້າຍໄປກວ່ານັ້ນໃນສາຍຕາພວກຍິວແລ້ວ ພຣະເຢຊູຍັງເປັນຄົນໝິ່ນປມາດພຣະເຈົ້າອີກ. ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ຮູ້ຄວາມຄິດຂອງພວກຍິວ ພຣະອົງຍັງກ່າວອີກວ່າ “ເຮົາເປັນເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດ” (6:43) ພຣະເຢຊູຍັງເຕືອນພວກເຂົາວ່າຢ່າພາກັນຈິ່ມ ພຣະເຢຊູຍັງຍັງຢືນວ່າພຣະອົງເວົ້າຄວາມຈິງ (6:43): ຜູ້ທີ່ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ຍ່ອມເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູແລະຮັບເອົາພຣະອົງ.

ໃນທີ່ສຸດພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວແບບງ່າຍໆວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດ ພຣະອົງຍັງໃຫ້ເບິ່ງມານາທີ່ພວກເຮັບເຮົາໄດ້ກິນໃນປ່າກັນດານໃນສະໄໝຂອງໂມເຊ ແລະພຣະເຢຊູກ່າວວ່າພຣະອົງກໍໃຫຍ່ກວ່າມານານັ້ນອີກເພາະໃນເວລານັ້ນພວກຍິວກິນມານາແຕ່ຍັງຫິວອີກ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ກິນຈາກອົງພຣະເຢຊູຈະບໍ່ຫິວອີກຈັກເທື່ອ ແລະມີຊີວິດອັນຕລອດໄປນິດ. ຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດນັ້ນມີອາຄາແພງ ແລະມີຢູ່ໃນອົງພຣະເຢຊູແຕ່ຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ ເພາະພຣະອົງເອງເປັນຜູ້ເສັງສລະຊີວິດເທິງໂມ້ກາງແຂນ.

3. ພວກເຮົາຈະໄປຫາຜູ້ໃດ? (ໂຢຮັນ 6:66-69)

ຫລັງຈາກຄົນທັງຫລາຍພາກັນເຂົ້າໃຈຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ວ່າພຣະອົງເປັນເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ພວກເຂົາຍັງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູເວົ້າເຖິງດ້ານຮ່າງກາຍ. ພວກເຂົາຍັງສົນເທຍູ່ວ່າເຂົາຈີ່ມາຈາກສວັນແມ່ນເນື້ອກາຍຂອງພຣະເຢຊູ. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ແກ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດນັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ ພຣະອົງຍັງສືບຕໍ່ໃຊ້ຄໍາອຸປະມາສອນອີກວ່າຜູ້ທີ່ກິນເນື້ອກາຍແລະດື່ມເລືອດຂອງພຣະອົງກໍມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ເພາະອັນນີ້ແມ່ນອາຫານແທ້ແລະເຄື່ອງດື່ມແທ້ (6:55). ພຣະເຢຊູຍັງເວົ້າສືບຕໍ່ທີ່ພຣະອົງເພິ່ງອົງພຣະບິດາຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະເວົ້າເພີ່ມເຖິງສິ່ງໃໝ່ຄືເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດຊຶ່ງກົງກັນຂ້າມກັບມານາທີ່ພວກຍິວກິນແລະກໍຍັງຫົວອີກ. (6:57).

ຂໍ້ 60 ເປັນຂໍ້ຄໍາສອນທີ່ເຂົ້າໃຈຍາກ ພວກສາວິກກໍຍັງມີບັນຫາ. ພຣະເຢຊູຍັງອີກວ່າຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ເປັນຄໍາສອນກ່ຽວເຖິງວິນຍານຈິດແລະເປັນຊີວິດ. ຈຶ່ງເຫັນວ່າຈິດໃຈຂອງມະນຸດແຂງກະດ້າງ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູເວົ້າແປນໆແລະງ່າຍໆກໍຍັງເຂົ້າໃຈຍາກ. ພວກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ອົງພຣະວິນຍານສ່ອງແສງສວ່າງເຖິງຄວາມຈິງໃນເຮືອງນີ້.

ໃນຂໍ້ 66 ໄດ້ບອກວ່າພວກສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູເອງກໍເຊົາຕິດຕາມພຣະອົງໄປ ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າພຣະເຢຊູສອນຍາກແລະແຂງໂພດແມ່ນໃຜຈະເຮັດໄດ້. ໃນທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາພາກັນສອນເຖິງຊີວິດຄຣິສະຕຽນ ພວກເຮົາຕ້ອງສອນວ່າການມີຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະເຢຊູນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ມອບໃຫ້ພຣະອົງຊ່ອຍເຫຼືອພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມຈິງມີຢູ່ວ່າແອກແລະພາຣະຂອງພຣະເຢຊູກໍເປົາ (ມັດທາຍ 11:30). ໂຢຮັນ 6:66 ສອນວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນເອົາພວກເຮົານັ້ນເປັນການຮຽກເອີ້ນໃຫ້ມີການຖວາຍຕົນເອງ, ໃຫ້ມີການໄວ້ວາງໃຈແລະເຊື່ອຟັງຢ່າງຕາຍໃຈ.

ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄຣິສຕຽນຢ່າຕົວະຕົນເອງ. ຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນເຫັນວ່າຍາກ, ມີຄວາມຫວັງສູງ, ແລະອາດເຮັດໄດ້ຍາກ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາອາດມີຄວາມຄິດເໝືອນກັບຄໍາເວົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນຂໍ້ 67, “ພວກທ່ານເດ່ຢາກຖອຍໜີເໝືອນກັນຫລື?” ເປໂຕໄດ້ຕອບຖືກທີ່ສຸດໂດຍກ່າວວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈະໜີໄປຫາຜູ້ໃດ?”

ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູອາດພົບກັບຄວາມລໍາບາກ, ແຕ່ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຜູ້ທີ່ເຮົາຕິດຕາມໄປນັ້ນມີຄໍາສອນໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະພຣະອົງສາມາດປະທານຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະຕິດຕາມໄປ. ພຣະເຢຊູເປັນ “ຜູ້ບໍລິສຸດ” (6:69), ກັບໄປເບິ່ງສິ່ງທີ່ໂຢຮັນໄດ້ສອນມາແລ້ວໃນບົດ 1, ພຣະເຢຊູເປັນ “ພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວ,” ຜູ້ມາເປີດທາງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກອົງພຣະບິດາ (1:18). ນີ້ແຫລະແມ່ນອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເຮົານັບຖືແລະຕິດຕາມໄປ.

ຄໍາຖາມ

12. ພວກເຮົາຄວນເຮັດຫຍັງແດ່ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃຫ້ເຮັດ?

13. ທ່ານຈະອະທິບາຍໃນຂໍ້ 35 ໄດ້ຢ່າງໃດກັບຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູວ່າ ຜູ້ໃດກິນແລະດື່ມຈາກພຣະອົງຈະບໍ່ຫົວອີກຈັກເທື່ອ?
14. ເປັນຫຍັງອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບໍ່ອະທິບາຍຢ່າງລະອຽດໃຫ້ພວກຢິວເຖິງຄວາມໝາຍອັນແທ້ຈິງຂອງການກິນເນື້ອໜັງ ແລະດື່ມເລືອດຂອງພຣະອົງ?
15. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າຄຳສອນຂອງພຣະອົງເປັນເລື່ອງຈິດວິນຍານ ແລະເປັນຊີວິດ (6:63). ຂໍ້ໃດເປັນຂໍ້ທີ່ທ່ານມັກທີ່ສຸດເຖິງຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ? ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງເລືອກເອົາຂໍ້ນັ້ນ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 9

ຕໍ່ສູ້ເຮືອງພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 7: 1-31, 37-43

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢຮັນ 7

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການພົບພຣະເຢຊູໃນງານເທສການຕັ້ງທັບອາສັຍ ແລະການປະກາດຕົວ
ເອງຂອງພຣະອົງວ່າທ່ານມາຈາກພຣະເຈົ້າ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນຈະຕ້ອງ
ຕັດສິນໃຈວ່າຈະຮັບເອົາພຣະອົງແລະຊີວິດທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ຫລືບໍ່.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ ແລ້ວຫລືຍັງ ແລະພຣະອົງຊົງມີຄຸນຄ່າສຳລັບ
ທ່ານແນວໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສລຸບການໄດ້ພົບພຣະເຢຊູໃນງານເທສການຕັ້ງທັບອາສັຍ ແລະເພື່ອ
ສລຸບການຕັດສິນໃຈວ່າພຣະເຢຊູຊົງແມ່ນໃຜກັນແທ້.

ຄຳນຳ

ໃນຄາວທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປາກົດຕົວຢູ່ໃນງານເທສການຕັ້ງທັບອາສັຍ , ຄົນຫລາຍໆພວກຍັງສັບສົນເຮືອງວ່າ
ພຣະອົງຊົງແມ່ນພຣະເມຊີອາ.

ການພົບພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນເຮືອງທັມມະດາ; ການຕັດສິນໃຈເຮືອງອື່ນໆໃນຊີວິດ ພວກເຮົາອາດຈະລືມໄດ້ງ່າຍ
ແຕ່ການຕັດສິນໃຈກຽບກັບພຣະເຢຊູຈະມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດໃນມື້ນີ້ ແລະຕລອດໄປເປັນນິດ.

1. ຄຳແນະນຳຢ່າງພິເສດ (ໂຢຮັນ 7:1-10)

ກ່ອນມາເຖິງພຣະທັມຕອນນີ້, ຄົນທັງຫລາຍມີຄວາມນິຍົມຊົມຊອບພຣະເຢຊູຫລາຍ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ
ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງລ້ຽງຄົນ 5000 ຄົນ. ແຕ່ໃນຕອນນີ້ ຫລາຍຢ່າງໄດ້ເລີ້ມປຸງແປງ; ໂຢຮັນ 6:66
ບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພວກລູກສິດຫລາຍໆຄົນໄດ້ເຊົາຕິດຕາມພຣະອົງ.

ໂຢຮັນ 7 ເວົ້າເຖິງເຫດການທີ່ຜ່ານໄປປະມານຫົກເດືອນ ແລະໃກ້ຈະເຖິງງານເທສການຕັ້ງທັບອາສັຍຊຶ່ງ
ເປັນ ການສລອງເພື່ອລະນຶກເຖິງການອົບອຸ່ນຂອງຊົນຊາດຍິວອອກຈາກປະເທດເອຢິບ. ໃນງານນີ້ ພວກ
ຄົນຍິວທີ່ມາຈາກເຂດຕ່າງໆຂອງປະເທດຈະພາກັນປຸກຕູບຂຶ້ນເພື່ອພັກອາສັຍ. ເທສການຕັ້ງທັບເປັນງານ
ໃຫຍ່ສຳລັບຊາວຍິວໃນສັດຕະວັດທີໜຶ່ງ; ບາງຄັ້ງເຂົາເຈົ້າເອີ້ນງານນີ້ວ່າ “ເທສການ.” ການສລອງນີ້ຍັງກົງກັບ
ລະດູເກັບກ່ຽວຊຶ່ງເປັນເວລາຊົມຊື່ນຍິນດີອັນໃຫຍ່ຫລວງ (ເບິ່ງ ລະບຽບພວກເລວີ 23:33-44).

ນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູແນະນຳໃຫ້ພຣະອົງກັບຈາກຄາລີເລ ແລະເດີນທາງໄປແຂວງຢູດາຍເພື່ອຈະໄດ້ເຮັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນ. ທີ່ຈົງແລ້ວນ້ອງຊາຍໄດ້ເວົ້າແບບທ້າທາຍເພາະເຂົາເອງກໍບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ (ຂໍ້ 5). ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຕອບເຂົາວ່າ “ເວລາກຳນົດຂອງເຮົາຍັງບໍ່ຖົງເທື່ອ” (ຂໍ້ 6). ນ້ອງຊາຍແລະແມ່ຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ເຂົ້າໃຈເວລາຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຢຮັນ 2:4) ເພາະພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜກັນແທ້ ແລະພຣະອົງຊົງກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່.

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງບອກພວກເຂົາໃຫ້ໄປເທສການ ແຕ່ພຣະອົງ “ຍັງບໍ່ນຶກໄປໃນເທສການນັ້ນເພາະວ່າຍັງບໍ່ຖົງກຳນົດເວລາ” (ຂໍ້ 8). ແຕ່ຫລັງຈາກພວກນ້ອງຂອງພຣະອົງຂຶ້ນໄປໃນງານເທສການແລ້ວ “ພຣະອົງກໍສະເດັດຕາມນຶກໄປເໝືອນກັນ ແຕ່ສະເດັດໄປທາງລັບບໍ່ເປີດເຜີຍ” (ຂໍ້ 8).

2. ການຈົ່ມວ່າ ແລະການຕໍ່ຕ້ານ (ໂຢຮັນ 7: 11-41)

ເມື່ອຝູງຊົນບໍ່ເຫັນພຣະເຢຊູໃນເທສການ, ຫລາຍຄົນກໍຈົ່ມວ່າແລະຊອກຫາພຣະອົງ; ຫລາຍຄົນຢາກພົບພຣະອົງເພາະເຄີຍໄດ້ຍິນແຕ່ຊື່ສຽງ. ໃນຕອນນັ້ນ, ກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ເຕັມດ້ວຍຜູ້ຄົນທີ່ກຳລັງຕື່ນເຕັ້ນກັບງານສລອງ ແລະການນະມັສການພຣະເຈົ້າ. “ຄັນເຖິງເຄິ່ງເທສການນັ້ນແລ້ວ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດນຶກຂຶ້ນໄປຍັງບໍ່ຮູ້ເວນພຣະວິຫານແລະສັງສອນ” (ຂໍ້ 14). ພວກຜູ້ນຳສາສນາທີ່ມີແຜນຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູພາກັນຜິດຫວັງ; ຝູງຊົນເກີດຄວາມປລາດໃຈໃນຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູ ເພາະພວກເຂົາຮູ້ວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮຳຮຽນ (ຂໍ້ 15).

ພຣະເຢຊູຊົງບອກຄົນທັງຫລາຍວ່າຄຳສອນຂອງພຣະອົງມາຈາກພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງກ່າວວ່າ “ໂມເຊໄດ້ໃຫ້ພຣະບັນຍັດ ແລະໃນພວກທ່ານບໍ່ມີຜູ້ໃດຈັກຄົນເຮັດຕາມ.” ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍຊອກຫາຈະຂ້າເຮົາເຮັດຫຍັງ?” (ຂໍ້ 19). ປະຊາຊົນສ່ວນຫລາຍບໍ່ຮູ້ວ່າພວກຜູ້ນຳທາງສາສນາໄດ້ວາງແຜນທີ່ຈະຂ້າພຣະເຢຊູ. ພຣະອົງຊົງເວົ້າເຖິງ ໂມເຊ, ວັນສະບາໂຕ, ແລະພິທີຕັດ (ຂໍ້ 21-24) ເພື່ອບອກເຖິງຄວາມບໍ່ສມ່ຳສເມີຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ບັດຍັດອງເຮືອງພິທີຕັດຢູ່ເໜືອບັນຍັດອງເຮືອງວັນສະບາໂຕ. ພຣະເຢຊູໄດ້ປິ່ນປົວຄົນເປັຍໃນວັນສະບາໂຕຊຶ່ງເປັນການສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເມດຕາ (ໂຢຮັນ 5). ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງລົບລ້າງກິດອງເຮືອງວັນສະບາໂຕ ແຕ່ໄດ້ຊົງເຮັດຕາມເປົ້າໝາຍຂອງວັນສະບາໂຕ ໂດຍການປົດປ່ອຍຄົນທີ່ ຖືກພຍາດລົບກວນມາເປັນເວລາສາມສິບແປດປີແລ້ວໃຫ້ໄດ້ພັກຜ່ອນ.

ໃນຂໍ້ 25-31 ແມ່ນການໂຕ້ວາທິ; ຊາວກຸງເຢຣູຊາເລັມຜູ້ຮູ້ເຮືອງການວາງແຜນຂ້າພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງຖາມກັນວ່າຜູ້ທີ່ເຂົາຊອກຫາຈະຂ້າ ເປັນຫຍັງມາສັ່ງສອນຢ່າງເປີດເຜີຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ຄົນທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງສະເດັດມາແຕ່ໃສ; ພຣະເຢຊູຊົງຕອບພວກເຂົາວ່າ “ພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ” (ຂໍ້ 29). ພວກຜູ້ນຳສາສນາ “ຊອກຫາຈະຈັບພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຍິນມີຈັບ ເພາະຍັງບໍ່ຖົງກຳນົດເວລາ” (ຂໍ້ 30). ປະຊາຊົນຫລາຍຄົນໄດ້ໄວ້ໃຈໃນພຣະເຢຊູເພາະຄຳສັ່ງສອນໃນມື້ນັ້ນ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ “ເມື່ອພຣະຄຣິດສະເດັດມານັ້ນ ພຣະອົງຈະເຮັດໝາຍສຳຄັນຫລາຍກວ່າຜູ້ນີ້ຫລີ” (ຂໍ້ 31). ນັ້ນຄືທັມມະຊາດຂອງມະນຸດ; ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຫັນສິ່ງ

ອັສຈັນແລະໝາຍສໍາຄັນຫລາຍປານໃດ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຢຸດຢັ້ງໃນການຢາກເຫັນເພິ່ນອີກ. ການຕັດສິນໃຈຮັບພຣະເຢຊູແມ່ນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ແລະບໍ່ໃຊ້ດ້ວຍສິ່ງທີ່ຕາເຫັນ.

3. ເວລາຂອງການຕັດສິນໃຈ (ໂຢຮັນ 7: 37-43)

ນ້ຳເປັນວັດຖຸສໍາຄັນໃນເທສການຕັ້ງທັບອາສັຍ. ແຕ່ລະວັນປະໂລຫິດຈະຕັກນ້ຳຈາກສະສີໂລມເພື່ອຈະໄປເທໃສ່ອ້ອມແທ່ນບູຊາຫລັງຈາກການແຮ່ແລ້ວ. ການເຮັດສິ່ງນັ້ນແມ່ນການສະແດງເຫດການອັສຈັນຕອນພຣະເຈົ້າຊົງປະທານນ້ຳຈາກໂງ່ນຫີນ ໃນພຣະທັມອິພົບ 17, ການຮູ້ຈັກບຸນຄຸນສໍາລັບການຊົງປະທານຝົນເພື່ອການເກັບກຽວ, ແລະການອ້ອນວອນເພື່ອຝົນສໍາລັບປີຈະມາເຖິງ.

ໃນວັນສຸດທ້າຍຂອງເທສການ ຊຶ່ງອາດຈະກົງກັບເວລາທີ່ປະໂລຫິດກໍາລັງເທນ້ຳໃສ່ອ້ອມແທ່ນບູຊາ, ພຣະເຢຊູຊົງຢືນສັ່ງສອນແລະຊົງຮ້ອງນຶ່ງວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຫົວຜູ້ນັ້ນຈົ່ງມາຫາເຮົາແລະຕື່ມ. ຜູ້ໃດວາງໃຈໃນເຮົາແມ່ນ້ຳອັນມີຊີວິດຈະໄຫລອອກຈາກພາຍໃນຜູ້ນັ້ນ” (ຂໍ້ 37-38). ພຣະເຢຊູຊົງເປັນນ້ຳອັນມີຊີວິດ (ໂຢຮັນ 4 13-14). ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງສໍາເຣັດກຽວກັບເທສການຕັ້ງທັບອາສັຍ. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນນ້ຳສໍາລັບຄົນທີ່ກໍາລັງຫົວ ແລະພຣະອົງຊົງໃຫ້ນ້ຳແຫ່ງຊີວິດໄຫລອອກຈາກຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນ; ທ່ານໂຢຮັນໄດ້ຂຽນວ່າ ນ້ຳອັນມີຊີວິດບໍ່ໄດ້ມາຈາກພວກເຮົາເອງ ແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ພຣະຄຣິດຈະປະທານໃຫ້ (ຂໍ້ 39).

ຂໍ້ 40-43 ສລຸບຄວາມເລິກລັບຂອງການບໍ່ເຊື່ອ; ພຣະທັມໄດ້ຊົງຢູ່ຖ້າມກາງພວກເຂົາ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງອັສຈັນ, ຊົງສັ່ງສອນ, ແລະຊົງບອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສັມພັນຮະຫວ່າງພຣະອົງແລະພຣະບິດາ. ຫລາຍຄົນເຊື່ອວ່າພຣະອົງແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ; ບາງຄົນບອກວ່າ “ຜູ້ນີ້ແຫລະ ແມ່ນພຣະຄຣິດ” (ຂໍ້ 41). ຂໍ້ 43 ສລຸບວ່າ “ປະຊາຊົນຈຶ່ງມີຄວາມແຕກແຍກກັນໃນເລື່ອງພຣະອົງ.”

ໃນບົດຮຽນພາກນີ້ ພວກເຮົາສັ່ງເກດໄດ້ວ່າປະຊາຊົນແຕ່ລະກຸ່ມຕ່າງກໍມີຄວາມເຫັນແຕກຕ່າງກັນກຽວກັບພຣະເຢຊູ; ເບິ່ງແລ້ວຄືວ່າພຣະອົງກໍາລັງຖືກຂຶ້ນສານ ແລະປະຊາຊົນເປັນຜູ້ພິພາກສາເລື່ອງຄຸນວຸດທິຂອງການເປັນພຣະເມຊີອາຂອງພຣະອົງ. ຕາມຄວາມເປັນຈິງບໍ່ແມ່ນພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງຖືກພິພາກສາ ແຕ່ແມ່ນພວກປະຊາຊົນເອງທີ່ກໍາລັງຖືກພິພາກສາ.

ບົດຮຽນແລະຊີວິດ

ເໝືອນປະຊາຊົນທີ່ສລອງເທສການຕັ້ງທັບອາສັຍໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມໃນມື້ນັ້ນ, ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຕ້ອງໄດ້ຕັດສິນໃຈເອງເລື່ອງພຣະເຢຊູ; ພວກເຮົາຈະຍອມຮັບວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່? ຫລາຍຄົນຍອມຮັບພຣະເຢຊູໃນຖານະຄຣູສອນວິນັຍທີ່ດີແລ້ວກໍລືມໄປ, ແຕ່ທຸກຄົນກໍລືມບໍ່ໄດ້ເພາະສິ່ງອັສຈັນແລະໝາຍສໍາຄັນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສໍາແດງໃຫ້ເຫັນ. ທຸກຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ເລືອກວ່າຈະດູໝິ່ນຢູ່ບຢາມ ແລ້ວຂ້າພຣະອົງເສັຍຫລືຈະກຶມກາບລົງທີ່ພຣະບາດ ແລ້ວຮັບວ່າພຣະອົງຊົງເປັນເຈົ້ານາຍແລະເປັນພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເມື່ອເບິ່ງທຸກໆຢ່າງທີ່ພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຍອມເຊື່ອ?
2. ມີຄຳຕໍ່ຕ້ານປະເພດໃດແດ່ ທີ່ຄົນໃນສັມຍນີ້ອ້າງອີງ ເມື່ອເວົ້າເຖິງເລື່ອງທີ່ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ ແລະພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພື້ນ?
3. ທ່ານຈະໃຊ້ຫລັກຖານອັນໃດແດ່ເພື່ອຈະບອກຄົນອື່ນໆໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ?
4. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາມັກ “ຕັດສິນຕາມທີ່ເຫັນພາຍນອກ” (ໂຢຮັນ 7: 24)?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ການເບິ່ງເຫັນແລະຄວາມເຊື່ອ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຍຮັນ 9: 1-41

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ໂຍຮັນ 8:12—9:41

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປົວຄົນຕາບອດໃຫ້ເຫັນຮຸ່ງບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງປະທານຊີວິດທີ່ຄົບຮູ້ສູນສຳລັບທຸກຄົນທີ່ຍອມໃຫ້ພຣະອົງເປີດຕາຂອງພວກເຂົາ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານເບິ່ງເຫັນດີປານໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຄຳສິນທະນາແລະກິຈການໃນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງປົວຮັກສາຄົນຕາບອດແຕ່ກຳເນີດໃຫ້ເຫັນ ເພື່ອຈະໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອເໝືອນຊາຍຄົນນັ້ນ.

ຄຳນຳ

ການປົວຄົນຕາບອດຂອງພຣະເຢຊູສ້າງຄວາມແຕກແຍກຖ້າມາກາງຄົນທັງຫລາຍ. ເວລາເວົ້າຄວາມຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູແລ້ວ, ຄົນຕາບອດກໍເຫັນຮຸ່ງ ແຕ່ພວກຄົນຕາດີພາກັນເລືອກເປັນຄົນຕາບອດ.

ເວລາເຮັດວຽກ, ທ່ານຕ້ອງການຄວາມສວ່າງ ຫລືທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມສວ່າງ? ແນ່ນອນທຸກຢ່າງຂຶ້ນຢູ່ກັບວຽກ. ຖ້າທ່ານເປັນໝໍ, ຊ່າງຖ່າຍຮູບ, ຊ່າງແປງທໍ່ນໍ້າ, ຫລືນັກບັນຊີ, ຄວາມສວ່າງເປັນຂອງຈຳເປັນ. ແສງໄຟໃຫ້ຄວາມສວ່າງ ແລະສ່ອງໃຫ້ເຫັນແຈ້ງຂຶ້ນ. ແຕ່ຖ້າທ່ານເປັນຂະໂມຍ ຫລືຄົນຂາຍຢາເສບຕິດ, ຄວາມສວ່າງເປີດໜ້າຂອງທ່ານໃຫ້ເຫັນແຈ້ງ ແລະເຮັດໃຫ້ກິຈການຍາກຂຶ້ນ ຫລືເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

ໃນໂຍຮັນ 8: 12, ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຄວາມສວ່າງຂອງໂລກ.” ໃນບົດທີ 9 ພວກເຮົາເຫັນການຕອບຂອງຄົນກັບແສງສວ່າງ. ສຳລັບບາງຄົນຄວາມສວ່າງເຮັດໃຫ້ເຫັນດີຂຶ້ນ ແຕ່ສຳລັບອີກບາງຄົນຄວາມສວ່າງເຮັດໃຫ້ເຂົາຕາບອດ.

1. ຮີດເດດຂອງຄວາມສວ່າງ (ໂຍຮັນ 9:1-7)

ພວກເຮົາບໍ່ພົ້ນໃຈວ່າເຫດການໃນຕອນນີ້ເກີດຂຶ້ນເວລາໃດ; ແຕ່ຄົນສ່ວນຫລາຍເຊື່ອວ່າ ຄົງຈະຫລັງຈາກເທສການຕັ້ງທັບອາສັຍ. ພຣະທັມໂຍຮັນ 9:1 ບອກວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງເຫັນຊາຍຕາບອດຄົນນຶ່ງ ຊຶ່ງອາດຈະເປັນຄົນຂໍທານດ້ວຍ. ທັນໃດນັ້ນ ພວກສາວິກກຳພາກັນຖາມພຣະອົງວ່າ “ຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດຜິດບາບ...ລາວຈຶ່ງເກີດມາຕາບອດ?” ຄຳຖາມນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າ ຄອບຄົວໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບອັນຮ້າຍ

ແຮງຈົນເປັນເຫດໃຫ້ຊາຍຄົນນັ້ນເກີດມາຕາບອດ. ຄວາມເຊື່ອປະເພດນີ້ອອກມາຈາກພຣະສັນຍາເດີມເລື່ອງ ເວນກັມຊຶ່ງພວກເຮົາພົບຢູ່ໃນພຣະບັນຍັດທິສອງ 11:13-17; ສຸພາສິດ 3:33; 11:21. ລູກຫລານໄດ້ຮັບ ໂທດເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງພໍ່ແມ່; ຄຣູສອນສາສນາຢູດາຍບາງຄົນສອນວ່າຄົນພິການແຕ່ກໍາເນີດໄດ້ເຮັດ ຄວາມຜິດບາບຢູ່ໃນທ້ອງແມ່. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງແກ້ໄຂຄວາມເຊື່ອໃນທຳນອງນີ້ໂດຍການເນັ້ນເຖິງເລື່ອງ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາຍຄົນນັ້ນ ແລະ ໂອກາດສໍາລັບພຣະອົງທີ່ຈະເຮັດພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ໃນໂຢຮັນ 9:5, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຄວາມສວ່າງຂອງໂລກ.” ການປົ່ນ ປົວຄົນຕາບອດສອນໃຫ້ຮູ້ເຖິງຮິດເດດຂອງຄວາມສວ່າງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງປົວຄົນຕາບອດໃຫ້ເຫັນຫລາຍໆ ເທື່ອໃນການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ວິທີຕ່າງໆກັນ. ໃນເທື່ອນີ້, ພຣະອົງຊົງໃຊ້ດິນຕີມຊຶ່ງ ເຮັດດ້ວຍນໍ້າລາຍປົນກັບດິນທັມດາທາຕາຄົນຕາບອດ ແລ້ວສົ່ງໃຫ້ເຂົາໄປລ້າງທີ່ສະຊີໂລອາມ. ຈົນມາເຖິງ ຕອນນີ້ພວກເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບຊາຍຕາບອດຄົນນີ້. ແຕ່ລາວໄດ້ເຊື່ອຟັງແລະເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຢຊູ ຊົງສັ່ງ; ໂຢຮັນຂຽນວ່າ “ລາວຈຶ່ງໄປລ້າງແລ້ວກັບມາກໍເຫັນຮຸ່ງໄດ້” (9:7). ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍໄດ້ສະເດັດອອກ ຈາກທີ່ນັ້ນໄປ.

2. ການຕອບຮັບຄວາມສວ່າງ (ໂຢຮັນ 9: 8-12)

ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍຄິດວ່າການອັດສະຈັດຊຶ່ງບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນຈະຊ່ວຍໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈເປັນຢ່າງ ດຽວກັນວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ; ແຕ່ໃນມື້ນັ້ນສິ່ງອັດສະຈັດໄດ້ສ້າງຄວາມແຕກແຍກຕໍ່ໄປ (ໂຢຮັນ 7:43). ຄວາມ ສວ່າງສ່ອງແສງແຈ້ງໃຫ້ເຫັນຄວາມລະອຽດ; ບາງຄົນເຫັນແຈ້ງ ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນເລືອກ ຄວາມມືດ. ພວກ ຄົນໃຫ້ຄຽງ ແລະຄົນທີ່ເຄີຍເຫັນຄົນຕາບອດຄົນນັ້ນພາກັນໂຕ້ວາທີ່ເລື່ອງສິ່ງອັດສະຈັດທີ່ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຖ້າມາກາງ ພວກເຂົາ; ບາງຄົນບອກວ່າບໍ່ແມ່ນຄົນນັ້ນ “ແຕ່ລາວເໝືອນຄົນນັ້ນ” (ຂໍ້ 9).

ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍຖາມຊາຍຄົນເຄີຍຕາບອດວ່າແມ່ນຫຍັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບລາວ, ລາວຕອບວ່າ “ຊາຍຄົນໜຶ່ງ ຊຶ່ງເຢຊູ ໄດ້ເຮັດຂີ້ຕົມທາຕາຂອງເຮົາ ແລ້ວບອກເຮົາວ່າ “ຈຶ່ງໄປລ້າງທີ່ສະຊີໂລອາມ” ເຮົາຈຶ່ງໄປລ້າງແລ້ວ ກໍໄດ້ເຫັນຮຸ່ງມາ” (ຂໍ້ 10). ຈາກນັ້ນຄົນທັງຫລາຍກໍນຳຊາຍທີ່ເຄີຍຕາບອດນັ້ນໄປຫາພວກຟາຣີຊາຍ (9:13).

3. ພຣະບັນຍັດ ແລະກິດລະບຽບ (ໂຢຮັນ 9:13-34)

ພວກຟາຣີຊາຍຜູ້ບໍ່ເຫັນຊອບໃນກິຈການຂອງພຣະເຢຊູມາກ່ອນແລ້ວບໍ່ໄດ້ສົນໃຈໃນເລື່ອງອັດສະຈັດທີ່ເກີດຂຶ້ນ; ແຕ່ພວກເຂົາກັບໄປສົນໃຈເລື່ອງການເຮັດກິຈການທີ່ລະເມີດວັນສະບາໂຕ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດຫລາຍຢ່າງ ທີ່ຜິດກົດໃນມື້ນັ້ນ: ການເຈີມດ້ວຍຕີມຜິດກົດເລື່ອງການເຈີມ; ການປົ່ນປົວຄົນປ່ວຍທຸກໆຢ່າງໃນວັນສະບາ ໂຕເປັນເລື່ອງທ້າມ, ເວັ້ນເສັງແຕ່ຊີວິດຂອງຜູ້ປ່ວຍນັ້ນຢູ່ໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສ້າງຄວາມແຕກ ແຍກໃນກຸ່ມພວກຟາຣີຊາຍເອງ; ບາງຄົນບໍ່ຢາກເອົາເລື່ອງ ແຕ່ອີກຫລາຍຄົນພາກັນເລີ່ມສອບສວນ.

ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ສອບສວນຜູ້ຊາຍທີ່ເຄີຍຕາບອດ; ຊາຍຄົນນັ້ນກໍໄດ້ຕອບພວກເຂົາແບບງ່າຍໆວ່າ “ທ່ານໄດ້ເອົາຂີ້ຕົມທາຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄປລ້າງຈຶ່ງເຫັນຮຸ່ງໄດ້” (9:15). ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບຄໍາຕອບນັ້ນ ແລະໄດ້ພາກັນສລຸບເຫດການຕ່າງໆໃນທໍານອງນີ້: (1) “ຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າເພາະທ່ານບໍ່ຖືຮັກສາວັນສະບາໂຕ” (ຂໍ້ 16); (2) ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຊົງສາມາດເຮັດໝາຍສໍາຄັນນີ້ໄດ້; (3) ຊາຍຂໍທານຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕາບອດແທ້.

ຫລັງຈາກນັ້ນພວກຟາຣີຊາຍກໍໄປສອບສວນພໍ່ແມ່ຂອງຊາຍທີ່ຖືກປິ່ນປົວໃຫ້ດີ (9:18-23); ເພາະຄວາມຍ້ານ ພໍ່ແມ່ຍອມຮັບວ່າຊາຍນັ້ນເປັນລູກຊາຍຂອງພວກຕົນແລະຕາບອດມາແຕ່ເກີດ. ພວກຟາຣີຊາຍຖາມຕໍ່ເຮືອງລູກຊາຍ “ເປັນຢ່າງໃດດຽວນີ້ລາວຈຶ່ງເຫັນໄດ້” (9:19). ພໍ່ແມ່ຈຶ່ງຕອບວ່າ “ເຂົາເຫັນຮຸ່ງໄດ້ດຽວນີ້ນັ້ນ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ ແລະບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຜູ້ໃດໄດ້ເປີດຕາຂອງເຂົາ ຈຶ່ງຖາມເຂົາເອງອາຍຸເຂົາກໍພົ້ນກະສຽນແລ້ວ ເຂົາຄົງເວົ້າເຮືອງຕົນເອງໄດ້” (9:20-21).

ພວກຟາຣີຊາຍກັບມາຖາມຊາຍທີ່ເຄີຍຕາບອດອີກດ້ວຍມີເຈຕະນາທີ່ຈະໃຫ້ລາວປະຕິເສດພຣະເຢຊູ; ພວກເຂົາກ່າວວ່າ “ຈຶ່ງສັຮເສີນພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຄົນບາບ” (9:24); ຊາຍທີ່ເຄີຍຕາບອດໄດ້ຕອບພວກຟາຣີຊາຍວ່າ “ທ່ານເປັນຄົນບາບຫລືບໍ່ເປັນຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ແຕ່ສິ່ງດຽວວ່າຄືແຕ່ກ່ອນຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຕາບອດ ແຕ່ດຽວນີ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນໄດ້ແລ້ວ” (9:25). ຫລັງຈາກຖືກສອບຖາມເພີ່ມເຕີມອີກຫລາຍໆຄັ້ງ, ເຂົາຈຶ່ງບອກພວກຟາຣີຊາຍວ່າ “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກພວກທ່ານແລ້ວແລະທ່ານບໍ່ຟັງ ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງມີໃຈຢາກຟັງອີກ ຢາກເປັນສິດຂອງເພິ່ນເໝືອນກັນຫລື” (9:27). ຄວາມເວົ້ານັ້ນໄດ້ສ້າງຄວາມບໍ່ພໍໃຈໃຫ້ພວກຟາຣີຊາຍຫລາຍ; ພວກເຂົາຈຶ່ງຂັບໄລ່ຊາຍຄົນນັ້ນອອກຈາກໂຮງທັມ (9: 34).

4. ຕາເປີດກວ້າງ, ຕາປິດແໜ້ນ (ໂຢຮັນ 9: 35-41)

ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຍິນຂ່າວການໄລ່ຊາຍທີ່ເຄີຍຕາບອດອອກຈາກໂຮງທັມ, ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງມາພົບເຂົາ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຖາມເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ ແຕ່ເຂົາໄດ້ຕອບພຣະອົງວ່າ “ນາຍເອີຍ, ບຸດມະນຸດນັ້ນຄືຜູ້ໃດເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະວາງໃຈໃນທ່ານ” ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ເຫັນທ່ານແລ້ວຄືຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ທີ່ກຳລັງເວົ້າຢູ່ກັບເຈົ້າ” ເຂົາຈຶ່ງຫຼຸນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍວາງໃຈເຊື່ອແລ້ວ” ເຂົາຈຶ່ງຂາບລົງໄຫວ້ພຣະອົງ (9: 35-38).

ຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູເຮືອງການພິພາກສາໃນຂໍ້ 39 ປາກົດວ່າຈະກົງກັນຂ້າມກັບພຣະຄໍາສໍາລັບນິໂກເດັມໃນໂຢຮັນ 3:17 ທີ່ພຣະອົງກ່າວວ່າ “ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຊ້ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເຂົ້າມາໃນໂລກ ບໍ່ແມ່ນຈະຕັດສິນລົງໂທດມະນຸສໂລກ ແຕ່ເພື່ອມະນຸສໂລກຈະພົ້ນໄດ້ດ້ວຍພຣະບຸດນັ້ນ.” ເຖິງວ່າຄວາມພົ້ນແລະຄວາມສວ່າງຈະແມ່ນພັນທະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນການລົງມາໃນໂລກກໍຕາມ, ການຕອບຮັບຂອງຄົນທັງຫລາຍຕໍ່ຄວາມສວ່າງນໍາການພິພາກສາມາສູ່ຕົວເຂົາເຈົ້າເອງ. ເພາະການເຮັດຫຼຸໜວກຕາບອດຕໍ່ຄວາມ

ສ່ວງ, ພວກຟາຣີຊາພິພາກສາຕົວເອງ. ການປະຕິເສດພຣະເຢຊູຂອງພວກເຂົາບອກໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄວາມບອດຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມສ່ວງສ່ອງແຈ້ງ ແລະເປີດເຜີຍສະພາບຕົວຈິງໄປພ້ອມໆກັນ.

ບົດຮຽນແລະຊີວິດ

ຄົນຕາບອດເວົ້າຄວາມເກົ່າເຈັດເທື່ອເຣື່ອງພຣະເຢຊູເປີດຕາເຂົາໃຫ້ເຫັນວິທີໃດ; ເຂົາໄດ້ເວົ້າຢ່າງງ່າຍໆ ບໍ່ວ່າຈະເວົ້າກັບໝູ່ເພື່ອນ ຫລືກັບສັດຕູ. ເວລາພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມສ່ວງພວກເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະເວົ້າໃຫ້ຄົນອື່ນພັງແບບງ່າຍໆເຊັ່ນກັນ. ຜູ້ຊາຍໃນໂຢຮັນ 9 ບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເຢຊູ ແລະຮູ້ເຣື່ອງພຣະອົງພຽງເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ລາວສາຣະພາບວ່າ “ຂ້ອຍຮູ້ແຕ່ສິ່ງດຽວ” (9:25). ສິ່ງທີ່ລາວເວົ້າຕໍ່ໄປນັ້ນຄວນຈະເປັນຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຮົາທີ່ໄດ້ເຊື່ອທຸກຄົນ, “ແຕ່ກ່ອນຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຕາບອດ ແຕ່ດຽວນີ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນໄດ້ແລ້ວ.” ສິ່ງສໍາຄັນທີ່ສຸດສໍາລັບພວກເຮົາໃນຂະນະນີ້ກໍຄື ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງ, ຄວາມພົ້ນ, ແລະມີສັນຕິສຸກ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ພົບກັບຄວາມສ່ວງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດກັບຄວາມລໍາບາກຂອງຄົນອື່ນໆ?
2. ທ່ານເຄີຍເຫັນພຣະເຢຊູສ້າງຄວາມແຕກແຍກບໍ່?
3. ພວກເຮົາພົບພໍ້ການຕໍ່ສູ້ແນວໃດແດ່ເພາະຄໍາພຢານຂອງພວກເຮົາ?
4. ໃນຊີວິດທ່ານ, ທ່ານຈະຕື່ມຂໍຄວາມໃສ່ບ່ອນຫວັງຕໍ່ໄປນີ້ວິທີໃດ: ຂ້ອຍເຄີຍ _____, ແຕ່ດຽວນີ້ຂ້ອຍ _____?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ເວລາເພື່ອການຕັດສິນໃຈ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 10: 22-42

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຢຮັນ 10: 1-42

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເລື້ອຍໆວ່າພຣະອົງເປັນບຸດພຣະເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ຄົນ ທັງຫລາຍຈະຕ້ອງໄດ້ຕັດສິນໃຈເຊື່ອ ແລະຕິດຕາມພຣະອົງເໝືອນແກະ ຕິດຕາມຜູ້ລ້ຽງຂອງເຂົາ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ທ່ານເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະອົງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເຂົ້າໃຈພຣະທັມ ແລະຮູ້ເຫດຜົນຂອງການເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ.

ຄຳນຳ

ໃນການປະເຊີນໜ້າກັນຮະຫວ່າງພຣະເຢຊູແລະຊາວຢິວໃນເທສການສລອງພຣະວິຫານ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງ ບອກພວກເຂົາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເຖິງຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງພຣະອົງແລະພຣະບິດາ ແລະເຊີນພວກເຂົາໃຫ້ ເຊື່ອ.

ຖ້າທ່ານມີຊີວິດຢູ່ທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມໃນສະໄໝນັ້ນ, ທ່ານຕ້ອງການຮູ້ຫຍັງເພີ່ມເຕີມ ເພື່ອຈະຕັດສິນໃຈເຊື່ອ? ການອັດສະຈັນຈະຊ່ວຍບໍ່? ການສອນຢ່າງມີຣິດເດດຈະຊ່ວຍບໍ່? ທ່ານຈະປຽບທຽບຄຳທຳນຽມໃນພຣະສັນ ຍາເດີມໃສ່ກິຈການຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ ຫລືທ່ານຈະເມົາຍົດຈົນບໍ່ຍອມພິສູດເຫດການ? ການສົນທະນາໃນ ພາກສຸດທ້າຍຂອງພຣະທັມ ໂຢຮັນ 10 ສລຸບດ້ວຍການເຊີນໃຫ້ເຊື່ອ.

1. ເທສການສລອງພຣະວິຫານ (ໂຢຮັນ 10:22)

ປະຊາຊົນໃຊ້ເວລາເຖິງແປດວັນເພື່ອສລອງເທສການນີ້ ຊຶ່ງມີອີກຊື່ນຶ່ງວ່າ “ຮານກາກາ.” ແຕກຕ່າງກັບເທສ ການຕັ້ງທັບອາສັຍຊຶ່ງສລອງຢູ່ໃນຕົວເມືອງ, ງານສລອງນີ້ໄດ້ຖືກຈັດຂຶ້ນຢູ່ນອກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແຕ່ສິ່ງທີ່ດຶງ ດູດຄົນໃຫ້ມາຮ່ວມແມ່ນພຣະວິຫານແລະເຢຣູຊາເລັມ.

ເທສການສລອງພຣະວິຫານເປັນງານສລອງຊັບຊະນະທີ່ຄາດບໍ່ເຖິງ ເພາະເປັນຊັບຊະນະໃນຕອນທີ່ອິສຣາ ເອນບໍ່ມີອຳນາດຫຍັງເລີຍ. ໃນປີ 167 ກ່ອນພຣະຄຣິດ, ຊົນຊາດຢິວຕົກຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງປະເທດ ກຣີກ; ຜູ້ນຳຄົນກຣີກຊື່ ອັນຕີໂອກັດ ທີໂອ ເອປີຟານີ ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຟື້ນຟູມາດພຣະວິຫານ ເພື່ອຈະທຳລາຍ ການນະມັສການພຣະເຈົ້າຂອງຊາວຢິວ ແລະນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ຍອມຮັບວັທນະທັມຂອງກຣີກ. ຜູ້ນຳຄົນ ກຣີກໄດ້ມ້າງແທນບູຊາພຣະເຈົ້າ ແລ້ວສ້າງແທນບູຊາຂອງຄົນຕ່າງຊາດຂຶ້ນແທນ; ລາວໄດ້ເອົາໝູເປັນເຄື່ອງ ຖວາຍສຳລັບຢູປີເຕີ້ ໂອລິມປັສ ຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງກຣີກ ແລະລາວໄດ້ເຮັດພິທີຖວາຍນີ້ໃນວັນທີຊາວທ້າ ຂອງທຸກໆເດືອນ. ຊົນຊາດຢິວໄດ້ພາກັນຕໍ່ຕ້ານ.

ການຕໍ່ສູ້ໄດ້ຮັບການນໍາພາໂດຍ ຢູດາ ແມກກາບັສ; ພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຊະນະຕໍ່ກໍາລັງທັບຂອງ ອັນຕີໂອກັດ. ໃນປີ 164 ກ່ອນພຣະຄຣິດ, ຊົນຊາດຢິວໄດ້ເຮັດພິທີຖວາຍວິຫານໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ມີການສລອງເທສການຖວາຍພຣະວິຫານທຸກໆປີເພື່ອລະນຶກເຖິງການປົດປ່ອຍຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນສັມຍຂອງພຣະເຢຊູ, ຊົນຊາດຢິວໄດ້ຕົກຢູ່ໃຕ້ອໍານາດໂຣມແລະການສລອງເທສການສລອງພຣະວິຫານເທື່ອນີ້ຄົງເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຄິດເຖິງການປົດປ່ອຍຈາກກຸງໂຣມແນ່ນອນ.

2. ຄໍາຖາມຫລາຍໆຂໍ້, ຄໍາຕອບເໝືອນຣະເບີດ (ໂຢຮັນ 10:23-30)

ພຣະເຢຊູຊົງດໍາເນີນໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານທີ່ລະບຽງຂອງຊະໂລໂມນ ເມື່ອປະຊາຊົນທັງຫລາຍພາກັນຫຸ້ມໃສ່ພຣະອົງ (ຂໍ້ 23). ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບພຣະອົງວ່າ “ຈະໃຫ້ພວກເຮົາສົງສັຍຢູ່ເທິງປານໃດ ຖ້າທ່ານເປັນພຣະຄຣິດຈົ່ງບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຄັກເສັ້ງ” (ຂໍ້ 24). ພຣະເຢຊູຍັງບໍ່ເຄີຍປະກາດຕົວວ່າຊົງເປັນພຣະເມຊີອາຖໍາມກາງປະຊາຊົນຈັກເທື່ອ. ພວກເຂົາອາດຈະຫາທາງຈັບເອົາຄວາມຜິດໂດຍຄໍາພຍານຂອງພຣະອົງເອງ.

ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ຊົງຕອບພວກເຂົາໂດຍກົງ ແຕ່ໄດ້ຊົງຊີ້ໄປເຖິງສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງເວົ້າ ແລະຊົງເຮັດໄວ້ກ່ອນແລ້ວ (ຂໍ້ 25). ເຫດຜົນນຶ່ງທີ່ປະຊາຊົນບໍ່ຍອມຮັບເຊື່ອ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຜູງແກະຂອງພຣະອົງ (ຂໍ້ 26). ພຣະເຢຊູຊົງ “ເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີ ຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີຍອມສລະຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອຜູງແກະ” (10:11); ພຣະອົງເນັ້ນເນື່ອງຄວາມສັມພັນອັນດີຣະຫວ່າງຜູ້ລ້ຽງແກະແລະຜູງແກະຂອງຕົນ(ຂໍ້ 27). ສໍາລັບແກະທີ່ຢູ່ໃນຜູງຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະອົງຊົງ “ປະທານຊີວິດຕລອດໄປເປັນນິດໃຫ້...ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະຍາດເຂົາອອກຈາກມື” ຂອງພຣະອົງໄດ້ (ຂໍ້ 28-29).

ເຖິງພຣະເຢຊູຈະບໍ່ຊົງຕອບປະຊາຊົນໂດຍກົງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວໄດ້ໃຫ້ຮູບພາບຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເກີນຄວາມຄາດໝາຍຂອງພວກເຂົາ (ຂໍ້ 30). ແກະຂອງພຣະອົງທັງຫລາຍສາມາດໝັ້ນໃຈເຖິງຄວາມພົ້ນຂອງຕົນໄດ້ ເພາະຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນຣະຫວ່າງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະພຣະເຢຊູ.

3. ເຫດຜົນທີ່ຕ້ອງເຊື່ອ (ໂຢຮັນ 10: 31-39)

ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຢຊູໃນ 10:30 ສ້າງຄວາມບໍ່ພໍໃຈສໍາລັບພວກປະຊາຊົນ ແລະພວກເຂົາຕ້ອງການຄວາງກ້ອນຫິນໃສ່ພຣະອົງເພື່ອຈະຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ (ຂໍ້ 31-32). ພຣະເຢຊູຊົງຕອບການກະທໍາຂອງພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ຫວາດຫວັ່ນວ່າ “ເພາະເຫດຂໍ້ໃດໃນການດີທັງຫລາຍນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງຈະຄວາງກ້ອນຫິນໃສ່ເຮົາ?” ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຕອບພຣະອົງວ່າບໍ່ແມ່ນເພາະການດີ “ແຕ່ເພາະຄວາມໝັ້ນປມາດພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 33). ພຣະທັມຂໍ້ນີ້ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ປະຊາຊົນກຸ່ມນີ້ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຄໍາພຍານຂອງພຣະເຢຊູເນື່ອງຄວາມສັມພັນຂອງພຣະອົງກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຕອບພວກເຂົາດ້ວຍພຣະຄໍາທີ່ຈາກເພັງສັຣເສີນ 82:6 ຊຶ່ງເວົ້າເຖິງພວກຜູ້ນໍາອິສຣາເອນທີ່ໄດ້ໃຊ້ສິດທິທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ໄວ້ໄປໃນທາງຜິດ ແລະພວກເຂົາຕັ້ງຕົວເອງເປັນ “ພຣະ” ແລະພິພາກສາຄົນທັງຫລາຍໃນໂລກນີ້. ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວຫາ “ຜູ້ທີ່ພຣະບິດາຊົງຕັ້ງໄວ້ແລະຊົງໃຊ້ເຂົາມາໃນໂລກວ່າ ເຈົ້າກ່າວຄໍາໝັ້ນປມາດພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 34-36).

ໃນຂໍ້ 37-38, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຮ້ອງຂໍປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງກິຈການທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ກະທຳໄວ້; “ຖ້າເຮົາບໍ່ເຮັດພຣະຣາຊກິດພຣະບິດາຂອງເຮົາກໍຢ່າໄດ້ເຊື່ອເຮົາ. ແຕ່ຖ້າເຮົາເຮັດພຣະຣາຊກິດນັ້ນເຖິງທ່ານບໍ່ເຊື່ອເຮົາກໍຈົ່ງເຊື່ອພຣະຣາຊກິດນັ້ນ.” ພວກປະຊາຊົນບໍ່ຍອມເຂົ້າໃຈແລະບໍ່ຍອມເຊື່ອ ແລ້ວພວກເຂົາກໍພຍາຍາມຈັບພຣະອົງ, “ແຕ່ພຣະອົງກໍສະເດັດໜີພົ້ນຈາກມືຂອງເຂົາໄປໄດ້ (ຂໍ້ 39).

4. ສະເດັດໄປເຂດທຸຣະກັນດານ (ໂຢຮັນ 10:40-42)

ພຣະເຢຊູຊົງສະເດັດອອກຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະຊົງຂ້າມແມ່ນ້ຳຢ່ດາເນ “ໄປເຖິງບ່ອນໂຢຮັນໃຫ້ບັບຕິສະມາແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ແລະພຣະອົງກໍປະທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນ.” ທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງອັສຈັນຫລາຍໆຢ່າງ ແລະໄດ້ສົ່ງສອນຄວາມຈິງ; ແຕ່ຜູ້ຄວນຈະຮູ້ເຮືອງດີພາກັນຄວ່າງກ້ອນຫິນໃສ່ພຣະອົງ. ໃນປ່າທຸຣະກັນດານກໍຍັງມີຫລາຍຄົນອອກໄປຫາພຣະອົງແລະໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ (ຂໍ້ 42).

ບົດຮຽນແລະຊີວິດ

ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ ພຣະເຢຊູເນັ້ນເຮືອງກິຈການທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຊີນຄົນຢົວທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃຫ້ເບິ່ງສິ່ງອັສຈັນທັງຫລາຍເພື່ອຈະພິພາກສາພຣະອົງ. ນອກຈາກສິ່ງອັສຈັນທັງຫລາຍທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດແລ້ວ ຄົນທັງຫລາຍຍັງສາມາດທີ່ຈະພິສູດເບິ່ງການສອນແລະກິຈການຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ “ຈົ່ງຮັກສັດຕູຂອງທ່ານແລະອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ທີ່ຂົ່ມເຫງທ່ານ” (ມັດທາຍ 5:44). ຕໍ່ໜ້າສັດຕູທີ່ຫວັງຈະທຳລາຍພຣະອົງ ພຣະເຢຊູຍັງເຊີນພວກເຂົາໃຫ້ເຊື່ອ.

ທ່ານອາດຈະເຄີຍເຫັນປ້າຍຕິດຣິດທີ່ວ່າ “ຢ່າເບິ່ງຂ້ອຍ, ຈົ່ງເບິ່ງພຣະເຢຊູ,” ນັ້ນຄືຄຳສລຸບທີ່ເປັນຄວາມຈິງ. ພຣະເຢຊູ “ຄືຜູ້ບຸກເບີກຄວາມເຊື່ອ ແລະຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາເຖິງທີ່ສຳເລັດ” (ເຮັບເຣີ 12:2). ໃນຂະນະດຽວກັນໃຫ້ພວກເຮົາມີກຽດສັກສີລະຫວ່າງຄວາມເຊື່ອແລະການກະທຳໃນຊີວິດ. ການກະທຳຂອງພວກເຮົາຈະຕ້ອງແນໃສ່ພຣະຄຣິດຈົນໝູ່ເພື່ອນ, ຄົນຂ້າງບ້ານ, ຄອບຄົວ, ແລະເພື່ອນຮ່ວມງານຈະໄດ້ເຊື່ອເຖິງຣິດເດດຂອງພຣະເຢຊູ.

ຄຳຖາມ:

1. ພາບທີ່ວ່າພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະ ແລະຄຣິສຕຽນເປັນແກະມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດສຳລັບທ່ານ?
2. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ທ່ານມາເຊື່ອ?
3. ເວລາທ່ານເປັນພຍານ, ທ່ານອ້າງເຖິງເຫດຜົນຂໍ້ໃດເພື່ອຊວນຄົນໃຫ້ເຊື່ອ?
4. ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງກົດກັນບໍ່ໃຫ້ຄົນຢົວໃນພຣະທັມຕອນນີ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 12

ພື້ນຖານຄວາມຕາຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຍຮັນ 11:14-53
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຍຮັນ 11:14-53
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ຊິງໂຜດໃຫ້ລາຊະໂຣຄົນມາຈາກຕາຍເຮັດໃຫ້ເຮົາເພີ່ມຄວາມເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊິງເປັນແຫລ່ງແຫ່ງຊີວິດ.
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູສາມາດນຳທ່ານຄົນຈາກຕາຍບໍ່?
ຈຸດສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ປະທານຊີວິດ.

ຄຳນຳ

ການຄົ້ນມາຈາກຕາຍຂອງລາຊະໂຣເປັນການເກີດທູນຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊິງໂຜດປະທານອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍໃຫ້ແກ່ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງຄືພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນແຕ່ມີອຳນາດໃນຊີວິດທີ່ຈະມາ ພຣະອົງຍັງມີອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍໃນຊີວິດນີ້ອີກ.

1. ພຣະເຢຊູຢູ່ໃສຍາມທ່ານຕ້ອງການພຣະອົງ (ໂຍຮັນ 11:1-16)

ໃນຂະນະພຣະເຢຊູແລະພວກສາວິກກຳລັງເທສນາສັ່ງສອນຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນນັ້ນນາງມາຣີອາ ແລະນາງມາທາຜູ້ເປັນເອື້ອຍຂອງລາຊະໂຣໄດ້ສົ່ງຄົນໄປບອກຂ່າວພຣະເຢຊູວ່າລາຊະໂຣຜູ້ທີ່ພຣະເຢຊູຊິງຮັກນັ້ນກຳລັງປ່ວຍໜັກໃກ້ຈະຕາຍ ພວກນາງທັງໃຈວ່າເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບຂ່າວແລ້ວພຣະອົງຈະພ້າວມາທາໄວໆ ເພາະຜູ້ປ່ວຍເປັນຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊິງຮັກຫລາຍ, ຜູ້ນັ້ນມາທູນພຣະອົງວ່າ “ເຈົ້ານາຍເອີຍ, ເບິ່ງແມ່ຜູ້ທີ່ທ່ານຮັກແພງນັ້ນກຳລັງປ່ວຍໜັກຢູ່” (ຂໍ້ 3). ເມື່ອພຣະອົງຊິງຊາບຂ່າວແລ້ວກໍຊິງຕອບຊາຍນັ້ນວ່າ “ການປ່ວຍນີ້ຈະບໍ່ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍດອກ” (ຂໍ້ 4ກ) ແລ້ວພຣະອົງຍັງໃຊ້ເວລາອີກສອງວັນເທສນາສັ່ງສອນຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳພຸ້ນ. ສົມມຸດວ່າທ່ານເປັນນາງມາທາແລະນາງມາຣີອາທ່ານຈະຄິດແນວໃດກັບຄຳຕອບພຣະເຢຊູ? ແນ່ນອນທ່ານຈະບໍ່ພໍໃຈໃນຄຳຕອບນັ້ນ ບາງທີ່ທ່ານອາດຈະຈິມຫລືໃຈຮ້າຍກໍເປັນໄດ້ ຫລືທ່ານອາດຈະຄິດວ່າຍາມຕ້ອງການພຣະອົງ ພຣະອົງຢູ່ໃສ? ຄັ້ງນຶ່ງທະເລຄາລີເລມິລິມພັດແຮງຈົນເຮືອເກືອບຈະຫລົ້ມສາວິກໄດ້ມາປຸກພຣະເຢຊູໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊິງບັນທຶມຢູ່ ສາວິກມາປຸກພຣະອົງວ່າ “ນາຍເອີຍ, ຂໍຊິງຊ່ອຍທ້ອນພວກຂ້ານ້ອຍກຳລັງຈະຈົບທາຍຢູ່ແລ້ວ” (ມັດທາຍ 8: 25). ເບິ່ງຄືພຣະອົງບໍ່ເປັນຫວ່າງແລະນອນເສີຍຢູ່, ຫລາຍເທື່ອເຮົາມີບັນຫາເບິ່ງຄືວ່າພຣະອົງບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ເຮົາ ຄວາມຈິງແລ້ວຍັງມີຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈແຜນການຂອງພຣະອົງ ແຕ່ເມື່ອເຮົາມາສັ່ງເກດຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງທີ່ເວົ້າວ່າ “ແຕ່ເກີດຂຶ້ນເພື່ອກຽດຕິຍົດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ບຸດຂອງເຈົ້າຊິງໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດເພາະການປ່ວຍນີ້” (ຂໍ້ 4ຂ) ເຮົາກໍຈະເຂົ້າໃຈພາຍຫລັງ.

ຫລາຍເທື່ອເຮົາກໍເປັນເໝືອນນາງມາທາແລະນາງມະຣິອາ ເມື່ອເຮົາອ້ອນວອນສິ່ງໃດເຮົາກໍຕ້ອງການໃຫ້ພຣະອົງຕອບຄໍາອ້ອນວອນຂອງເຮົາທັນທີ, ເມື່ອເຮົາມີຄວາມເຈັບປ່ວຍເຮົາກໍຢາກໃຫ້ພຣະອົງປົວເຮົາທັນທີ ເຮົາບໍ່ເຄີຍຫວັງໃຈວ່າພຣະອົງຈະກ່າວວ່າ “ບໍ່ຕາຍດອກ” ເຮົາໜ້າຈະສັງເກດຄໍາເວົ້າຂອງພຣະອົງທີ່ກ່າວວ່າ “ແຕ່ເກີດຂຶ້ນເພື່ອກຽດຕິຍົດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ບຸດຂອງເຈົ້າຊົງໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດເພາະການປ່ວຍນີ້” (ຂໍ້ 4ຂ). ອີກປະການນຶ່ງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບອກວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ໄປເລີຍ ເຫດທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄປໃນເວລານັ້ນກໍເພາະວ່າ ຫາກພຣະອົງເອີ້ນໃຫ້ຄົນມາຈາກຕາຍຄົນທັງຫລາຍກໍຈະເຫັນຮິດອໍານາດຫລາຍກວ່າການໃຫ້ຫາຍປ່ວຍ. ຕໍ່ມາພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວແລະຊັກຊວນສາວິກກັບໄປຫາລາຊະໂຣໂດຍກ່າວວ່າ “ລາຊະໂຣເພື່ອນຂອງເຮົາກໍຫລັບໄປແລ້ວ ແຕ່ເຮົາໄປເພື່ອຈະປຸກລາວໃຫ້ຕົ້ນ” (ຂໍ້ 11). ແຕ່ພວກສາວິກບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນຄໍາເວົ້າຂອງພຣະອົງ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງບອກພວກສາວິກໂດຍແຈ້ງວ່າ “ລາຊະໂຣ ຕາຍແລ້ວ” (ຂໍ້ 14ຂ).

2. ພຣະອົງມາຊ້າແທ້ໆ? (ໂຢຮັນ 11:17-32)

ພໍເມື່ອພຣະເຢຊູມາເຖິງເຮືອນຂອງລາຊະໂຣໃນວັນຖ້ວນສີ່ກໍປາກົດວ່າເຂົາໄດ້ເຮັດງານສົບ ແລະເອົາສົບໄປໄວ້ໃນຖ້ຳຕາມຮິດຄອງປະເພນີແລ້ວ, ຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນແຖບນັ້ນມີຄວາມເຊື່ອວ່າວິນຍານຂອງຜູ້ຕາຍຈະວົນວຽນຢູ່ໃກ້ກັບຮ່າງຂອງຜູ້ຕາຍປະມານສອງຫລືສາມມື້ແລ້ວກໍຈາກໄປ (ພຣະຄໍມພີບໍ່ໄດ້ເວົ້າ ພຽງແຕ່ຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນກຸ່ມນັ້ນມີຄວາມເຊື່ອແນວນັ້ນ) ສ່ວນພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງໃນວັນທີສີ່ ເມື່ອອີງໃສ່ຄວາມເຊື່ອຂອງຊາວບ້ານແລ້ວ ແປວ່າພຣະອົງມາຊ້າມື້ນຶ່ງເຂົາຈຶ່ງຖືວ່າໝົດຫວັງແລ້ວ.

ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່ານາງມາທາແລະນາງມະຣິອາບໍ່ມີໃຈຢາກຕ້ອນຮັບພຣະເຢຊູເທົ່າໃດ ເນື່ອງຈາກວ່າເສັ້ນໃຈທີ່ພຣະເຢຊູບໍ່ມາທັນເຫດການຈຶ່ງກ່າວກັບພຣະເຢຊູວ່າ “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າທ່ານຢູ່ທີ່ນີ້ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຄົງບໍ່ຕາຍ” (ຂໍ້ 21). ຄໍາເວົ້າຂອງນາງມີສອງປະເດັດຄື; 1. ນາງມີຄວາມເຊື່ອໃນຮິດອໍານາດຂອງພຣະເຢຊູຈະຊ່ອຍລາຊະໂຣບໍ່ໃຫ້ຕາຍ. 2. ນາງເວົ້າຈົ່ມໃຫ້ພຣະເຢຊູວ່າພຣະອົງບໍ່ຢູ່ຫລືໃຊ້ຄົນໄປເອີ້ນແລ້ວພຣະອົງບໍ່ມາໄວທັນເຫດການ ຕອນນີ້ນາງຂ້ອນຂ້າງຕິຕຽນພຣະເຢຊູ. ສັງເກດຄໍາເວົ້າຄໍາດຽວກັນນາງໄດ້ເວົ້າອີກເທື່ອນຶ່ງ “ຖ້າທ່ານຢູ່ທີ່ນີ້ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຄົງບໍ່ຕາຍ” (ຂໍ້ 32). ຄໍາເວົ້າຂອງນາງສອງຄັ້ງນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າພຣະອົງມາຊ້າແລ້ວ. ຕອນນີ້ເປັນບົດຮຽນສໍາລັບເຮົາວ່າ ພຣະອົງບໍ່ຊ້າຈັກຢ່າງສໍາລັບຊີວິດເຮົາ. ພຣະເຢຊູຕອບນາງວ່າ “ນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າຈະຄືນມາອີກ” (ຂໍ້ 23). ນາງມາທາເຂົ້າໃຈວ່າລາຊະໂຣຈະຄືນມາໃນວັນ

ທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ. ທ່ານຄົງສັງເກດເຫັນງານສົບຂອງຄຣິສຕຽນທົ່ວໄປອາຈານມັກຈະເວົ້າເລົ່າໂລມໃຈຄອບຄົວຜູ້ຕາຍວ່າ ວັນນຶ່ງທ່ານແລະຜູ້ຕາຍຈະພົບກັນອີກໃນຟ້າສວັນຫລືໃນວັນທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດສະເດັດກັບຄືນມາ ນາງມາທາກໍເຂົ້າໃຈວັນນັ້ນຄືກັນ ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງວັນນັ້ນ ພຣະອົງກໍາລັງກ່າວເຖິງວັນນີ້ວ່າ “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນທັງປວງເປັນຄືນມາ ທັງເປັນຊີວິດ ຜູ້ທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນເຮົາ ເຖິງແມ່ນວ່າຕາຍໄປແລ້ວກໍຍັງຈະມີຊີວິດຢູ່ແລະທຸກຄົນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ແລະວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ໃນເຮົາກໍຈະບໍ່ຕາຍຈັກເທື່ອ ເຈົ້າເຊື່ອຂໍ້ນີ້ຫລື” (ຂໍ້ 25-26). ນາງມາທາຍັງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງວັນຂ້າງໜ້ານາງຈຶ່ງຕອບພຣະອົງວ່າ “ເຊື່ອຢູ່ແລ້ວ ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າທ່ານເປັນພຣະຄຣິດ ຄືພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຕ້ອງສະເດັດມາໃນໂລກ” (ຂໍ້ 27). ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈພຣະເຢຊູຮ້ອຍເບີເຊັ່ນຕລອດເຖິງເຮົາທັງຫລາຍກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈເຮືອງການເປັນຄືນມາ ຫາກເຮົາຢູ່ໃນສະພາບຂອງນາງມາທາແລະນາງມະຣິອາເຮົາຄົງຕອບຄືກັນກັບ

ນາງ. ເຮົາທັງຫລາຍເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດໃຫ້ເຮົາມີຊີວິດນິຣັນດອນໃນຟ້າສວັນ.

3. ຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງ? (ໂຢຮັນ 11:33-44).

ການໂສກເສົ້າແລະຮ້ອງໃຫ້ເປັນພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ, ໃນງານສົບທົ່ວໄປທ່ານຈະເຫັນຄົນຮ້ອງໃຫ້, ໂສກເສົ້າ, ອາລັຍອາວອນຄິດເຖິງຄຸນງາມຄວາມດີຂອງຜູ້ຕາຍທີ່ຕ້ອງມາພັດພາກຈາກກັນໄປ. ງານສົບລາຊະໂຣກໍມີຍາດພື້ນ້ອງມາຮ້ອງໃຫ້ສະແດງຄວາມເສັຍໃຈຮ່ວມກັບນາງມາທາ ແລະນາງມາຮືອາຍ່າງຫລວງຫລາຍພາຍມາກ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຫັນຄົນຮ້ອງໃຫ້ພຣະອົງກໍຫວັ່ນວາຍພຣະທັຍແລະຮ້ອງໃຫ້ຮ່ວມກັບເຂົາດ້ວຍ(ຂໍ້ 35). ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງໃຫ້? ຫາກພຣະອົງຮ້ອງໃຫ້ເພາະວ່າລາຊະໂຣຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຫລາຍໄດ້ຕາຍໄປ ພຣະອົງກໍຮູ້ແລ້ວວ່າບໍ່ຈັກນາທິຕໍ່ໄປນີ້ລາຊະໂຣກໍຈະຄົນມາມີຊີວິດແລະຍ່າງອອກມາຈາກຖ້ຳຝັງສົບແລ້ວ ຫລືອາດເປັນເພາະວ່າພຣະອົງເຫັນນາງມາທາແລະນາງມາຮືອາຍ່າງມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍໄປ?. ໃນພຣະທັມລູກາ19:41 ພຣະອົງກໍໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ສົງສານກຸງເຢຣູຊາເລັມຄືກັນ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງໃຫ້? ເມື່ອມາສຶກສາເບິ່ງເຫດການແລ້ວເຮົາຈະເຫັນວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ເພາະລາຊະໂຣຕາຍ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຮ້ອງໃຫ້ເພາະພຣະອົງຊົງເຫັນຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກນັ້ນຮ້ອງໃຫ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຮ້ອງໃຫ້ນຳເຂົາ, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງສອນວ່າ “ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີກັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ຈົ່ງຮ້ອງໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ຮ້ອງໃຫ້” (ໂຣມ 12:15). ເຂົາໄດ້ພາພຣະອົງໄປຍັງຖ້ຳຝັງສົບທີ່ເຂົາເອົາສົບຂອງລາຊະໂຣໄປບັນຈຸໄວ້ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຍົກທິນອອກເສັງ” ມາທາເອື້ອຍຂອງຜູ້ຕາຍນັ້ນທູນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ປານນີ້ສົບມີກິນເພັ້ນແລ້ວ ເພາະລາວຕາຍໄດ້ສິ້ວນແລ້ວ” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບນາງວ່າ, “ເຮົາໄດ້ບອກເຈົ້າແລ້ວບໍ່ແມ່ນຫລືວ່າ ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອຄົງຈະໄດ້ເຫັນສະງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 39-40). ນາງມາທາເວົ້າຕາມທັມມະດາຂອງຄົນຕາຍສິ້ວນແລ້ວຈະຕ້ອງເພັ້ນແນ່ງ ແຕ່ພຣະເຢຊູເວົ້າຕາມຫລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍ, ເໜືອຄວາມເປື້ອຍເນົ່າຂອງຮ່າງກາຍ “ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອຄົງຈະໄດ້ເຫັນສະງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ” ນີ້ແຫລະຄືເຫດຜົນ

ອັນສຳ ຄັນທີ່ພຣະເຢຊູຖ່ວງດຶງເວລາຍາວມາຈົນເຖິງສິ້ວນ. “ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງເງິຍພຣະພັກຂຶ້ນ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ໂອ ພຣະບິດາເອີຍ, ຂ້າພຣະອົງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງເພາະພຣະອົງຊົງໂຜດຟັງຂ້າພຣະອົງຂ້າພຣະອົງຊາບວ່າພຣະອົງຊົງຟັງຂ້າພຣະອົງຢູ່ສເມີ ແຕ່ທີ່ຂ້າພຣະອົງເວົ້າຢ່າງນີ້ກໍເພາະເຫັນແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຍິນອ້ອມຢູ່ນີ້ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າແມ່ນພຣະອົງແຫລະ, ທີ່ຊົງໃຊ້ຂ້າພຣະອົງມາ”ເມື່ອຊົງກ່າວຢ່າງນັ້ນແລ້ວພຣະອົງຊົງເບິ່ງພຣະສຸຣະສຽງວ່າ, “ລາຊະໂຣເອີຍ, ຈົ່ງອອກມາເສັງ”ຜູ້ຕາຍນັ້ນກໍໄດ້ອອກມາ ມີຜ້າພັນຕີນແລະມື ແລະມີຜ້າປົກໜ້າໄວ້ ແລ້ວພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງແກ້ປ່ອຍໃຫ້ເຂົາໄປເສັງ” (ຂໍ້ 41-44). ສັງເກດ: ການຄົນມາຈາກຕາຍຂອງລາຊະໂຣເພາະລາວຍັງຕ້ອງຕາຍອີກ ສ່ວນພຣະເຢຊູເມື່ອພື້ນຄົນມາແລ້ວບໍ່ຕາຍອີກ. (The raising of Lazarus was not a resurrected it was a resuscitation). ການເອີ້ນລາຊະໂຣຄົນມາຈາກຕາຍເປັນຕອນສຳຄັນຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ການນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງຊົງມີອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍ.

4. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອ? (ໂຢຮັນ 11:45-53).

ມີຊາວຍິງຫລາຍຄົນໄດ້ຮູ້ເຫັນເຫດການໆອັດສະຈັນນີ້ຈຶ່ງພາກັນວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ, ຂ່າວຂອງຄົນມາເຊື່ອພຣະເຢຊູ ແລະຂ່າວການຄືນມາຈາກຕາຍຂອງລາຊະໂຣກໍແຜ່ກະຈາຍໄປຈົນໄປເຖິງຫຼຽວຂອງພວກປະໂຮທິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກຟາຣີຊາຍ ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນປະຊຸມດ່ວນເພື່ອວາງແຜນຂ້າພຣະເຢຊູ ການທີ່ເຂົາວາງແຜນຂ້າພຣະເຢຊູກໍເພາະວ່າການເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຂົາ ໂດຍຄິດວ່າຖ້າຄົນທັງຫລາຍພາກັນຫລັງໄຫລມາເຊື່ອພຣະເຢຊູໝົດແລ້ວຈັກກະພັດໂຣມັນກໍຈະມາທັບມ້າງພຣະວິຫານຂອງເຂົາເພາະບໍ່ມີຄົນເຊື່ອ. ການເຫັນແກ່ຕົວນໍາໄປເຖິງການອິດສາ ການອິດສາເຮັດໃຫ້ມີການປອງຂ້າ ດັ່ງນັ້ນເຮົາທັງຫລາຍຄວນຮະວັງບໍ່ໃຫ້ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວເກີດຂຶ້ນໃນຕົວເຮົາ.

ໃນກອງປະຊຸມວັນນັ້ນມີປະໂຮທິດຜູ້ນຶ່ງກ່າວຂຶ້ນວ່າ “ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງ ແລະບໍ່ຄິດເຫັນວ່າມັນຈະເປັນປໂຍດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ຖ້າຈະໃຫ້ຄົນຜູ້ດຽວຕາຍ ແທນທີ່ຈະໃຫ້ທັງປະເທດຊາດຈົບຫາຍ”ທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວຄໍານັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນດ້ວຍລໍາພັງຂອງຕົນເອງ ແຕ່ເພາະທ່ານເປັນມະຫາປະໂຮທິດໃນບິນັນ ຈຶ່ງທ່ານວາຍໄວ້ກ່ອນວ່າພຣະເຢຊູຈະສິ້ນພຣະຊົນຕາງປະເທດຊາດແລະບໍ່ແມ່ນແທນປະເທດຊາດຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເພື່ອຮວບຮວມບຸດທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແຕກຊະກັນໄປແລ້ວນັ້ນ ໃຫ້ເຂົ້າເປັນພວກດຽວກັນ” (ຂໍ້ 49-53). ເຖິງແມ່ນເຂົາຈະເຫັນແກ່ຕົວວາງແຜນຂ້າພຣະອົງກໍຕາມການຖືກຂ້າຕາຍຂອງພຣະອົງກໍເປັນໄປຕາມທີ່ເຂົາກ່າວນັ້ນແທ້ ຄືການຕາຍຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນແຕ່ຈະຊ່ອຍຊາດຍິງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນການເຕົ້າໂຮມບັນດາລູກຂອງພຣະເຈົ້າທົ່ວໂລກໃຫ້ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນຈົນເທົ່າທຸກວັນນີ້.

ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າກັບມາທາວ່າ “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນທັງປວງເປັນຄົນມາ ທັງເປັນຊີວິດ ຜູ້ທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນເຮົາ ເຖິງແມ່ນວ່າຕາຍໄປແລ້ວກໍຍັງຈະມີຊີວິດຢູ່ແລະທຸກຄົນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ແລະວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ໃນເຮົາກໍຈະບໍ່ຕາຍຈັກເທື່ອ ເຈົ້າເຊື່ອຂໍ້ນີ້ຫລື” (ຂໍ້ 25). ຄໍາຖາມນີ້ຍັງກ້ອງກ້ງວານມາເຖິງທ່ານວ່າ ທ່ານເຊື່ອບໍ່ວ່າພຣະອົງຊົງ “ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນທັງປວງເປັນຄົນມາ ທັງເປັນຊີວິດ ຜູ້ທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນເຮົາ ເຖິງແມ່ນວ່າຕາຍໄປແລ້ວກໍຍັງຈະມີຊີວິດຢູ່ແລະທຸກຄົນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ແລະວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ໃນເຮົາ” ນາງມາທາຕອບພຣະອົງວ່າ “ເຊື່ອຢູ່ແລ້ວ ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າທ່ານເປັນພຣະຄຣິດ ຄືພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຕ້ອງສະເດັດມາໃນໂລກ” (ຂໍ້ 27). ທ່ານເດ! ຈະຕອບພຣະອົງຢ່າງໃດ?

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູບໍ່ມາຫາລາຊະໂຣກໍທີ່ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຮັບຂ່າວວ່າລາຊະໂຣກໍາລັງປ່ວຍໜັກ?
2. ເປັນຫຍັງພຣະອົງບໍ່ຕອບຄໍາອະຖິຖານຂອງທ່ານທັນໃຈທ່ານທຸກເທື່ອ?
3. ຖານະທີ່ເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນເຮົາຈະຮ້ອງໄຫ້ບໍ່ຫາກມີຄົນເສັງຊີວິດໃນຄອບຄົວ?
4. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້?
5. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນທັງປວງເປັນຄົນມາ ທັງເປັນຊີວິດ ຜູ້ທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນເຮົາ ເຖິງແມ່ນວ່າຕາຍໄປແລ້ວກໍຍັງຈະມີຊີວິດຢູ່ແລະທຸກຄົນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ແລະວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ໃນເຮົາກໍຈະບໍ່ຕາຍຈັກເທື່ອ” (ຂໍ້ 25-26). ທ່ານເຂົ້າໃຈແນວໃດ?
6. ພວກປະໂຮທິດແລະພວກຟາຣີຊາຍເຫັນຄົນມາເຊື່ອພຣະເຢຊູແລ້ວເຂົາຄິດແນວໃດ? ເປັນຫຍັງ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ຕອນສຳຄັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

ໂຢຮັນ 11:55-57; 12:20-37, 44-50

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:

ໂຢຮັນ 11:54--12:50

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

ຊົງຍອມຕາຍເພື່ອເຊີນຄົນມາເຊື່ອພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:

ການເສັງສະລະຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູມີຄວາມໝາຍສຳລັບທ່ານຢ່າງໃດ?

ຈຸດສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:

ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະອົງມີຄວາມໝາຍອັນໃຫຍ່ຫລວງສຳລັບເຮົາເພື່ອນຳຄົນທັງຫລາຍມາຫາພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູເອີ້ນລາຊະໂຣຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວກໍມີຄົນຈຳນວນນຶ່ງມາເຊື່ອພຣະເຢຊູເພາະເຂົາເຫັນການອັດສະຈັນອັນໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ມີໃຜເຮັດໄດ້ ເຂົາຈຶ່ງເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພັນແຕ່ອົງດຽວ, ສ່ວນອີກພວກນຶ່ງນັ້ນແມ່ນພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກຟາຣີຊາຍມີຄວາມຄິດກົງກັນຂ້າມຈຶ່ງມີໃຈອິດສາ ດ້ວຍໃຈຄິດອິດສານັ້ນເອງພວກເຂົາໄດ້ວາງແຜນຈັບພຣະອົງໂດຍຂໍ້ຫາໃຫຍ່ສອງປະການຄື; 1. ຫາວ່າພຣະອົງພົ້ນປາດພຣະເຈົ້າ ແມ່ນໂທດທາງສາສນາ. 2. ເຂົາຫາວ່າພຣະເຢຊູຕັ້ງຕົນເອງເປັນກະສັດຊາດຍິວແມ່ນໂທດທາງການເມືອງ. ເຂົາຫາເຮື່ອງໃຫຍ່ສອງປະການນີ້ເພື່ອຈະມີນ້ຳໜັກປະທານພຣະອົງເສັງ.

1. ເຂົາວາງກົນອຸບາຍປອງຮ້າຍ (ໂຢຮັນ 11:55-57)

ພຣະເຢຊູຊົງຊາບດີວ່າການທີ່ພຣະອົງຊົງເອີ້ນລາຊະໂຣໃຫ້ຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນຈະຕ້ອງມີຄົນບໍ່ພໍໃຈ ແຕ່ພຣະອົງກໍຕ້ອງເຮັດເພື່ອພຣະສ່ຽງຮາສີຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ແຜ່ກ້ວາງອອກໄປທົ່ວໂລກ, ພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກຟາຣີຊາຍບໍ່ພໍໃຈກັບການທີ່ພຣະເຢຊູເອີ້ນໃຫ້ລາຊະໂຣໃຫ້ຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນກໍເປັນຍ້ອນໃຈອິດສາຂອງເຂົາເປັນປະການສຳຄັນ ເພາະເຂົາເອງບໍ່ມີຄວາມສາມາດເຮັດໄດ້ແນວນັ້ນ. ເຮື່ອງນີ້ສອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າຫາກເຮົາເຮັດອັນໃດບໍ່ໄດ້ ແຕ່ຜູ້ອື່ນເຮັດໄດ້ເຮົາຄວນຈະສະແດງຄວາມດີໃຈນຳເພິ່ນດີກວ່າຈະມາອິດສາໂກດເຄືອງກັນ. ຄວາມໂກດເຄືອງຂອງພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກຟາຣີຊາຍເຮັດໃຫ້ເຂົາວາງແຜນການອັນຊົ່ວຮ້າຍໂດຍຊອມຈັບພຣະອົງທີ່ພຣະວິຫານໃນວັນເທສການ ເມື່ອພຣະອົງບໍ່ມາພຣະວິຫານໃນເທສການນັ້ນເຂົາກໍອອກຄຳສັ່ງເປັນທາງການວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດພົບເຫັນພຣະເຢຊູຢູ່ບ່ອນໃດໃຫ້ມາລາຍງານ. “ເຂົາກຳລັງຕິດຕາມຊອກຫາພຣະເຢຊູ ແລະເມື່ອເຂົາຢືນຢູ່ໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ ທ່ານຈະບໍ່ມາໃນງານເທສການນີ້ຕໍ່” ຝ່າຍພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໄວ້ວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຮູ້ວ່າພຣະອົງຢູ່ໃສ ໃຫ້ມາບອກເຂົາເພື່ອຈະໄດ້ໄປຈັບພຣະອົງ” (ຂໍ້ 56-57). ເວລານັ້ນເປັນຊ່ວງສເລີມສລອງເທສການການຊົງໄຖ່ຈາກການເປັນຂ້ອຍຂ້າທີ່ປະເທດເອຢິບ ຈຶ່ງມີເທສການນີ້ຂຶ້ນທີ່

ກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ໃນງານນີ້ເອງພວກປະໂລຫິດ ແລະພວກຟາຣີຊາຍຫວັງໃຈວ່າພຣະເຢຊູຈະມາໃນເທສ
ການອັນສໍາຄັນນີ້ແລ້ວເຂົາຈະໄດ້ຈັບພຣະອົງໂດຍບໍ່ຕ້ອງອອກໄປຕາມຫາພຣະອົງ. ແຕ່ເວລານັ້ນບໍ່ແມ່ນວັນ
ເວລາຂອງພຣະອົງຈະຕ້ອງເຂົ້າໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງກັບພວກສາວິກທັງໝົດຈຶ່ງບໍ່ໄປຈຶ່ງບໍ່ໄດ້
ເຫັນໃນເທສການນີ້. ເມື່ອເຂົາບໍ່ເຫັນພຣະເຢຊູແລະພວກສາວິກໄປໃນເທສການນີ້ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ອໍານາດ
ອອກຄໍາສັ່ງເປັນທາງການວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດຮູ້ວ່າພຣະອົງຢູ່ໃສ ໃຫ້ມາບອກເຂົາເພື່ອຈະໄດ້ໄປຈັບພຣະອົງ”
(11:57).

2. ເວລາອັນສໍາຄັນມາເຖິງ (ໂຢຮັນ 12:20-37)

ໃນທີ່ສຸດວັນແຫ່ງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າກໍມາເຖິງ ຄືວັນທີ່ພຣະອົງຈະຕ້ອງເດີນທາງເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມ
ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຈັບແລະປະທານ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ພົ້ນຍ້ອນການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ. ມີພວກ
ກຣີກທີ່ບໍ່ແມ່ນກຣີກທີ່ມາຈາກກຸງໂຣມ, ຄົນພວກນີ້ພຣະຄັມພີໃຊ້ຄຳວ່າ Gentile ແປວ່າບໍ່ແມ່ນຄົນຍິວ ຄົນ
ພວກນີ້ໄດ້ໄປຫາຟີລິບຜູ້ເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍວ່າເຂົາຢາກພົບ, ຢາກເຫັນພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນ
ກິຕິສັບຂອງພຣະອົງມາແຕ່ເທິງນານ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນໂຕພຣະອົງຈັກເທື່ອ ເຂົາຢາກຖາມພຣະອົງໃນເລື່ອງສາສ
ນາສາດຫລາຍຢ່າງ ເຂົາຈຶ່ງມາຫາຟີລິບເວົ້າວ່າ “ນາຍເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຢາກເຫັນທ່ານເຢຊູແທ້” (ຂໍ້ 21).
ດັ່ງນັ້ນຟີລິບແລະອັນເດອາຈຶ່ງໄປທູນຕໍ່ພຣະເຢຊູ ເມື່ອຂາບແລ້ວຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ “ເວລາທີ່ບຸດມະນຸດຕ້ອງຮັບ
ກຽດນັ້ນກໍມາເຖິງແລ້ວ” (ຂໍ້ 23). ຫາກປຽບທຽບໃສ່ຄຳເວົ້າຕອນນຶ່ງທີ່ຊົງກ່າວໃນໂຢຮັນ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ
“ຍັງບໍ່ເຖິງກຳນົດເວລາຂອງເຮົາ” (ໂຢຮັນ 7:8). ແຕ່ມາບັດນີ້ເຖິງເວລາທີ່ພຣະບຸດຈະໄດ້ຮັບກຽດຍ້ອນການ
ວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເອງ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕາຍທີ່ໄມ້ກາງ
ແຂນແຕ່ຜູ້ດຽວເພື່ອໂຖ່ໂທດຂອງຄົນຈຳນວນຫລາຍທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະອົງນັ້ນຈະບໍ່ຈົບຫາຍ ແຕ່ຈະມີ
ຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າໃນພ້າສວັນ.

ພວກສາວິກຮູ້ແລ້ວວ່າການເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມຄັ້ງນີ້ຈະມີບັນຫາໃຫຍ່ ແຕ່ກໍຕັດສິນໃຈຕິດຕາມພຣະອົງໄປ
ຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອໃຫ້ເຂົາຕອກຕຶງພຣະອົງຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະບິດາ, ສ່ວນພຣະເຢຊູກໍຍັງມີ
ພຣະທັຍຫວຽນວາຍຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ “ບັດນີ້ຈິດໃຈຂອງເຮົາວຽນວາຍແລະເຮົາຈະວ່າຢ່າງໃດ ຈະວ່າ “ໂອ ພຣະບິ
ດາເອີຍ, ຂໍໃຫ້ຂ້າພຣະອົງລອດພົ້ນຈາກຍາມນີ້ທ້ອນ” ຢ່າງນັ້ນຫລີ ກໍວ່າບໍ່ໄດ້ ທີ່ເຮົາໄດ້ມາເຖິງຍາມນີ້ກໍເພື່ອ
ການນີ້ແຫລະໂອພຣະບິດາເອີຍ, ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຮັບກຽດ” ແລ້ວກໍມີພຣະສຸຣະສຽງດັງມາ
ຈາກພ້າວ່າ, “ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຮັບກຽດແລ້ວ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ຮັບກຽດອີກ” (ຂໍ້ 27-28). ດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດ
ພຣະອົງກໍບໍ່ຢາກຕາຍ ແຕ່ເພື່ອເປັນໄປຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຄືການຊົງໂຖ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຍອມວາງ
ໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນພຣະອົງກໍຊົງຍອມຕາຍ ແລະໃນການຕາຍຂອງພຣະອົງນັ້ນ
ແຫລະເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ ເມື່ອເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນພາຣະໜ້າທີ່ການສະ
ເດັດມາໃນໂລກຂອງພຣະອົງຖືວ່າສໍາເຣັດແລ້ວ.

3. ບາດກ້າວແຫ່ງຄວາມສໍາເຣັດ (ໂຢຮັນ 12:44-50)

ພຣະອົງຊົງເປັ່ງສຽງອັນດັງຫລືສອນພວກສາວິກດ້ວຍສຽງດັງວ່າ “ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາກໍບໍ່ແມ່ນເຊື່ອໃນເຮົາ ແຕ່ ເຊື່ອໃນພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຫັນເຮົາກໍເຫັນພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ” (ຂໍ້ 44-45). ແປວ່າພຣະອົງຊົງປະກາດວ່າທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງກໍເປັນສາວິກແທ້ຂອງພຣະອົງ ຍັງບໍ່ເທົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກໃຊ້ມາໃນໂລກຜູ້ນັ້ນຍັງໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະບິດາຜູ້ບໍ່ເຄີຍເຫັນແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດສ໌ມຄວນຈະເປັນຜູ້ປະຕິບັດຄໍາສອນ ແລະ ຊອກສແວງຫາການຊົງນໍາຂອງພຣະອົງທຸກວັນ. “ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືຮັກສາຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານັ້ນ ຝ່າຍເຮົາກໍບໍ່ພິພາກສາຜູ້ນັ້ນ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອພິພາກສາໂລກ ແຕ່ມາເພື່ອໂຜດເອົາໂລກໃຫ້ພົ້ນຜູ້ທີ່ຖິ້ມເຮົາ ແລະ ບໍ່ຮັບເອົາຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາກໍມີສິ່ງທີ່ພິພາກສາຕົນແລ້ວ ຖ້ອຍຄໍາທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແລ້ວນັ້ນແຫລະ, ຈະພິພາກສາຜູ້ນັ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ” (ຂໍ້ 47-48).

ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງລົງມາໂຜດມະນຸດທັງຫລາຍໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຖ່ອມຕົວລົງເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຖ່ອມຕົວລົງນີ້ເຮົາທັງຫລາຍຄວນຈະຕັດສິນໃຈເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະອົງ ໂດຍຫັນໜີຈາກການອະທັມທຸກຢ່າງ ເພາະພຣະອົງຊົງເປີດຫົນທາງແກ່ເຮົາແລ້ວ ຫາກພາດໂອກາດ ຫລືບໍ່ຍອມເຊື່ອພຣະອົງໃນມື້ນີ້ແລ້ວໃນວັນທີ່ພຣະອົງສເດັດກັບຄືນມາຄັ້ງທີສອງພຣະອົງຈະບໍ່ຂໍໃຫ້ເຮົາມາຮັບເຊື່ອອີກແລ້ວ ແຕ່ຈະມາຕັດສິນລົງໂທດເທົ່ານັ້ນ. ສລຸບແລ້ວໃຜກໍຕາມ ເມື່ອໄດ້ຍິນແລ້ວຍອມເຊື່ອແລະປະຕິບັດຕາມຜູ້ນັ້ນນັບວ່າເປັນຜູ້ສໍາເຣັດໃນການຊອກສແວງຫາຄວາມພົ້ນແຫ່ງຕົນແລ້ວ. ພຣະເຢຊູຍັງອີກວ່າ “ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວຕາມລໍາພັງໃຈຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ຊຶ່ງເຮົາກ່າວແລະເວົ້ານັ້ນ ພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ, ພຣະອົງນັ້ນເອງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ແກ່ເຮົາແລະເຮົາຮູ້ວ່າພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງນັ້ນເປັນຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ ເຫດສັນນັ້ນສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ ເຮົາກໍເວົ້າຕາມທີ່ພຣະບິດາຊົງບັນຊາໄວ້ແກ່ເຮົາ” (ຂໍ້ 49-50).

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພວກປະໂຮຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກຟາຣີຊາຍບໍ່ພໍໃຈກັບການທີ່ພຣະເຢຊູເອີ້ນໃຫ້ລາຊະໂຣໃຫ້ຄືນມາຈາກຕາຍ?
2. ເຂົາໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງແນວໃດກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູ?
3. ເປັນຫຍັງພວກກຣີກຈຶ່ງຢາກພົບພຣະເຢຊູ?
4. ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ວ່າເຂົາຈະຈັບພຣະອົງ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງໄປໃຫ້ເຂົາຈັບ?
5. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງສອນສາວິກວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືຮັກສາຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານັ້ນ ຝ່າຍເຮົາກໍບໍ່ພິພາກສາຜູ້ນັ້ນ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອພິພາກສາໂລກ ແຕ່ມາເພື່ອໂຜດເອົາໂລກໃຫ້ພົ້ນຜູ້ທີ່ຖິ້ມເຮົາ ແລະ ບໍ່ຮັບເອົາຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາກໍມີສິ່ງທີ່ພິພາກສາຕົນແລ້ວ” (ຂໍ້ 47-48).

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນຄຣິສັສ ພຣະເຢຊູ, ພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບເຮົາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ມັດທາຍ 1:18-25
ພູມຫຼັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ມັດທາຍ 1:18-25
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງຢູ່ກັບເຮົາໄດ້ນຳຄວາມລອດພົ້ນມາ.
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ການບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູມີຄວາມໝາຍສຳຄັນອັນໃດ?
ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກທີ່ຈະອະທິບາຍການເກີດຂອງພຣະເຢຊູດີຂຶ້ນ.

ຄຳນຳ

ພຣະທັມມັດທາຍແລະພຣະທັມລູກາໄດ້ບັນທຶກການເກີດຂອງພຣະເຢຊູມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອອ່ານເລື່ອງການບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູທາກອ່ານທັງມັດທາຍ ແລະລູກາທ່ານຈະໄດ້ໃຈຄວາມ ກວ້າງກວ່າເດີມ.

1. ໂຢເຊບ ເປັນສອງຈິດ ສອງໃຈ (ມັດທາຍ 1:18-19)

“ເລື່ອງພຣະກຳເນີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນດັ່ງນີ້: ຄົນໜຶ່ງມາຮືອາຜູ້ເປັນມານດາຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນ ໄດ້ເປັນ ຄູ່ໝັ້ນກັບ ໂຢເຊບແລ້ວ ກ່ອນເວລາເຂົາໄດ້ເປັນຄູ່ຜົວເມັງກັນກໍປາກົດວ່າ ນາງມີທ້ອງແລ້ວດ້ວຍຣິດເດດພຣະ ວິນຍານບໍ່ຮືອດຝ່າຍໂຢເຊບຜູ້ເປັນຄູ່ໝັ້ນຂອງນາງເປັນຄົນມີສິນທັມ ແຕ່ປານນັ້ນທ່ານບໍ່ຢາກໃຫ້ເລື່ອງນີ້ເປັນ ທີ່ອັບອາຍຂາຍຫນ້າແກ່ນາງ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈວ່າຈະຖອນໝັ້ນເສັ້ງຢ່າງລັບໆ” (ຂໍ້ 18-19). ນາງມາຮືອາຜູ້ເປັນຄູ່ ໝັ້ນຂອງໂຢເຊບໄດ້ຕັ້ງຄັນໂດຍການອັສຈັນທີ່ບໍ່ເຄີງມີມາໃນປະຫວັດສາດ, ໂຢເຊບບໍ່ຮູ້ວ່າ ເປັນຫຍັງນາງຈຶ່ງ ຕັ້ງຄັນ ເພາະຕົນເອງບໍ່ເຄີງລ່ວງເກີນຫລືແຕະຕ້ອງນາງແຕ່ປະການໃດ ດັ່ງນັ້ນໂຢເຊບຈຶ່ງແນ່ໃນວ່າລູກໃນ ທ້ອງບໍ່ແມ່ນລູກຂອງລາວຈຶ່ງເປັນທຸກໃຈບໍ່ຮູ້ຈະເຮັດແນວໃດດີ, ໃຈນຶ່ງກໍຮັກນາງຈິດສຸດຫົວໃຈ ສ່ວນອີກໃຈ ນຶ່ງກໍລັງເລໃຈແລະບໍ່ພໍໃຈທີ່ມາຮືອາມີທ້ອງ. ພຣະຄຳພີຍັງບອກອີກວ່າ ໂຢເຊບເປັນຄົນສິນທັມ “ຝ່າຍໂຢ ເຊບຜູ້ເປັນຄູ່ໝັ້ນຂອງນາງເປັນຄົນມີສິນທັມ” (ຂໍ້ 19ກ). ຍ້ອນການເປັນຄົນສິນທັມນີ້ເອງລາວຈຶ່ງຕັດສິນ ໃຈຈະຖອນໝັ້ນກັບມາຮືອາຢ່າງລັບໆ, ເພື່ອປົກປ້ອງນາງໂດຍມີເບື້ອງຫລັງຂອງຊາວຢິວສິນທັມດັ່ງນີ້;

1. ຄົນຢິວສິນທັມຈະບໍ່ແຕະຕ້ອງກັນກ່ອນແຕ່ງງານກັນ.
2. ຄົນຢິວສິນທັມຈະບໍ່ແຕ່ງກັບຍິງທີ່ມີທ້ອງກ່ອນແຕ່ງງານ.
3. ຄົນຢິວສິນທັມຈະບໍ່ປະຈານຜູ້ໃດໃນສາທາຣະນະ.

ມັນເປັນການຜິດສິນທັມທີ່ຍິງຊາຍຈະສົມສູ່ກັນກ່ອນແຕ່ງງານ, ອີກປະການນຶ່ງກົດໝາຍຂອງຢິວຈະປະຫານ ຍິງທີ່ມີທ້ອງກ່ອນແຕ່ງງານໂດຍພາກັນຄວາງຫິນໃສ່ຍິງນັ້ນຈົນຕາຍ, ດັ່ງນັ້ນເພື່ອປົກປ້ອງບໍ່ໃຫ້ເຂົາຄວາງ ຫິນໃສ່ນາງມາຮືອາ ໂຢເຊບຜູ້ມີສາຍານາມວ່າເປັນຄົນສິນທັມຈຶ່ງຕັດສິນໃຈຈະຖອນໝັ້ນເປັນການລັບ, ຫາກ ໂຢເຊບເປັນຄົນທຳມະດາສາມັນລາວຈະຕ້ອງປ່າວປະກາດດ້ວຍຄວາມເຈັບແຄ້ນວ່ານາງມາຮືອາມີລູກກ່ອນ

ແຕ່ງງານ ເມື່ອນັ້ນຄົນຍິວທັງຫລາຍໄດ້ຍິນເຂົາກໍຈະພາກັນມາຄວາງຫີນໃສ່ລາວ. ໃນກົດເດີມຂອງຍິວທີ່ບັນທຶກໃນພຣະຄຳພີເດີມມີດັ່ງນີ້; “ຖ້າມີຍິງພົມມະຈາຣີຄົນນຶ່ງໝັ້ນໄວ້ແລ້ວ ແລະມີຊາຍຄົນນຶ່ງໄປພົບນາງໃນເມືອງ ແລະໄດ້ສົມສູ້ກັບນາງທ່ານຈິ່ງພາເຂົາທັງສອງອອກໄປນອກປະຕູເມືອງນັ້ນ ແລະທ່ານຈິ່ງເອົາຫີນຄວາງໃສ່ເຂົາທັງສອງໃຫ້ຕາຍເສັງ” (ພຣະບັນຍັດສອງ 22:23-24).

2. ເທວະດາບອກໂຢເຊບ (ມັດທາຍ 1:20-21)

ໃນຂະນະທີ່ໂຢເຊບກຳລັງລັງເລໃຈບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດດີນັ້ນ ໄດ້ມີເທວະດາຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າມາປາກົດໃນຄວາມຝັນເພື່ອບອກຂ່າວເຣື່ອງຄວາມເປັນມາທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບມາຣີອາໃຫ້ໂຢເຊບຟັງ “ແຕ່ເມື່ອໂຢເຊບຍັງຄົດໃນເຣື່ອງນີ້ຢູ່ ກໍມີເທວະດາຕົນນຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາປາກົດແກ່ໂຢເຊບໃນຄວາມຝັນວ່າ, “ໂຢເຊບບຸດດາວິດເອີຍ, ຢ່າຊູ່ຢ້ານທີ່ຈະຮັບນາງມາຣີອາມາເປັນເມັງຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າຜູ້ຊຶ້ງປະຕິສິນທິໃນທ້ອງຂອງນາງກໍເປັນໂດຍເດດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນາງຈະປະສູດບຸດ ແລ້ວເຈົ້າຈິ່ງຖວາຍນາມທ່ານວ່າເຢຊູເພາະວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ຈະເປັນຜູ້ໂຜດໄພ່ພົນຂອງຕົນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ” (ຂໍ້ 20-21). ສັງເກດເຫັນວ່າເທວະດາໄດ້ທັກທາຍລາວວ່າ “ໂຢເຊບ, ບຸດດາວິດເອີຍ” ການທີ່ເທວະດາຮ້ອງອອກຊື່ໂຢເຊບເປັນການເອີ້ນໃຫ້ຕັ້ງໃຈຟັງ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນເທວະດາຍັງກ່າວເຖິງພໍ່ຂອງໂຢເຊບອີກ. ສົມມຸດວ່າຄົນແປກໜ້າຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງເອີ້ນທ່ານໂດຍອອກຊື່ຂອງທ່ານແລະຍັງເວົ້າເຖິງພໍ່ຂອງທ່ານອີກ ທ່ານກໍຈະຕົກຕະລົງຟັງເພິ່ນຢ່າງແນ່ນອນ ເພາະວ່າເພິ່ນເອີ້ນທ່ານຄືຮູ້ຈັກທ່ານ ແຖມຍັງອອກຊື່ພໍ່ຂອງທ່ານນຳອີກສະແດງວ່າເພິ່ນຮູ້ຈັກພໍ່ຂອງທ່ານດ້ວຍ. ເທວະດາບອກໂຢເຊບວ່າ “ຢ່າຊູ່ຢ້ານທີ່ຈະຮັບນາງມາຣີອາມາເປັນເມັງຂອງເຈົ້າ” ແປວ່າຢ່າຖອນໝັ້ນຈິ່ງແຕ່ງງານກັບນາງເສັງ, ນາງບໍ່ເປັນຍິງດັ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດອອກ. ເທວະດາຍັງບອກອີກວ່າ “ເພາະວ່າຜູ້ຊຶ້ງປະຕິສິນທິໃນທ້ອງຂອງນາງກໍເປັນໂດຍເດດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ນາງມາຣີອາມາເປັນເມັງຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າຜູ້ຊຶ້ງປະຕິສິນທິໃນທ້ອງຂອງນາງກໍເປັນໂດຍເດດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນາງຈະປະສູດບຸດ ແລ້ວເຈົ້າຈິ່ງຖວາຍນາມທ່ານວ່າເຢຊູເພາະວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ຈະເປັນຜູ້ໂຜດໄພ່ພົນຂອງຕົນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ” (ຂໍ້ 20-21).

ຍິງຕັ້ງທ້ອງໃນສັມຍນີ້ໄດ້ຝາກທ້ອງກັບທ່ານໝໍເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ເບິ່ງແຍງລູກໃນທ້ອງ ແລະສ່ວນຫລາຍແລ້ວຜູ້ເປັນພໍ່ເປັນແມ່ກໍຢາກຮູ້ວ່າລູກໃນທ້ອງນັ້ນເປັນຍິງຫລືເປັນຊາຍ ເພື່ອຈະໄດ້ຈັດຕຽມເຄື່ອງຂອງໄວ້ລ່ວງໜ້າດັ່ງນັ້ນຜູ້ເປັນພໍ່ເປັນແມ່ຈິ່ງໄປຫາທ່ານໝໍເພື່ອໃຊ້ເຄື່ອງໄຟຟ້າສ່ອງເບິ່ງເພື່ອຈະຮູ້ວ່າເດັກໃນທ້ອງຈະເປັນເພດໃດ? ແຕ່ໃນສັມຍໂຢເຊບບໍ່ມີເຄື່ອງຊ່ອງໄຟຟ້າໃດໆ ແຕ່ມີເທວະດາມາບອກກ່າວ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ບອກເພດເທົ່ານັ້ນ ເພິ່ນຍັງບອກໃຫ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ອີກ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຍັງບອກເຖິງອະນາຄົດວ່າບຸດໃນທ້ອງຈະເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນອີກ. ການບອກເລົ່າຂອງເທວະດາສຸບໄດ້ໃນຂໍ້ 21 ດັ່ງນີ້;

1. ນາງມະຣີອາຈະເກີດລູກເປັນຜູ້ຊາຍ “ນາງຈະປະສູດບຸດ”
2. ຊື່ພຣະເຢຊູແມ່ນຊື່ທີ່ບົ່ງມາຈາກສວັນ “ຈິ່ງຖວາຍນາມທ່ານວ່າເຢຊູ”
3. ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນ “ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ຈະເປັນຜູ້ໂຜດໄພ່ພົນຂອງຕົນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ”

3. ຊົງບັງເກີດຕາມຄໍາທໍານວາຍ (ມັດທາຍ 1:24-25)

ມັດທາຍໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະທັມເອຊາຢາທີ່ໄດ້ທໍານວາຍໄວ້ວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈິ່ງຈະຊົງສະແດງຫມາຍສໍາຄັນໃຫ້ເຈົ້າເຫັນດັ່ງນີ້ ຄືຍິງສາວຜູ້ນຶ່ງຈະຖືພາ ແລະອອກບຸດມາເປັນຊາຍ ນາງຈະຕັ້ງຊື່ໃຫ້ບຸດນີ້ວ່າ “ເອມານູເອນ” (ເອຊາຢາ 7:14). ມາບັດນີ້ຄໍາທໍານວາຍນັ້ນກໍເກີດເປັນຈິງແລ້ວ, ຄໍາວ່າເອມານູເອນແປວ່າພຣະເຈົ້າຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດດັ່ງທີ່ໂຢຮັນກ່າວວ່າ “ພຣະທັມໄດ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດແລະຊົງອາສັຍຢູ່ຖ້າມາກາງເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ບຸນດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງ ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນສະງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ ຄືສະງ່າຣາສີອັນສົມກັບພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ” (ໂຢຮັນ 1:14).

ຕາມຄໍາບອກເລົ່າຂອງເທວະດາໃຫ້ໃສ່ຊື່ເດັກນ້ອຍວ່າ “ເຢຊູ” (ຂໍ້ 21) ສ່ວນໃນພຣະທັມເອຊາຢາ ຈະມີຊື່ວ່າ “ເອມານູເອນ” (ເອຊາຢາ 7:14). ເມື່ອເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈເຮົາຈະເຫັນວ່າຊື່ທັງສອງບໍ່ກົງກັນ, ມີຄໍາອະທິບາຍດັ່ງນີ້; ຄໍາວ່າ ເຢຊູ ແມ່ນເນັ້ນໜັກການຊົງໄຖ່ດ້ວຍການຕາຍເພື່ອໄຖ່ໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ຄໍາວ່າ ເອມານູເອນ ແມ່ນເນັ້ນໜັກເລື່ອງຄວາມລອດພົ້ນເມື່ອເວລາມາບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອຈະຢູ່ກັບໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງມາແລ້ວ. ຖ້າຈະເວົ້າໃຫ້ສັ້ນແລະເຂົ້າໃຈງ່າຍໆຈະມີດັ່ງນີ້; ເຢຊູ ແປວ່າພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນ. ເອມານູເອນ ແປວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ (ຜູ້ເຊື່ອ). ອີກປະການນຶ່ງຫາກເຮົາສັງເກດຊື່ຂອງຫລາຍຄົນໃນພຣະຄັມພີແລ້ວເຮົາຈະເຫັນວ່າຜູ້ດຽວຈະມີຊື່ຫລາຍຊື່ເຊັ່ນ; ອັບຣາມ ອີກຊື່ນຶ່ງແມ່ນອັບຣາຮາມ, ຢາໂຄບ ອີກຊື່ນຶ່ງແມ່ນ ອິສຣາເອນ, ໂຊໂລ ອີກຊື່ນຶ່ງແມ່ນ ໂປໂລ.

4. ໂຢເຊບເຮັດຕາມຄໍາບອກເລົ່າ (ມັດທາຍ 1:24-25)

ເມື່ອໂຢເຊບຕົ້ນຂຶ້ນມາຈາກຝັນແລ້ວກໍໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄໍາບອກເລົ່າຂອງເທວະດາບອກເລົ່າທຸກປະການ ຄືລາວບໍ່ຖອນໝັ້ນໂດຍຍອມແຕ່ງງານກັບນາງມາຣີອາ ແຕ່ບໍ່ສົມສູ່ກັບນາງຈົນພຣະເຢຊູເກີດ “ເມື່ອໂຢເຊບຕົ້ນຂຶ້ນກໍເຮັດຕາມຄໍາທີ່ເທວະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສັ່ງນັ້ນ ຄືຮັບເອົານາງມາຣີອາມາເປັນພັຣຍາຂອງຕົນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ກັບນາງຈົນປະສູດບຸດຊາຍແລ້ວ ແລະໂຢເຊບໄດ້ເອີ້ນຊື່ບຸດນັ້ນວ່າ ເຢຊູ” (ຂໍ້ 24-25).

ພຣະຄັມພີໄດ້ບອກແຈ່ມແຈ້ງວ່າໂຢເຊບບໍ່ໄດ້ຫລັບນອນກັບມາຣີອາຈົນກວ່າພຣະເຢຊູບັງເກີດ, ເຊິ່ງແປວ່າໂຢເຊບບໍ່ແມ່ນພໍ່ທີ່ໃຫ້ກຳເນີດພຣະເຢຊູຕາມແບບຢ່າງມະນຸດທຳມະດາທົ່ວໄປ ແຕ່ໂຢເຊບມີໜ້າທີ່ເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູພຣະເຢຊູເໝືອນລູກແທ້ໆຂອງຕົນ. ຄວາມສົນທັມຂອງໂຢເຊບເຮັດໃຫ້ລາວເລືອກທີ່ຈະຟັງຄໍາບອກເລົ່າຂອງເທວະດາແທນທີ່ຈະເຮັດຕາມຈິດໃຈຕົນເອງ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນລາວຍັງບໍ່ຍອມຫລັບນອນກັບມາຣີອາຈົນພຣະເຢຊູເກີດ, ລາວບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ສັງຄົມຂອງຍິວວ່າຍິງທີ່ມີທ້ອງກ່ອນແຕ່ງງານຈະຖືກດຳວ່າປະນາມແລະຄວາງຫິນໃສ່ແຕ່ປະການໃດ ເພາະລາວຮູ້ດີວ່າມາຣີອາເມັງຂອງລາວເປັນຍິງພົມມະຈາຣີ ແລະນາງຈະເປັນຍິງພົມມະຈາຣີຈົນບັງເກີດລູກຜູ້ກົກຂອງນາງ.

ນີ້ແຫລະເປັນເລື່ອງການມາບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູເພື່ອໄຖ່ໂທດຄວາມຜິດບາບໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ, ຄໍາວ່າໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງແປວ່າທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງກໍເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ດັ່ງນັ້ນໃຜກໍຕາມຍັງບໍ່ທັນເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນຈະລັງເລໃຈອີກຕໍ່ໄປ ຄວນຮັບເອົາພຣະອົງເສັຍແຕ່ວັນນີ້ ແລ້ວທ່ານຈະພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງມາເກີດນໍານາງມາຣີອາ?
2. ໂຢເຊບແລະນາງມາຣີອາມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນຢ່າງໃດ?
3. ນາງມາຣີອາຕັ້ງທ້ອງແນວໃດ?
4. ເມື່ອໂຢເຊບຮູ້ວ່ານາງມີທ້ອງແລ້ວລາວຄິດແນວໃດ? ເປັນຫຍັງ?
5. ເປັນຫຍັງໂຢເຊບຈຶ່ງຕັດສິນໃຈແຕ່ງກັບນາງມາຣີອາ?
6. ເມື່ອທັງສອງແຕ່ງງານແລ້ວທັງສອງຢູ່ກິນກັນແນວໃດ?
7. ຄຳວ່າ “ເຢຊູ” ແລະຄຳວ່າ “ເອມານູເອນ” ມີການກ່ຽວພັນກັນແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິທ໌